

தலிழில் ஜந்திலைக்கண ஸ்ரூ

கலாந்தி செல்வராஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம்
துமிழ்த்துக்கற
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
தினசநங்க்கேவல்
யாழ்ப்பாணம்

Rs. 170.00

தமிழில் ஜந்திகெக்கண மரபு

கலாநிதி செல்வரங்கிதம் சிவகஸ்பிரமணியம்

முகவரை

ஜந்திலக்கண மரபு பற்றி மாணவர்களுக்கு கற்பிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஜந்திலக்கண மரபு என ஒரு நூலை ஆக்கலாமா? என பேராசிரியர் அ.சண்முகதால் அவர்களிடம் கேட்டபோது, அதற்கு அவர் எழுதலாம் எனக் கூறி வழிகாட்டினார். ஜந்திலக்கண மரபு என்ற தலைப்பில் வீரசோழியமும் தொன்னால் விளக்கம் வூகிய கிரு நூல்களுமே ஆய்வுக்கு எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

வீரசோழியம் தமிழ் மொழிக்குரிய ஜந்திலக்கணங்களையும் கூறும் நூல்களுள் முதலாவதாகும். இந்நூலை கியற்றியவர் பொன்பற்றி எனும் ஊரிலிருந்து சீற்றாக புந்த புத்தமித்திர் என்பவர். கிவர் புத்த மதத்தவர். புத்த மதத்தவர்கள் தமிழ் மொழிக்குப் பங்காற்றியுள்ளனர். இந் நூலை கியற்றுவித்தவன் வீரராஜேந்திர சோழ மன்னானாவான். வளர்ந்து வந்த தமிழ் கிலக்கண மரபில் வட மொழியின் தாக்கம் ஏற்பட்ட காலத்தில் தமிழ் கிலக்கண நெறியிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இதனை வீரசோழியம் எமக்கு எடுத்துக்காட்டும்.

தொன்னால் விளக்கம் என்னும் நூலை கியற்றியவர் வீரமாழவீர் ஆவார். தமிழ் மொழியைப் பிற நாட்டினரும் வளர்த்தனர் என்பதற்கு வீரமாழனிவரது தொன்னால் விளக்கம் சான்றாகும். இந்நூல் ஜந்திலக்கண மரபுடன் பாட்டியலையும் சேர்த்துக் கூறுகின்றது.

முதலாவது கியலில் ஜந்திலக்கண நூல்கள் பற்றியும் அவை கூறும் கிலக்கணமும் கூறப்பட்டுள்ளது. கிரண்டாவது கியலில் வீரசோழியத்தினது ஜந்திலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. எழுத்து கிலக்கணம், சிசால்லிலக்கணம், பொருள் கிலக்கணம், யாப்பிளக்கணம், அலங்கார கிலக்கணம் என ஒவ்வொன்றும் தொல்காப்பியத்துடன் ஒப்பிட்டுப்

பேசப்பட்டுள்ளது. முன்றாவது கியலில் தொன்னால் வீளக்கத்தினது ஐந்திலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. எழுத்திலக்கணம் சொல்லிலக்கணம் பொருள் திலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், அணிபிலக்கணம் என ஐந்து பிரவாகப் பிரத்து நோக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தால் வெளிவர பெரிதும் உதவியும், அனீந்துரை வழங்கியும் உதவிய எனது ஆசான் மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கு பெரிதும் நன்றியடையேன். நூல்களை எழுதி வெளியிட வேண்டும் என, காணும்போதெல்லாம் கூறி வழிகாட்டிய மதிப்பிற்குரிய கலாநிதி மனோன்மனி சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரியது.

என்னுடைய கல்வி வளர்ச் சீக்கு இங்கமளிக்கும் பேராசிரியர் சி. சிவலிங்காசாவுக்கும் எனது நன்றிகள் திலக்கணத்தைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் க.வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் கா.சிவத்தமிழ் ஆகியோர் எனக்குக் கற்பித்தனர். அவர்களுக்கும் கிவ்விடத்தில் நன்றியடையேன்.

இந்தாலில் வெளிவர பெரிதும் உதவிய மதிப்பிற்குரிய யாழ்.பல்கலைக்கழக சீரேஸர் விரவுரையாளர் திரு. கிரட்ணம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்

தமிழ்த்துறை,
கலாநிதி.செல்வராஞ்சிதம் சிவகப்பிரமணியம்
யாழ். பல்கலைக்கழகம்

அனீந்துரை

கலாநிதி செல்வதஞ்சீதம் சீவகப்பிரமணியம் எழுதிய தமிழில் ஐந்திலக்கண மரபு என்றும் இந்நாவுக்கு அனீந்துரை எழுதுவதில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைவிறைன். செம்மொழியாகிய தமிழில் பெரிய நீண்ட இலக்கணப் பாரம்பரியம் இருக்கின்றது. இப்பாரம்பரியம் நாம் பெருமைய்ப்படத் தக்கதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாரம்பரியத்திலே ஐந்திலக்கணம் கூறும் மரபு சீறப்படையதாக அமைகின்றது மொழிக்கு இலக்கணமின்பது ஒலி (எழுத்து), செல்ல, தொடர், ஆகியவற்றின் விளக்கமே என நவீன மொழியியலாளர் கூறுவார். மேலைத்தேய இலக்கணங்களும் இந்த அடிப்படையிலேயே அமைந்தன. ஆனால் கயிற்கொடி இலக்கணமோ தனித் துவமாக அமைகின்றது. தமிழ்மொழியின் இலக்கீய வழக்கு பேச்சு வழக்கு ஆகிய இன்டினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுத்து (ஒலி) செல்ல ஆகிய இரண்டுவகைய இலக்கணம் ஆகியவற்றின் இலக்கணங்கள் உதவுகின்றன எனவே இத்தகைய ஐந்திலக்கண மரபு பற்றிய ஒரு நால் தமிழ் மொழிக்கு இன்றியகையாததாகும். கலாநிதி செல்வி செல்வதஞ்சீதம் சீவகப்பிரமணியம் அறிவியல் தமிழின் பண்பும் யயுவும் பற்றி ஆராய்ந்து டாக்டர் பட்டம் பெற்றவார். இவர் ஐந்திலக்கண மரபு பற்றிய இந்நாலை எழுதியுள்ளார்.

தெள்காப்பியம் கூறும் ஐந்திலக்கணத்தினைப் பின்னணியாக வைத்து, வீரசோழிய இலக்கணமும் வீரமாறுனிவருடைய தெண்ணால் விளக்கம் இலக்கணம் எவ்வாறு ஐந்திலக்கண மரபைப் பின்பற்றி இலக்கண விதிகள் வகுக்கின்றன. என்பது பற்றி இந்நால் வழிகளில் முன்னோர் கூறியவற்றைப் பின்பற்றுதல் என்பதற்கேற்ப இலக்கண நால் பல வழிகளில் முன்னோர் கூறியவற்றைப் பின்பற்றுதல் என்பதற்கேற்ப இலக்கண விதிகளை வகுக்குத்தள்ளார். ஆனால் சீலர் “புதியன புகுதவும் கால் வழுவல்” என்பதற்கேற்ப புதிய விடயங்களையும் கூறுகின்றார். இந்நாலாசிரியர் அவற்றையில்லாம் தன் வூட்டை நாலிலே குறிப்பிடுகிறார். எழுத்துக் கண வகைப் படுத்துக் கூட போது தெரன் யால் விளக்க ஆசிரியர் எழுத்துக்களுக்குரிய நட்சத்திரங்களையும், பாவுக்குரிய சாதி, நிலம், நிறம், நிறம், இசீ என்பனவற்றையும் புதுமையாகக் குறிப்பிடுகிறார். எடுத்துக் காட்டாக, தெரல் காப் பியர் கூறும் பாக்களின் பெயர்களின்று வேறுபட்டு வீரசோழியகாரர் வேறு பெயர்களைப் பயன்படுத்துவது குறித்து நாலாசிரியர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

வாழ்த்துரை

ஸமுத்துத் தமிழ்க்கல்வி மரபிலே இலக்கணம் முக்கியமான இடத்தினைப் பெற்றுவந்துள்ளது என்பதை இங்கு தோன்றிய இலக்கண அறிஞர்களுடு கண்டு கொள்ளலாம். பரம்பரை பரம்பரையாக மரபுவழியிலே கையளிக்கப்பட்டு வந்த இலக்கணக்கல்வி மரபு அச்சியந்திரத்தின் வருகையோடு குறிப்புக்களாகவும், விளக்கங்களாகவும், வினா விடைகளாகவும் நூலுருப் பெறத் தொடங்கின. நம்முன்னோர் அளித்த அருங்செல்வமான குறிப்புக்கள் இன்றுவரை பல்வேறு வகையான வடிவங்களில் நூலுருப் பெற்றுத் தொடர்வதை இலக்கண ஆய்வாளர்கள் கண்டுகொள்வார்.

ஸமுத்துத் தமிழ் இலக்கண மரபிலே, கூழங்கைத்தம்பிரான், ஆனுமுகநாவலர், சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர், நெவின் ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை, முருகேசபண்டிதர், தும்பனை வ. குமாரசுவாமிப்புலவர், வித்துவசிரோமணி, சி. கணேசையர், இலக்கணவித் தகர் இ.நமசிவாயதேசிகர், பண்டிதர் க. வீரகத்தி, பண்டிதர் சி. நாகலிங்கம், பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் முதலான பல அறிஞர்கள் ஈடுபட்டு உழைத்துள்ளனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியும் நிறுவன வழிவந்த கல்வியும் ஒன்றிணைந்த வேளையிலே இலக்கண மரபிலும் மெல்ல மெல்ல மாற்றங்கள் வரத்தொடங்கின. இலக்கியப் போக்கிலும் நோக்கிலும் மாத்திமன்றி மொழி இலக்கணப் போக்கிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்த்தொடங்கின.

ஸமுத்துத் தமிழ் இலக்கணக்கல்வி இருதளங்களிலே பயிலப்பட்டு வரலாயிற்று. மரபுவழித் தமிழிலக்கணக்கல்வியும், நிறுவன மயப்பட்ட

தமிழிலக்கணப் பயிலவும் ஒன்றுடன் ஒன்று சங்கமிக்கும் களமாகப் பல்கலைக்கழகள் விளங்கின. இந்த வகையிலே பேராசிரியர்கள் சுவாமி விபுலானந்தர், க. கணபதிப்பிள்ளை, ச. வித்தியானந்தன், ஆ.வேலுப்பிள்ளை, ஆ. சதாசிவம், அ. சண்முகதாஸ், எம். ஏ. நு.மான் முதலானோரின் பங்களிப்பு விதந்து குறிப்பிடப்பட வேண்டியது.

கலாநிதி. செல்வி. சிவ. செல்வரஞ்சிதம் இந்த மரபிலே இருந்து தான் மேற்கிளம்புகின்றார். பேராசிரியர்கள் ச. வித்தியானந்தன், ஆ.வேலுப்பிள்ளை, அ. சண்முகதாஸ் முதலானோரிடம் இலக்கணக் கல்வியைப் பெற்ற இவர் மாணவியாக இருக்கும் காலத்திலேயே இலக்கணத்திலே அதிக ஆர்வம் காட்டவந்தமையை நான் நன்கு அறிவேன். எது மாணவர்களுக்கு இன்று இலக்கணத்தைப் பயிற்றி வருகின்ற அனுபவமும் உள்ளவர். இந்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகவே இவரது ஐந்திலக்கண மரபு என்னும் நூல் இன்று வெளிவருகின்றது.

தாம் பெற்ற கல்வியை ஒன்று திரட்டி மாணவர்களுக்குப் பயன்படும் வகையிலே இந்நாலைத் தருகின்றார். இந்நாலினாடு கலாநிதி செல்வி. சிவ. செல்வரஞ்சிதத்தின் இலக்கண அறிவினைக் கண்டு கொள்ளலாம். அவரின் பணிகள் தொடரவும், நிலைக்கவும் வாழ்த்துகின்றேன்.

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா
தலைவர்.

தமிழ்த்துறை.

யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

6.3.2006

“குறள், சிந்து, திரிபாதி, வெண்டா, திலதம், வீருத்தம், சவலை என்ற ஒரு வகைப்படும் என்ப பத்தியக்கவி கூறகிறார். இவ்வேழும் தக்தம் இலக்கணத்தில் மிகுந்தும் குறைந்தும் வரில் போல் எனப்படும் குட்போலி, சிந்துப்போலி, திரிபாதுப்போலி, வெண்டாப்போலி, திலதப்போலி, வீருத்தப்போலி, சவலைப்போலி என வகும் என்கிறார். வீரசேஷாலிய இலக்கண அங்கிரியரே பாக்கணை இவ்வரை பாருபடுத்தகிறார். ஏனைய யாப்பிலக்கண நால்களில் இம்முறையினைக் கரணமுடியாது”

பக் 9

இவ்வரை தொன்றால் விளக்கமும் வீரசேஷாலியமும் எத்தகைய தயிறிலக்கணப் புதுமைகளைச் செய்துள்ளன என்பது பற்றி இந்நாலாசரியை விளக்கமாகக் கூறகிறார்.

வீரசேஷாலிய இலக்கணம் பற்றியும் தொன்றால் விளக்க இலக்கணம் பற்றியும் விளாக அறிய விரும்புவதற்குஞ்சு இந்நால் நல்லதெரு துணை நாலாக அமையிலும்படில் ஜூமில்லை. கலாந்தி செல்வி செல்வாரஞ்சிதம் சிவகப்பிரமணியம் பல்கலைக்க கழகத்தயிற் மரணவர்களுக்குத் தமிழ் இலக்கணம், சாசனம் அங்கிய பாடங்களைக் கற்பிக்கிறார். இவற்றின் தமிழ் மொழியின் இலக்கணம் இவருக்கு விருப்பத்துக்குரிய பாட நெறியாகும். எனவே, மரணவர்களுக்குக் கற்பித்த விடயங்களை மீண்டும் ஒரு முறை சிந்தித்து ஒழுங்கலைமத்து எழுதப்பட்ட நாலாக இந்த தமிழில் ஜந்திலக்கண மரபு என்னும் நால் அமைகின்றது.

அங்கிரியர் நேர்த்தியான முறையில் இந்நாலை எழுதியுள்ளார். வீரசேஷாலிய இலக்கண உரையையும் தொன்றால் விளக்க இலக்கண உரையையும் படிப்பவர்களுக்குத் தெளிவான விளக்கம் கொடுப்பதற்காகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். மேலும் 54அடும் பக்கத்தில் அமைந்துள்ள அட்டவணை வீரசேஷாலியமும் தண்டியாசரியரும் எவ்வரை அணிகளின் பெயர்கள் தொடர்பாக வேறுபடுகின்றனர் என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றது.

தமிழ் இலக்கணம் பற்றி சுறுத்தில் மிகச் சிலரே நால்கள் எழுதியுள்ளனர். இக்குறுவில் ஒருவராகக் கலாந்தி செல்வி செல்வாரஞ்சிதம் சிவகப்பிரமணியமும் இந்நாலாடாகச் சேருகின்றார். இந்நாலாசரியருக்கு என்னடைய அங்கிகளையும் பாரட்டுதல்களையும் வழங்கி இந்த அணிந்துரையை நிறைவுசெய்கிறேன்.

பேராசரியர். அ. சண்முகதாஸ்,
தகைசார் வாழ்நாட் பேராசரியர்,
பணிப்பாளர்,
ஊடகவளங்கள் மற்றும் யமிற்சி நிலையம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முகவரை	2 - 3
அணிந்துரை	4 - 5
வாழ்த்துரை	6 - 6
ஜந்திலக்கண மரபு	78 - 9
 1. தொல்காப்பியம் கூறும் ஜந்திலக்கண மரபு	9 - 10
வீரசோழிய ஜந்திலக்கண மரபு	10 - 10
இலக்கண விளக்கம்	10 - 11
தொன்னுால் விளக்கம்	11 - 12
முத்து வீரியம்	12 - 13
சுவாமிநாதம்	14 - 15
ஜந்திலக்கண மரபு ஏன் பிற்காலத்தில் இல்லாமற் போனது	15 - 17
 2. வீரசோழியம் கூறும் ஜந்திலக்கணம்	
எழுத்து இலக்கணம்	18 - 30
சொல் இலக்கணம்	31 - 45
பொருள் இலக்கணம்	45 - 52
யாப்பதிகாரம்	52 - 66
அணியிலக்கணம்	66 - 75
 3. தொன்னுாலில் விளக்கம் கூறும் ஜந்திலக்கண மரபு	
எழுத்து இலக்கணம்	76 - 83
சொல்லிலக்கணம்	84 - 100
பொருளதிகாரம்	100 - 109
யாப்பதிகாரம்	109 - 127
அணியதிகாரம்	128 - 136

இயல் I

1.0 ஜந்திலக்கண மரபு

இலக்கண வகை ஜந்தினையும் கொண்டமைவது ஜந்திலக்கணம் எனப்படும். எழுத்து, சொல், பொருள் யாப்பு அணி என்ற ஜந்து இலக்கணத்தையும் கூறுவது ஜந்திலக்கணம் எனப்படும். தமிழ் மொழியில் ஜந்திலக்கண மரபு நீண்டபாரம்பாரியமுடையதாக அமைகின்றது. “முழுமையான இலக்கணம் என்றால் அது எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற ஜந்தினையும் உடையதாக அமைய வேண்டுமென்ற கருத்து அன்று நிலவியது, எழுத்துக்கும் சொல்லுக்கும் இலக்கணம் கூறிய நன்னால் ஜந்திலக்கணம் கூறுகின்றது என வாதிட்டமை இதனை நன்கு தெளிவுறுத்தும்”¹ என பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்கள் கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. நன்னால் இலக்கணத்திற்கு யாரோ ஒருவர் சிறப்புப்பாயிரம் எழுதியுள்ளார். சிறப்புப்பாயிரம் வேறு யாராலோ பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்டதாக இருக்கலாம்.

“நான் கெல்லையி ஸ்ரூந்தமிழ்க் கடவுள்
அரும் பொருளைந்தையும் யாவரு முணரத்
தொகைவகை விரிய்ற ராகெனத் துன்னார்”²

என நன்னால் சிறப்பாயிரத்தில் அரும் பொருள் ஜந்தையும் யாவரும் உணர என்ற அடி ஜந்து இலக்கணத்தை நன்னால் கூறும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. எழுத்தும் சொல்லுமே இன்று கிடைத்துள்ளன. பொருள், யாப்பு அணி என்பன காலப்போக்கில் அழிந்து விட்டன என கூறமுற்பட்டுள்ளனர். நன்னால் அவ்வாறு ஜந்திலக்கணம் கூறுவதாகக் கொள்வதற்கு வேறு சான்றுகள் எதுவும் இல்லை. ஜந்திலக்கணம் கூறினால்தான் அது முழுமையான இலக்கணமாக இருக்கும் என்ற கருத்தை ஒட்டியே சிறப்புப்பாயிர ஆசிரியரும் நன்னால் ஜந்திலக்கணம் கூறும் எனக் கூறுகின்றார் எனக்கொள்ள முடிகின்றது. நன்னால் எழுத்தும் சொல்லுமே கூறுகின்ற நால் என்றே கொள்ளமுடியும். மேலும் கி.பி 12ஆம் நாற்றான்டில் தமிழ் நெறி விளக்கம் எழுந்தது. ஐவ்வகை இலக்கணமாக அமைந்த முழு நூலாக விளங்கியிருத்தல் வேண்டுமென

அதன் முன்னுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் அகப்பொருள் பற்றிய இலக்கணமே கூறப்பட்டுள்ளது. 25 நாற்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. இதுவும் ஜந்திலக்கணத் தின் இன்றியமையாமையை எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சங்ககாலச் சமுதாயத்தை விளங்கிக்கொள்வதற்கு சங்கச் செய்யுட்களைப் படிக்கவேண்டும். அன்றைய காலம் செய்யுள் நடைக்காலம் (அதற்குபின்னாಗும் கூட) அச் செய்யுட்களை விளக்குவதற்கு விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஜந்திலக்கண அறிவு தேவைப்பட்டது, செய்யுளை விளக்கும் போது எழுத்தையும் சொல்லையும் மாத்திரம் விளங்கினால் போதாது, எழுத்து, செலல்வினால் அமைந்த யாப்பு பற்றியும் யாப்பினால் அமைந்த செய்யுள் பற்றியும் அச்செய்யுளில் அமைந்துள்ள அணிப்பற்றியும் அச்செய்யுள் உணர்த்தும் பொருள் பற்றியும் அறிவதற்கு ஜந்திலக்கண அறிவு தேவைப்பட்டது. ஜந்திலனக்கண அறிவு இருந்தால் தான் செய்யுள்களை விளங்கிக் கொள்ளமுடியும்.

இத் தகைய ஜந்திலக்கண மரபு மேலைத் தேய இலக்கணகாரரிடம் இருந்ததை ஏற்கனவே பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்கள் கூறியுள்ளார். “கிரேக்க மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதிய டயனோலியஸ் தீராக்ஸ் என்பவர் இலக்கணம் என்றால் என்ன என்று கூறும் போது இவ்வாறு குறிப்பிடுவார்.

Grammar is the practical knowledge of the general usages of poets and prose writers it has six parts. First accurate reading (aloud) with due regard to prosodies, second explanation of the literary expressions in the works, third the provision of notes on the phraseology and subject matter, fourth, the discovery of etymologies fifth, the working out of analogical regularities sixth, the appreciation of literary compositions which is the noblest part of grammar.

இவ் விலக்கணம் ஆறு பகுதிகள் கொண்டதாக கூறப்பட்டுள்ளது³³ “முதலாவது செய்யுள் வடிவத்தினை வாசித்தல். “இரண்டாவது” நூல்களிலுள்ள இலக்கிய வெளிப்பாடுகளின் விளக்கம், மூன்றாவது, நூற்பொருள் தொடரமைதிகள் பற்றிய குறிப்புகள், நான்காவது, பதங்களை அறிதல், ஜந்தாவது, ஒற்றுமை ஒழுங்குகளை அறிந்து கொள்ளுதல், ஆறாவது, இலக்கிய ஆக்கங்களை நயத்தல். இதுவே இலக்கணத்தின் அதியுள்ளத பகுதி”³⁴ எனப் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அதனை மொழிபெயர்த்துள்ளார். இலக்கியத்தை

ஆராய்வதற்கு இலக்கணம் அடிப்படையாக மேலைத்தேயத்தில் அமைகின்றது. தமிழ் மொழி மரபிலும் இலக்கியத்தை ஆராய்வதற்கு இலக்கணம் அடிப்படையாக அமைகின்றது. ஜந்திலக்கண மரபின் தேவையும் இதனையே வெளிப்படுத்துகின்றது.

தொல்காப்பியம் சூறும் ஜந்திலக்கணமரபு

தொல்காப்பியர் எழுத்தத்திகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருள் அதிகாரம் என மூன்று அதிகாரங்களாகப் பகுத்து இலக்கணம் பேசுகின்றார். எழுத்தத்திகாரத்தில் எழுத்தின் இலக்கணமும் சொல்லதிகாரத்தில் செல்லின் இலக்கணமும் பொருள் அதிகாரத்தில் பொருள் இலக்கணமும் யாப்பு இலக்கணமும் அனி இலக்கணமும் கூறுகின்றார். தொல்காப்பியர் பொருள் அதிகாரம் எனப்பெயரிட்டதன் நோக்கம் பொருள் இலக்கணம் கூறும் பகுதியாகையால் அதற்கு அவ்வாறு பெயரிட்டார். பொருள் இலக்கணம் கூறும் போது அதன் வடிவம் செய்யுள் பற்றியும் அதன் யாப்பு பற்றியும் அதன் அணியின் தேவைபற்றியும் தொல்காப்பியர் நன்கு உணர்த்தியிருந்தார். பொருள் இலக்கணம் உணர்த்தும் போது அதன் வடிவம் அதன் உத்திகள் எல்லாவற்றையும் பொருள் அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டார். தொல்காப்பியர் ஜந்திலக்கண மரபு பற்றி தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். பிற்கால இலக்கணகாரருக்கு வழிகாட்டியாகவும் விளங்கியவர்.

தொல்காப்பியர் எழுத்தத்திகாரத்தில் நூன் மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகைமரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் எனப்பகுத்து எழுத்தின் இலக்கணம் பற்றிப் பேசுகின்றார்.

சொல்லதிகாரத்தில் கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமையங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரிஇயல், ஏச் சவியல் என ஒன்பது இயல்களாகப் பகுத்து சொல்லிலக்கணம் பேசுகின்றார். சொங்களின் வழி பற்றியும் வழக்காத்தல் பற்றியும் வேற்றுமை, பெயர், வினை, இடை, உரி எனப் பாகுபடுத்தி அவற்றின் இலக்கணத்தினைக் கூறுகின்றார்.

பொருள் அதிகாரத்தை அகத்தினையியல், புறத்தினையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமையியல், செய்யுளியல், மரபியல் எனப்பகுத்து இலக்கணம் பேசுகின்றார். அகப்பொருள், புறப்பொருள், களவு, கற்பு எனபொருள் மரபினை பகுத்து தொல்காப்பியர் பேசுகின்றார். செய்யுளின் பொருள் மரபு என்ன என்பதை இவற்றினாடாகச் சொல்கின்றார். செய்யுளின் வடிவம் அதன் யாப்பு பா வகை என்பவற்றை செய்யுளியலில் பேசுகின்றார். செய்யுளின் உத்தி முறைகள் பற்றி உவமையியலில் குறிப்பிடுகின்றார். இதனாலே தான் தொல்காப்பியம் ஜந்து இலக்கணம் கூறும் நால் என்று குறிப்பிடுவர்.

வீர்சோழியம் ஜந்திலக்கண மரபு

ஜந்து இலக்கணத்தை தனித்தனியே கூறும் முதல் நூலாக வீர்சோழியமே அமைகின்றது. எழுத்தத்திகாரம், சொல்லத்திகாரம், பொருளத்திகாரம், யாப்பதிகாரம், அலங்காரம் என ஜந்து இலக்கணம் கூறும். எழுத்தத்திகாரம் சந்திப்படலத்தால் அமைந்தது. சொல்லத்திகாரம் வேற்றுமைப் படலம், உபகாரப்படலம், தொகைப்படலம், தத்தித்தப்படலம், தாதுப்படலம், கிரியாபதுப்படலம் என அமைகின்றது. பொருளத்திகாரம் பொருட்படலம் என அமைகின்றது. வீர்சோழியம் பொருள் இலக்கணத்தில் அகம், புறம் என்ற பண்டைய நிலையை விட்டு விலகி நிற்கின்றது. யாப்பதிகாரத்தில் யாப்புப்படலம் என அமைந்துள்ளது. அதில் யாப்புப் பற்றி விளக்குகின்றார். அலங்காரம் எனக் கூறும் பகுதியில் பலவேறு வகையான அணிபற்றிக் கூறுகின்றார்.

இலக்கண விளக்கம்

திருவாரூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட வைத்திய நாத தேசிகர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டதே இலக்கண விளக்கமாகும். இந்நாலில் ஜந்திலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. ஜந்திலக்கணத்துடன் பாட்டியல் முறையும் ஒருங்கே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னர் தோன்றிய இலக்கண நால்களுள் இலக்கண விளக்கம் முக்கியமானது. இதனைக் குட்டித்தொல்காப்பியம் என அழைப்பார். தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதியவர்களான இளம்பூரணர், சேனாவரையர், கல்லாடர், தெய்வச்சிலையார் போன்றோர்களின் உரை வேற்றுமைகளைக் காட்டி அவ்வரையில் இடம்பெறும் நயங்கள், பொதுக்கருத்துக்கள் என்பவற்றை

எடுத்துக்காட்டுவார். இந்நூல், எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஜந்திலக்கணமும் கூறுகின்றது. எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்தியல், பதவியியல் உயிரிற்றுப் புணரியல், மெய்யிற்றுப் புணரியல் என்பன இடம் பெறுகின்றன.

சொல் லதிகாரத் தில் பெயரியல், வினையியல், இடைச் சொல்லியல், உரிச் சொல்லியல், பொதுவியல் என்பன அமைகின்றன. பொருளதிகாரத் தில் அகத் தினையியல், புறத்தினையியல், யாப்பு, அணி, பாட்டியல் என்பன இடம் பெறுகின்றன. பாட்டியல் இலக்கணம் ஜந்திலக்கணங்களோடு சேர்த்துப் பேசப்பட்டுள்ளது. பிள்ளைக்கவி முதலாக தூது ஈநாக 75 பிரபந்த வகைகள் இந்நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. மெய்க்கீர்த்தி, சதகம், மஞ்சரி முதலிய சிற்றிலக்கியங்களின் இலக்கணம் இப்பாட்டியலில் பேசப்படுகின்றது. இதனைப் பின்பற்றி வீரமாழுவிவர் யாப்பதிகாரத்தில் செய்யுள் மரபியல் கூறுகின்றார். பாட்டியல் நூல்களைப் பின்பற்றியே கூறுகின்றார்.

இலக்கண விளக்கமும் தொல்காப்பியத்தைப் போன்று எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூன்றாக வகுத்து பொருளதிகாரத்தில் யாப்பு, அணி இலக்கணம் பேசுகின்றார்.

தொன்னூல் விளக்கம்

எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என ஜந்து இலக்கணம் கூறுவதாகத் தொன்னூல் விளக்கம் அமைகின்றது. எழுத்ததிகாரம், எழுத்தியல், எழுத்தின் வகுப்பு, எழுத்தின் விகாரம் என பகுக்கப்பட்டுள்ளது. சொல்லதிகாரத்தில் சொற்பொதுவியல் பெயர் (வேற்றுமையியல், பகுபதப்பெயரியல், தொகைநிலைத்தொடர் மொழிப் பெயரியல் கட்டுவினா) வினைச் சொல்லியல் (முக்கால வினை மூன்று, ஏவல், வியங்கோள் ஈரேச்சம், வினைக்குறிப்பு) இடைச் சொல்லியல் உரிச் சொல்லியல் எனப்பகுத்துப் பேசப்பட்டுள்ளது.

பொருளாதிகாரத்தில் பதிகம், காரணம் விரிவு தொகையுந் துணிவும் உரிமை (கால உரிமை இடவுரிமை, பண்புரிமை, சாதித்தொழிலுரிமை பற்றுதலுரிமை, விழவுமுதலிய உரிமை ஒழுக்க உரிமை சொல்லுரிமை) எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. நூல் எழுந்த காலப் பின்னணியைக் கொண்டு பலமாற்றங்களுடன் மரபையும் தழுவி பொருளாதிகாரம் அமைந்துள்ளது. தொன்னால் விளக்கம் அகப்பொருள் பூர்ப்பொருள் என்பதற்கு முற்றிலும் புதுவகையாக விளக்கம் தருகின்றது.

யாப்பதிகாரத்தில் செய்யுள்ளுப்பு (அசையிலக்கணம், சீரிலக்கணம், தளையிலக்கணம், அடியிலக்கணம், தொடையிலக்கணம்) செய்யுளியலில் (வெண்பா விலக்கணம், ஆசிரியப்பா விலக்கணம், வஞ்சிப்பா இலக்கணம், மருப்பா இலக்கணம், பாவினம் வெண்டுறை இலக்கணம், ஆசிரியத்துறை இலக்கணம், கலித்துறையிலக்கணம், வஞ்சித்துறையிலக்கணம் தாழிசையிலக்கணம், விருந்த இலக்கணம் செய்யுள் மரபியல் எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

அணியதிகாரம் சொல் லணியியல், (மறிநிலையனி, சொன்மிக்கணி, சொல்லெஞ்சனி, சொல்லொப்பனி) பொருளனியியல் என வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

முத்து வீரியம்

முத்து வீரியம் தமிழ் மரபைப் பின்பற்றி விரிவாக எழுதப்பட்ட நூல். இதனுடைய காலம் கி.பி 19ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நால் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளாதிகாரம், யாப்பதிகாரம், அணியதிகாரம் என்னும் ஜம் பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுத்து ஜந்திலக்கணம் கூறுகின்றது. முத்துவீரியம் 1284 நூற்பாக்களைக் கொண்டமைகின்றது. ஜந்திலக்கணம் கூறும் நூல்களுள் மிகவும் விரிந்த நூலாக முத்துவீரியம் விளங்குகின்றது.

முத்துவீரியத்தில் எழுத்ததிகாரம் எழுத்தியல், மொழியியல், புணரியல் எனப்பகுத்துப் பேசப்படுகின்றது. எழுத்தியலில் எழுத்துக்களின் வகை, வடிவு, பெயர், பிறப்பு, மொழி முதலைடையிறுதியில் வரும் எழுத்துக்கள் மாத்திரை, போலி ஆகியவற்றைப் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார். தொல்காப்பியர் நன்னூலாரைப் பின்பற்றி இலக்கணம் கூறுகின்றார். தமிழ்ப் பெயர்களுக்குப் பதிலாக வடமொழிப் பெயர்களைக் கூடுதலாகப்

பயன்படுத்தியுள்ளார். வடமொழி மரபின் செல்வாக்கை முத்து வீரியம் காட்டுகின்றது. மொழியியலில் ஒரேருத்தொரு மொழியாகும் எழுத்துக்களைக் கூறிப்பிட்டு பின் மொழியின் வகைகளைக் கூறுகின்றார். வடமொழி ஆககம் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார். பதவியல் எனக்கூறாது மொழியியல் எனக் கூறுகின்றார். புணரியலில் தொல்காப்பியத்தைப் பெரிதும் பின்பற்றியே சொல்கின்றார். சாரியை பற்றிக் கூறும் போது மான் என்னும் சாரியையை புதிதாகக் கூறுகின்றார்.

சொல்லத்திகாரம் பெயரியல், வினையியல், ஓழிபியல் என மூன்று பிரிவுகளை உடையது. பெயரியலில் பெயர், வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல் விளிமரபு என்பன அமைகின்றது. வினையியலில் தொல்காப்பியரின் கருத்தினையே அடியொற்றி முத்து வீரியம் சொல்கின்றது. ஓழிபியலில் இடையியல், உரியியல், எச்சவியல், கிளவியாக்கம் என அமைத்து இலக்கணம் பேசப்பட்டுள்ளது.

முத்துவீரியத்தில் பொருளத்திகாரம் அக வொழுக்கவியல், களவொழுக்கவியல், கற்பொழுக்கவியல் என மூன்று பகதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. களவொழுக்கம், கற்பொழுக்கம் என்பன திருக்கோவையாருக்குப் பேராசிரியர் எழுதிய உரைகளைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளன.

முத்துவீரியத்தில் யாப்பதிகாரம் உறுப்பியல், செய்யுளியல் ஓழிபியல் என்று பாகுபடுத்தியுள்ளார். உறுப்பியலில் அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை பற்றிய இலக்கணம் அமைகின்றது. தளைகளைப்பற்றி விளக்கமாக முத்துவீரியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. முத்துவீரியத்தில் செய்யுளியலில் வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருப்பா ஆகிய ஜவகைப் பாக்களின் இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. முத்துவீரியம் ஓழிபியலில் சில எழுத்துக்கள் அலகு பெறுவதையும், சீரும் தளையும் செய்யுளிடத்து நிற்றலும், அடிமயக்கம், வண்ணங்களின் வகை, பத்து வகைக் குற்றங்கள், பாட்டியல் இலக்கணம் ஆகியவற்றை பேசுகின்றது.

அணியத்திகாரம் சொல்லணியியல், பொருளணியியல், செய்யுளணியியல் எனப்பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

சுவாமி நாதம்

சுவாமி நாதக் கவிராயரால் இயற்றப்பட்டது சுவாமிநாதம். சுவாமிநாதக் கவிராயரது காலம் கிபி 19ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நாலில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம் என்னும் ஐந்திலக்கணமும் ஜந்து அதிகாரங்களால் வகுத்துப் பேசப்படுகின்றது. எழுத்ததிகாரம் எழுத்தாக்கமரபு, பதமரபு, புணர்ச்சி மரபு என வகுக்கப்பட்டுள்ளது. சொல் லதிகாரம் பெயர் மரபு, வினாமரபு, எச் சமரபு எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பொருளதிகாரம் அகத்தினை மரபு, கைகோண்மரபு புறத்தினை மரபு எனப்பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

யாப்பதிகாரம் உறுப்பு மரபு, பாவின மரபு, பிரபந்த மரபு எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. பிரபந்த மரபினை தொன்னால் விளக்கமும் சுவாமிநாதமும் யாப்பியலில் கூறுகின்றன. அணியதிகாரம் பொருளணி மரபு, சொல்லணிமரபு அமைதி மரபு எனப்பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஐந்திலக்கண மரபு நீண்ட பாரம் பரியமுடையதாக அமைந்தது. பின்னர் 1839ஆண்டு பிறந்த வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் அறுவகை இலக்கணம் என ஒரு நூலை இயற்றியுள்ளார். ஜந்து இலக்கணத்துடன் புலமை இலக்கணத்தையும் சேர்த்து அறுவகை இலக்கணம் எனக் கூறுகின்றார். புலமை இலக்கணம் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது.

“தமிழ் மொழிக்கு உயர் மொழி தரணியில் உளது எனின் வெகுளியற்று இருப்போன் வெறும் புலவோனே”⁵

“தமிழ்ச் சுவை அறியாத் தெய்வம் உளது எனில் அ.து உணர் அல்லகயில் தாழ்வு எனல் அறமே”⁶

“அருமை யறியான் அவையிடைப் புகுந்து பெருமை பாராட்டலும் ஏனையும் பிழையே”⁷

“காகப் புள் என இனத்தொரு கலவாது ஞானியோற் பகைக்கும் நாவலர் பலரே”⁸

“காமக் கடலே கதி எனக்கருதிப்
போவார் புலமையில் புண்ணியம் இன்றே”⁹

“கால வேற்றுமை கருதாப் புலவன்
சீலனே எனினும் சிறுமை யினனே”¹⁰

“தமிழ்க்கும் தனக்கும் சார்தரு நெறிக்கும்
தன் இனத்தினர்க்கும் தவறு உறா வண்ணம்
முயல் வோன் புலமை முதன்மைத் தாமே”¹¹

புலமை இலக்கணத்தின் சாரத்தினை இவ்வேழுநாற்பாக்களும் காட்டி நிற்கின்றன. புலமையாளர்களின் புலமை பற்றி ஆசிரியர் புலமை இலக்கணத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். புலவர்களுக்கு தமிழ் மொழியின் தொன்மை பற்றியும், புனிதத்தன்மை பற்றியும், தனித்தியங்கும் ஆற்றல் என்பவற்றையும் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். மகாகவி பாரதியாரும் சின்னச் சங்கரன் கதையில் அன்றைய புலவர்களின் நிலையையும் புலவர்கள் ஒழுகவேண்டிய முறைபற்றியும் கூறியுள்ளார். சுவாமிகளிடம் சமய உணர்வினையும் பாரதியிடம் சமூக உணர்வினையும் காணலாம். புலமை இலக்கணம் புலமையாளரின் புலமை பற்றிப் பேசுவதாகும். இந்நால் அதிகம் செல்வாக்குச் செலுத்தவில்லை.

ஜந்திலக்கண மரபு ஏன் பிற்காலத்தில் இல்லாமல் போனது?

தமிழ் மொழி காலத்துக்குக் காலம் வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது. அரசியல் சமூகம், பண்பாடு, அறிவியல் என்பவற்றின் பின்னணி தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியை நிர்ணயித்துள்ளது. ஜோரோப்பியர் வருகையுடன் உரைநடை வளர்ச்சி பெற்றது. அச்சியந்திர வருகை காரணமாக நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

பல நூல்களுக்கு உரை வகுக்கப்பட்டன. உரைநடை இலக்கியங்கள் பெருமளவில் தோன்றின. மக்களின் வாழும் மொழியினை விளக்கும் இலக்கியங்கள், சிறுகதை, நாவல், நாட்டாரியல் நாடகம் என்பன தோன்றின. செய்யுள் இலக்கிய மரபு குன்றி உரைநடை இலக்கிய மரபு தோன்றியது. உரைநடைக்கு ஏற்ற இலக்கணமாக ஜந்திலக்கணம் அமையவில்லை. தமிழ் மொழியின் இலக்கணக் கலூக்களை விளக்குவதற்கு ஜந்திலக்கண மரபு போதாது.

தொல்காப்பியம் வட மொழிக்கு அமைக்கப்பட்ட இலக்கண மாதிரியை தமிழ் மொழிக்கு அமைத்துக் கொண்டது. வளர்ச்சியடைந்த தமிழ் மொழிக்கேற்ற இலக்கண நிலைகளை மரபு இலக்கணங்கள் கொண்டிருக்கவில்லை. தமிழ் மொழி ஒரு ஒட்டுமொழி. அதனை மரபு இலக்கணக்காரர் உணரவில்லை. ஆறுமுகநாவலர் மரபு இலக்கண முறைப்படி உரைநடை வளர்ச்சி பெற்ற காலத்தில் இலக்கணச் சுருக்கத்தினை எழுதினார். ஆறுமுகநாவலரது இலக்கணச் சுருக்கம் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், தொடர் மொழியதிகாரம் என மூன்று அதிகாரங்களாகப் பகுத்து இலக்கணம் பேசுகின்றது.

எழுத்ததிகாரம் - எழுத்தியல், பதவியல், புணரியல் என அமைகின்றது. மரபு இலக்கண முறைப்படி எழுத்து இலக்கணம் கூறுகின்றனர். சொல்லதிகாரத்தில் பெயரியல் விணையியல், இடையியல், உயிரியல் என மரபு இலக்கண முறைப்படி சொல்லிலக்கணத்தை ஆறுமுகநாவலர் பகுக்கின்றார். தொடர் மொழியதிகாரத்தில் தொகைநிலைத் தொடரியல், தொகாநிலைத் தொடரியல், ஒழிபியல், பகுபத முடிவு, சொல்லிலக்கணம் கூறுதல், சொற்றொடர் இலக்கணம் கூறுதல் எனப் பகுத்து தொடரிலக்கணம் பேசுகின்றார். ஒழிபியலில் தொடர் இலக்கணம் கூறுகின்றார். மரபு இலக்கண முறையினையே தழுவிச் செல்கின்றார். ஆனால் இதுவும் வளர்ச்சியடைந்த தமிழ் மொழிக்கேற்ற இலக்கண நிலைகளைக் கூறவில்லை.

செய்யுள் நடையினை விளக்குவதற்கு ஜந்திலக்கணம் தேவையானது. உரைநடையை விளக்குவதற்கு ஜந்திலக்கணம் பொருத்தமற்றது. தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிநிலைகளை இனங்கண்டு நவீன மொழியியலாளர்கள் தமிழ் மொழியின் ஒலியமைப்பு, சொல்லமைப்பு, தொடரமைப்பு எனப் பாகுபடுத்தி ஆய்வினை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

இன்றைய மொழியினை விளங்கிக் கொள்ள எழுத்து இலக்கணம், சொல் இலக்கணம், தொடர் இலக்கணமே தேவையானதாகும். இதனைப் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.மான், பேராசிரியர் பொன்.கோதண்டராமன் போன்றவர்கள் கூறியுள்ளனர்.

இயல் I

அடக்குறியு

1. சண்முகதாஸ் அ. தமிழ் இலக்கண இயல்புகள் ப.37
2. நன்னால் சிறப்புபாயிரம் ப.45
3. சண்முகதாஸ் அ. மு.கு.நூ. ப.37
4. சண்முகதாஸ் அ. மேற்படி ப.39
5. தண்ட பாணி சுவாமிகள் அறுவகை இலக்கணம் நூ.705
6. மேற்படி நூ.672
7. மேற்படி நூ.692
8. மேற்படி நூ.680
9. மேற்படி நூ.687
10. மேற்படி நூ.693
11. மேற்படி நூ.747

இயல் II

2.0 விரசோழியம் கூறும் ஜந்திலக்கணம்

2.1 எழுத்து இலக்கணம்

எழுத்தத்திகாரம் சந்திப்படலம் என ஒரு படலத்தால் ஆனது. சந்திப்படலம் என பெயர் வைத்தன் பொருத்தப்பாட்டினை நோக்குதல் வேண்டும். சந்தியைக் கூறும் படலம் (சந்தி - புணர்ச்சி) சந்திப்படலம் எனப் பெயர்பெற்றுள்ளது. இப்படலத்தில் எழுத்திலக்கணம் கூறி பின்னர் புணர்ச்சி இலக்கணம் (சந்தி இலக்கணம்) கூறினமையில் சந்திப்படலம் என அமைத்தார். தமிழ் இலக்கணக்காரர் எழுத்திலக்கணம் என்று கூற இவர் சந்திப்படலம் என அழைக்கின்றார். புணர்ச்சி இலக்கணம் கூடுதலாக இடம் பெறுவதால் போலும் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார் என்னாம். சந்திப்படலத்தில் உயிரெழுத்து, ஆய்தெழுத்து, மெய்யெழுத்து மூவினமெய், குறில், நெடில், உயிரளப்பைட, வர்க்க எழுத்து, குற்றியலுகரம், எழுத்துப்போலி, இறுதிவினா, புள்ளி பெறும் எழுத்துக்கள், சுட்டு, குற்றியலிகரம், சொல்முன்வரும் வினா எழுத்துக்கள், பிறக்கும் ஓலி முயற்சியின் வகை, இடைநிலை மெய்யைக்கம், மாத்திரையும் பின்வரும் உயிர் ஒற்றுடன் கூடும் என்பதும் எழுத்துக்களின் பிறப்புக்குக் காரணமான இடமும் முயற்சியும், முதனிலை எழுத்துக்கள், இறுதிநிலை எழுத்துக்கள், இயல்புப் புணர்ச்சி, விகாரப்புணர்ச்சி, வடமொழியில் வரும் விகாரப்புணர்ச்சி, வடமொழியில் எதிரமறைப் பொருளில் வரும் நகராமும் ஏ, ஓ என்பவற்றின் தீரிபு, வடமொழிச் சந்தி, தமிழ்ச்சந்தி உயிர்முன் உயிர் வருவதாலும் சில நிலைமொழிகளின் ஈழழிதல், ண மெய்ப்புணர்ச்சி குற்று ஒன்றின் பின் உயிர்புணர்தல், ய, ர, மு ஒன்றின் முன் வல்லினம் புணர்தல் இ, ச, ஜ என்பவற்றுடன் நகரம் புணர்தலும் ழ,க,ர, ள,க,ர, மெய்களுடன் தகரம் புணர்தலும், ளகர மெய் வல்லிகளத்தோடு நகர மகரங்களோடும் புணர்தலும் தனி நெடிலுக்குப்பின் வரும் ளகர மெய் தகரத்தோடு புணர்தலும் லகரமெய் வல்லினத்தோடு புணர்தலும் யகரமெய் நகரத்தோடு புணர்தலும் ழகரமெய் வல்லினத்தோடும் மகரத்தோடும் புணர்தலும் இயல்பும் சந்தியும், மகரமெய் வல்லினத்தோடு புணர்தலும் அது வகரம் வரக் குறுகுதலும் வகரமெய் தகரத்தோடு

புணர்தலும், னகரமெய் நகர, தகர ததோடு புணர்தலும், உயிர் வல்லினத்தோடு புணர்தலும் குற்றியலுகரம் உயிர் வரக் கெடுதலும், குற்றியலுகரத்தின் அயல் மெல்லெழுத்து வல்லெலாற்றாதலும், அவற்றின் முன் வல்லெலாற்று மிகுதலும், சில முற்றியலுகரங்களும் உயிர்வரக் கெடுதலும், லகரமெய் மகரதகரங்களோடு புணர்தலும் னகர னகரமெய்கள் வல்லினத்தோடு புணர்தலும், உயிரோடு கூடிய முகரம் உயிரமுதல் மொழியோடு புணர்தல், ஒன்று முதல் பத்து ஈறாகிய எண்களும் நூறு என்னும் எண்களும் அடையும் மாற்றங்கள் கட்டுப்பெயர் அடையும் வேறுபாடுகள் பெயர் வேற்றுமையேற்றுச் சாரியையோடு கூடும் பொழுது ஏற்படும் விகாரங்கள் என்பவற்றை சந்திப்படலம் விளக்குகின்றது.
(மரம் + அத்து + கு மரத்துக்கு)

என சந்திக்கு (புணர்ச்சிக்கு) முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கின்றார். ஏனைய மரபு இலக்கணமான தொல்காப்பிய நெறி நின்று சந்தி இலக்கணத்தைத் தருகிறார். இங்கு சந்திப்படலம் என்பது வடமொழிச் சொல். வீரசோழியர் தமிழ் இலக்கண மரபைப் பின்பற்றியும் வடமொழி மரபையும் இணைத்து, எழுத்து இலக்கணத்தைக் குறிப் பிடுவதைக் காணலாம். எழுத்து இலக்கணத்தின் முக்கியத்துவத்தை சந்திப்படலம் காட்டுகின்றது.

எழுத்து

எழுத்து என்றால் என்ன? என்பது பற்றி வீரசோழியம் குறிப்பிடவில்லை. உயிரெழுத்து பன்னிரண்டு எனவும் மெய்யெழுத்து பதினெட்டடு எனவும் ஆய்த எழுத்து ஒன்று எனவும் எழுத்தை முன்று வகையாகப் பிரித்துக் காட்டுவார். தொல்காப்பியர் முதலெழுத்தாக முப்பது எழுத்தைக் குறிப்பிட வீரசோழியம் ஆய்த எழுத்தையும் சேர்த்து முப்பத் தொன்று எனக் காட்டுவார். ஆய்த எழுத்துப் பற்றி ஆய்வாளர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை ஆய்த எழுத்தை முதலெழுத்தாகக் கொள்ள முடியாது என்கிறார். ஆய்தம் வல்லெழுத்தை சார்ந்து வருகிறது என்றும் ஆய்தத்தை தொடராத வல்லெழுத்து ஒரு வகையாகவும் ஆய்தத்தைத் தொடராத வல்லெழுத்து ஒருவகையாகவும் அமைகிறது என்றும் கூறுவார். இதற்கு இன எழுத்து இன்மையால் இதனை மாற்றொலி எனக் கூறமுடியாது என்பார்! ஆனால் ஆய்த எழுத்திற்கு ஒவியால் வடிவம் உண்டு. அந்த ஒலியை வரிவடிவமாக்குகின்ற எழுத்தாக ஆய்தம் அமைகின்றது.

பேராசிரியர் அசன்முகதாஸ் அவர்கள் அ.தம் பற்றிக் கூறுகின்றபொழுது “ஓலியனாகவும் வரிவடிவும் கொண்ட எழுத்தாகவே”² கருதுவார்.

அற்றினை அ. நினை
முட்டது மு. மது

இங்கு ஓலியன் எழுத்தாகவே ஆய்தம் அமைகின்றது. பேராசிரியர் அவர்கள் கருத்து வீரசோழியர் கருத்தை ஒத்தாகவே அமைகின்றது. நவீன மொழியில் அ.தம் எழுத்தாகப் பயன்படுகின்றது. அறிவியலில் சில ஓலி வேறுபாடுகளைக் காட்டுவதற்கு ஆய்த எழுத்துப் பயன்படுகின்றது.

BUS வஸ் / பஸ்

இன்றைய மொழியின் தன்மைகளையும் ஆய்தத்தைப் பயன்படுத்தும் முறையையும் வீரசோழியம் கூறும் கருத்தையும் நோக்கும் போது ஆய்தத்தை முதலெழுத்தாகக் கொள்ளலாம்.

முதனிலை எழுத்துக்கள்

உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும் க, ச, த, ந, ப, ம என்ற உயிர் மெய்யெழுத்துக்களும் மொழிமுதலாக வரும் என வீரசோழியம் குறிப்பிடும். வகாரம் உ., ஊ. ஒ ஒ தவிர்ந்த மற்றை உயிரெழுத்துடன் சேர்ந்து மொழிமுதலாகும் என வீரசோழியம் கூறும். தொல்காப்பியமும் இதனையே கூறும். தொல்காப்பியம் யகரம் ஆகாரத்தோடு வருவதையே காட்டும். ஆனால் வீரசோழியம் யகரம் அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஒள் ஆகிய ஆறு எழுத்துடனும் மொழிக்கு முதலாக வரும் எனக் கூறும். ஞகாரம் அ, ஆ, ஏ, ஒ ஆகிய நான்கு எழுத்துடனும் மொழிக்கு முதலாக வரும் என வீரசோழியம் கூறும்.

தொல்காப்பியர் சகரமெய் அ, ஐ, ஒள் என்ற உயிரெழுத்துக்கள் தவிர்ந்த மற்றை உயிரோடு சேர்ந்து மொழி முதலாகும் என்கின்றார். வீரசோழியம் சகரமெய் 12 உயிரிடங்களை சேர்ந்து மொழி முதலாவதைக் காட்டுகின்றது.

தொல்காப்பியம் ஞகாரம் ஆ எ ஒ என்ற மூன்று உயிரிடங்களை சேர்வதையே காட்டும். வீரசோழியம் ஞகரமெய் அகரத்தோடு சேர்வதையும் காட்டுகின்றது.

மொழி இருதிநிலை எழுத்துக்கள்

ன, ம, ன, ய, ர, ல, ழ, ள, ற, ன் என்ற மெய்யெழுத்துக்கும் மொழிக் கும் ஈநாக வரும் என வீர்சோழியம் குறிப்பிடும். உயிரெழுத்துக்களில் எ, ஒகாரங்கள் தலிர்ந்த பத்தெழுத்துக்களும் (மெய்களுடன் சேர்ந்து) மொழிக்கு ஈநாகும் என்பார்.

இடைநிலைமெய் மயக்கம்

தம்முன்னர் தாம் வந்து மயக்குவதையும். தம்முன்னர் பிறஎழுத்துக்கள் வந்து மயக்குவதையும் கூறுவார். தம்முன்னர் தாம் மயங்குதல் உடனிலை மெய்மயக்கம் எனப்படும். தம்முன்னர் பிறமெய்கள் மயங்குவது வேற்றுநிலை மெய்மயக்கம் எனப்படும்.

உடனிலையானது ஈரோற்று உடனிலையாகவும் மூவாற்று உடனிலையாகவும் வரும் என வீர்சோழியம் குறிப்பிடும்.

அல்லி - உடனிலை	}	�ரோற்று
தெவ்யாது - வேற்றுநிலை		

வேய்ந்குழல் - வேற்றுமைநிலை	}	
வேர்க்குறை - வேற்றுமைநிலை		மூவாற்று

மூவாற்று மயங்குவதை தொல்காப்பியம் குறிப்பிடவில்லை வீர்சோழியமே குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியம் இன்ன இன்ன மெய்கள் இவை இவற்றோடு மயங்கும் என விரிவாகக் குறிப்பிட வீர்சோழியம் மெய்மயக்கம் என்றால் என்ன? என்று மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது எனலாம். சிறப்பு விதிகள் குறிப்பிடப்படவில்லை.

தொல்காப்பியர் முதல் சார்பு என்ற வகையில் எழுத்துக்களைப் பாகுபடுத்துவார். வீர்சோழியம் முதல், சார்பு என்ற வகையில் எழுத்துக்களைப் பாகுபடுத்தவில்லை. எழுத்துக்கள் என்ற வகையில் உயிரெழுத்து ஆய்தம் எழுத்து மெய்யெழுத்து எனவே பாகுபடுத்துவார். இவற்றை எழுத்துக்கள் என வகைப்படுத்தலாம். வீர்சோழியம் ஆய்தம் பற்றிக் கூறும்போது உயிரெழுத்திற்கும் மெய்யெழுத்திற்கும் வடுவாங்

தன்மையாயிருக்கின்ற அ.கேனம் என்னுந் தனிநிலை எழுத்தானது ஆய்தனமுத்து என்று கூறுவர். தனிஎழுத்தாகவே வீர்சோழியம் குறிப்பிடும். இன்று அறிவியலில் ஒவிவேறுபாடுகளைக் காட்டுவதற்கு மொழிக்கு முதலிலும் அய்தம் பயன்படுவதை முன்னர் நோக்கினோம். உயிர் எழுத்துக்களை குறில் எழுத்து நெடில் எழுத்து எனப்பாகுபடுத்துவார். அ, இ, உ, எ, ஒ என்பன குறில் எனவும் ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஒள என்பன நெடில் எனவும் பாகுபடுத்துவார்.

மெய் எழுத்துக்களை இடையின் எழுத்து, மெல்லின் எழுத்து, வல்லின் எழுத்து என வீர்சோழியர் பாகுபடுத்துவார்.

க சட த ப ற என்னும் ஆறு வல்லின மெய்யின் மேல் உகரம் சேர்ந்து வந்தால் அது குற்றியலுகரம் என்பதாம். குற்றியலுகரத்தின் பின்னர் யகரம் வந்து புணர்ந்தால் அது இகரம் எனவும் குறிப்பிடுவார்.

மேலும் வீர்சோழியம் குற்றியலுகரம் குற்றியலிகரம் ஆய்தம், ஜகாரக்குறுக்கம், ஒளகாரக்குறுக்கம், அளபெடை என்பவற்றை சார்பு எழுத்து என்று கொள்ளவில்லை. அளபெடையை வீர்சோழியம் தனி எழுத்தாகக் கருதுகின்றது தொல்காப்பியம் அளபெடையைத் தனி எழுத்தாகக் கொள்ளவில்லை.

குற் நெழுத் திற் கு மாத் திரை 1 ஜகாரக் குறுக்கம் ஒளகாரக்குறுக்கத்திற்கு மாத்திரை 1 $\frac{1}{2}$. நெட்டெழுத்திற்கு மாத்திரை 2. ஒற்றெழுத்து, அய்தம், குற்றியலுகரம். குற்றியலிகரம் ஆகியவை ஒவ்வொன்றிற்கும் அரைமாத்திரை பெறும் எனவும் உயிரளபெடையானது முன்று மாத்திரை பெறும் எனவும் வீர்சோழியம் கூறும்.

வினா கீட்டு

ஏ, யா, எ என்பன மொழியினது முதலிலே நின்று வினா எழுத்தாக வரும். ஆ, ஏ, ஒ மூன்றும் மொழியானது சுற்றிலே நின்று வினா எழுத்தாக வருகின்றன. மரபு இலக்கண நூல்களும் இவற்றையே கொண்டன. அகர இகர உகரங்கள் கூட்டாக வரும் என்பர்.

எழுத்துப்போலி

அகரமும் வகரமும் சேந்து ஒளகாரம் வரும். அகரமும் யகரமும் சேந்து ஜகாரம் வரும். மரபு இலக்கணக்காரர் இவ்வெழுத்துக்களை நெட்டெழுத்துக்கள் என்பார். வீரசோழியம் இதனை எழுத்துப்போலி என்கின்றது. பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் இவற்றை கூட்டெழுத்தென்பார்.³ இதனை எழுத்துப்போலி என்பதைவிட கூட்டெழுத்து என்பதே பொருத்தமானதாகும்.

தொல்காப்பியம் பிறப்பியல் என ஒரு பகுதியை அமைக்க வீரசோழியம் எழுத்துக்களின் பிறப்பை ஒரு நாற்பாவிலேயே கூறிவிடுகின்றது. அண்ணப்பல், இதழ், நா என்ற இடங்களின் அடியாக எழுத்துக்கள் பிறக்குமென்பார் வீரசோழியர்.

புணர்ச்சி

தொல்காப்பியர் புணர்ச்சிக்கு ஆறு இயல்களை ஒதுக்கியுள்ளார். வீரசோழியம் சந்திப்படலத்தில் சருக்கமாகவே புணர்ச்சி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாத புணர்ச்சிலித்திகள் பலவற்றை வீரசோழியத்தில் காணலாம். ஒன்று வடமொழி மரபு, இரண்டாவது சாகன வழக்கு, முன்றாவது உரைநடை மரபு, நான்காவது செய்யுள்மரபு என்பவற்றை அடிப்படையாக வைத்தே புணர்ச்சி இலக்கணம் வகுக்கிறார்.

முன்று குத்திரங்களில் வடமொழிக்குரிய புணர்ச்சி விதிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தொல்காப்பியம் உயிர்முன் உயிர் புணர்தல் பற்றிக் கூறும் போது
 “எல்லா மொழிக்கும் உயிர் வருவழியே
 உடம்படு மெய்யின் உருபு கொள்வரையார்”⁴ (புணரியல் 38)

என உருபு கொள்ள வேண்டும் என்பார். வீரசோழியம் நிலைமொழி ஈற்றில் இ, ஈ, ஐ என்பன வந்து வருமொழி முதலில் உயிர் எழுத்து வந்தால் யகரமும், நிலைமொழி ஈற்றில் இ, ஈ, ஐ தவிர்ந்த ஏனைய உயிர் வந்து வருமொழி முதலில் உயிர் வந்தால் வகர உடம்படு மெய் தோன்றும் எனவும் நிலைமொழி ஈற்றில் ஏகாரம் வந்து வருமொழி

முதலில் உயிரவந்தால் யகர வகரங்கள் தோன்றும் எனவும் குறிப்பிடும். நன்னூலாரும் இதனையே கூறுவார்.

நி + அறி	- நீயறி
பண + ஒலை	- பணமோலை
பூ - அழகிது	- பூவழகிது
கொடு + என்றான்	- கொடுவென்றான்
சே + அடி	- சேயடி, சேவடி

இ, ஏ, ஐ என்ற உயிர்கள் நிலைமொழி ஈற்றில் வந்து வருமொழி முதலில் நகரம் வந்து புணர்ந்தால் வந்த நகரம் ஞகரமாக மாறும் என வீர்சோழியம் குறிப்பிடும் இவ்விதி தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. வீர்சோழியமே இவ்விதி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

உ+ம:	கவி + நன்று - கவி ஞன்று
தீ + நன்று	- தீ ஞன்று
பண + நன்று	- பணஞன்று

நிலைமொழி ஈற்றில் மூகர எகரங்கள் வந்து வருமொழி முதலில் தகரம் வந்து புணர்ந்தால் நிலைமொழிச்சறும் வருமொழி முதலும் திரிந்து இரண்டும் டகரமாக மாறும் என வீர்சோழியம் குறிப்பிடும். வீர்சோழியமே இவ்விதியைப் புதிதாகக் கூறுகின்றது.

உ+ம்	பாழ் + தீமை - பாட்டமை
நாள் + தீமை	- நாட்டமை

மேலும் நிலைமொழி ஈற்றில் உள்ள மூகர எகரங்கள் கெட்டும் புணர்தலும் வழக்கம் என வீர்சோழியம் குறிப்பிடும். நிலைமொழி ஈற்றில் உள்ள மூகர, எகரங்கள் கெட்டு வருமொழியில் உள்ள தகரம் டகரமாகத் திரிந்தும் வரும் என்பதை வீர்சோழியம் குறிப்பிடும்.

பாழ் + தீது	- பாழது
நாள் + தீது	- நாட்டது

நிலைமொழி ஈற்றில் மூகரமெய் வந்து வருமொழி முதலில் வல்லினம் வந்து புணர்ந்தால் நிலைமொழியில் உள்ள மூகரமானது ணகரமாகவோ டகரமாகவோ புணரும்.

உ+ம் பாழ் + செய்	- பாண்செய்
தமிழ் + சொல்	- தமிட்சொல்

இவ்விதியும் வேறு இலக்கண நூல்களில் இடம்பெறவில்லை. வீரசோழியமே புதிதாகக் கூறுகின்றது.

நிலைமொழி ஈற்றில் ணகரம் வந்து வருமொழி முதலில் தகரம் வந்தால் வருமொழி முதலில் வரும் தகரம் டகரமாக மாறும்.

உ+ம் மண் + தீது மண்டது

நிலைமொழி ஈற்றில் ணகரம் வந்து வருமொழி முதலில் நகரம் வந்தால் வருமொழி முதலில் வந்த நகரம் ணகரமாக மாறும்.

மண் + நன்று மண்ணன்று

குற்று எழுத் திற்கு பக்கத் தில் நின்ற ஒற்று ஆனது வருமொழிமுதலில் உயிர்வந்தால் நிலைதொழியீற்றிலுள்ள ஒற்று இரட்டித்துப் புணரும்.

உ+ம் கல் + எறிந்தான் கல்லெறிந்தான்
பொன் + அழகிது பொன்னழகிது

நிலைமொழி ஈற்றில் யரழ கரம் வந்து வருமொழி முதலில் வல்லினம் வந்து புணர்ந்தால் வல்லின எழுத்து மிகுந்து தோன்றும்

நாய் + கால் - நாய்க்கால்
தேர் + தலை - தேர்த்தலை
முழ் + செவி - முழ்ச்செவி

நிலைமொழி ஈற்றில் ளகர மெய் வந்து வருமொழி முதலில் வல்லினம் வந்தால் நிலைமொழி ஈற்று ளகரமானது டகரமாக மாறும் முள் + குறை - முட்குறை

நிலைமொழி ஈற்றில் ளகரம் வந்து வருமொழி முதலில் நகரம் வந்தால் நிலைமொழி ஈற்று ளகரம் ணகரமாக மாறும்.

முள் + நன்மை - முண்ணன்மை

நிலைமொழி ஈற்றில் மகரமெய் வந்து வருமொழி முதலில் வல்லினம் புணர்ந்தால் நிலைமொழி ஈற்று மகரமானது வருமொழி முதலில் வல்வொற்றாகவும் வல்லினத்தின் இன எழுத்தாகவும் மாறும்.

மரம் + குரங்கு - மரக்குரங்கு
மரம் + தறி - மரத்தறி

மரம் + குறிது - மரங்குறிது
 மரம் + சிறிது - மரஞ்சிறிது

நிலை மொழி ஈற்றில் மகரமெய் வந்து வருமொழி முதலில் ன், ந என்ற எழுத்துக்கள் வந்தால் நிலைமொழி ஈற்று மகரம் கெட்டுப் புணரும்.

தாம் + ஞாலத்தார் - தாஞாலத்தார்
 தாம் + நன்னெறியார் - தாநந்னெறியார்

நிலைமொழி ஈற்றில் மகர மெய் வந்து வருமொழி முதலில் வகரம் வந்தால் மகரமானது குறுகிக் கால்மாத்திரையாய் உட்புள்ளி பெறும்.

மரம் + வள்ளிது மரம்வள்ளிது

நிலைமொழி ஈற்றில் எகரம் வந்து வருமொழி முதலில் மகரம் வந்தால் நிலைமொழிஈற்று எகரம் ணகரமாக மாறும்.

முள் + முனை - முண்முனை

நிலைமொழியில் நெட்டெழுத்துக்குப் பக்கத்தில் நின்ற எகரமெய்யானது வருமொழி முதலில் தகரம் வந்தால் எகரம் டகரமாக மாறும்

வாள் + தீது - வாழது
 வேள் + தீயன் - வேஹயன்

நிலை மொழி ஈற்றில் லகரமெய் வந்து வருமொழி முதலில் தகரம் வந்து புணர்ந்தால் நிலைமொழியீற்று லகரம் கெட்டு வருமொழி முதலில் வந்த தகரம் றகரமாக மாறும்.

தோன்றல் + தீயன் - தோன்றுறீயன்

நிலைமொழி ஈற்றில் னகர மெய் வந்து வருமொழி முதலில் நகரம் வந்து புணர்ந்தால் வருமொழி முதலில் உள்ள நகரம் னகரமாக மாறும்.

பொன் + நன்று பொன்னன்று

நிலைமொழி ஈற்றில் னகரமெய் வந்து வருமொழி முதலில் தகரம் வந்தால் வருமொழி முதலில் வந்த தகரம் றகரமாக மாறும்.

பொன் + தண்ணிது பொன்றண்ணிது

நிலைமொழி ஈற்றில் உயிரெழுத்துக்கள் வந்து வருமொழி முதலில் வல்லினம் வந்தால் வல்லினம் மிகுந்து வரும் அல்லது அதன் இன எழுத்து மிகுந்து வரும்.

விள + குறிது விளக்குறிது

விள + கோடு விளக்கோடு

பலா + காய் பலாக்காய்

வல்லொற்று மிகுந்து வந்தது.

விள + காய் விளாங்காய்

மா + சோலை மாஞ்சோலை

மா + தளிர் மாந்தளிர்

மெல்லொற்று மிகுந்து வந்தது.

நிலைமொழி ஈற்றில் குற்றியலுகரம் வந்து வருமொழி முதலில் உயிர் வந்து புணர்ந்தால் நிலை மொழியீற்றில் உள்ள உகரமானது மெய்யைவிட்டு நீங்கும்.

நாகு + அரிது நாகரிது

நாகு + அருமை நாகருமை

நிலைமொழி ஈற்றில் குற்றியலுகரம் வந்து புணரும் போது குற்றியலுகரத்தின் அயல் மெல் ஏற்று வல்லெழுத்தாக மாறுவதைக் காணலாம்.

கரும்பு + வில் கருப்புவில்

சுரும்பு + நாண் சுருப்புநாண்

குற்றியலுகரம் நிலைமொழி ஈற்றில் வந்து புணரும் போது வல்லொற்று மிகுந்தும் புணரும்.

மருந்து + பை மருத்துப்பை

நிலைமொழி ஈற்றில் முற்றியலுகரம் வந்து வருமொழி முதலில் உயர் வந்தால் நிலைமொழி ஈற்று முற்றியலுகரம் கெட்டுப் புணரும்.

கதவு + அழகிது கதவழகிது

நிலைமொழி ஈற்றில் லகரமெய் வந்து வருமொழி முதலில் மகரம் வந்தால் நிலை மொழி ஈற்றில் உள்ள லகரம் னகரமாக மாறும்.
உ+ம் நால் + மலை - நான்குமலை

நிலைமொழி ஈற்றில் உள்ள லகரமெய் வந்து வருமொழி முதலில் தகரம் வந்தால் நிலைமொழி ஈற்றில் உள்ள லகரமானது னகரமாக மாறும்.

நால் + தோள் நான்குதோள்

நிலைமொழி ஈற்றில் னகரம் மெய்வந்து வந்து வருமொழி முதலில் வல்லினம் வந்தால் நிலைமொழி ஈற்று னகரம் றகரமாக மாறும்.

பொன் + தகடு பொற்றகடு

நிலைமொழி ஈற்றில் உயிரோடு கூடிய ழகரம் வந்து வருமொழிமுதலில் உயிர்வந்தால் நிலைமொழி ஈற்றில் உள்ள ழகாரமானது அழிந்து டகரம் தோன்றும்.

நாழி + உரி நாடுரி

நிலைமொழி ஈற்றில் னகரம் வந்து வந்து வருமொழி முதலில் வல்லினம் வந்தால் நிலைமொழி ஈற்று னகரமானது டகரமாக மாறும்.

சிறுகண் + களிறு
சிறுகட்களிறு

நிலைமொழியில் உயிர் குற்றெழுத்து வந்தால் அது வருமொழி முதலில் ஞ, ந, ம, வ என்பவற்றுடனும் யகரத்துடனும் புணர்ந்து வரும்

- அ - வளை - அவ்வளை
- இ - ஞாலம் - இஞ்ஞாலம்
- இ - நூல் - இந்நூல்
- இ - மணி - இம்மணி
- உ - ஞாலம் - உஞ்ஞாலம்

உ + நூல் உந்நூல்
 உ + மணி உம்மணி
 உ + வளை உவ்வளை
 அ + யானை அவ்யானை
 இ + யானை இவ்யானை
 உ + யானை உவ்யானை
 எ + யானை எவ்யானை

டகரம் ணகரமாக மாறும்.
 வேட்கை + அவா - வேணவா

எண்ணுப்பெயர்கள்

ஒன்று என்னும் எண்ணுப் பெயர் ஒரு, ஓர் எனப் புணரும் என வீரசோழியம் குறிப்பிடும். இரண்டு என்னும் எண்ணுப் பெயரும் இரு, ஸ் எனப் புணரும் என்பார். மூன்று என்பது மு, மு எனப் புணரும் என்பார். நாலு என்பது நான்கு எனவும், ஐந்து என்பது ஐ எனவும், ஆறு என்பது அறு எனவும், ஏழ் என்பது ஏழு எனவும், எட்டு என்பது எண் எனவும், ஒன்பது என்ற எண் ஒன்பான் எனவும் தொண் என்பது தொள் எனவும் வரும் என்பார். பத்து என்பது பான் எனவும் பன் எனவும், நாறு எனவும் பது, ப.து எனவும் வரும். நாறு என்பது ஆயிரம் என வரும்.

ஒன்று + குன்று ஒருகுன்று

ஒன்று + ஆகம் ஓராகம்

நிலைமொழியும் வருமொழியும் சேரும் போது வருமொழி முதலில் உயிர் அல்லது உயிர் மெய் வந்து புணர்ந்தால் நிலைமொழி ஈற்று அயலில் உள்ள அகரம் ஆனது ஆகாரமாக நீண்டு நிலை மொழி ஈறும் கெடும்.

மரம் + அடி - மராடி

குளம் + ஆம்பல் - குளாம்பல்

ல, ன, ள, ண, ம, ன என்ற எழுத்துக்கள் ஒன்றிக்குப் பதிலாக மற்ற எழுத்து வந்து நிற்கும் போலும், மருளும் என்னும் செய்யும் என்னும் வாய்ப்பாட்டு முற்றுச் சொற்கள் ஈற்றில் உள்ள உயிர் கெட்டு லகரம் ணகரமாகவும், ளகரம் ணகர மெய்யாகவும் திரிந்து வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

போலும் - போன்ம்
 மருஞும் - மருண்ம்
 இரண்டு + குன்று இருகுன்று
 இரண்டு + இலை சிலை
 முன்று + குணம் முக்குணம்
 முன்று + நீர் முந்நீர்
 முன்று + ஆண்டு முவாண்டு
 நால் + மலை நான்குமலை
 நால் + தோள் நான்குதோள்
 ஜந்து + தலை ஜந்தலை
 ஆறு + முகம் அறுமுகம்
 எழ் + கிரி ஏழுகிரி
 எட்டு + திசை எண்டிகை
 ஒன்பது + ஒடு ஒன்பாணாடு
 ஒன்பது + பத்து தொண்ணாறு
 ஒன்பது + நூறு தொள்ளாயிரம்

சுட்டுப் பெயர் அடையும் விகாரம் பற்றிக் குறிப்பிடுவார். நிலைமொழி, சுட்டெழுத்தின் பின்னர் ஆய்தம் வரும்.

நிலைமொழிச் சுட்டினது சுற்றில் நின்ற உகரமானது கெட்டு உயிர் மெய் பெறுதலும், வருமொழிச் சுட்டு நீண்டும் வரும். அளபெடுத்துவது வருதலும் உண்டு.

அது - அ.து

அங்கு - ஆங்கு

அது + அன்று அதன்று

பெயர் வேற்றுச் சொற்களும், தொகை வேற்றுமைச் சொற்களும் இடையில் சாரியை வந்து புணர்ந்தால் நிலைமொழியினது ஈறும் ஈறு அயல் உயிரும் கெடுதலும், நிலைமொழியினது சுற்றுக் கெடுதலும் நிலைமொழியினது சுற்று உயிர்மெய் கெடுதலும் உண்டு.

மரம் + அத்து + கு மரத்துக்கு
 மரம் + அத்து + இலை மரத்திலை
 ஆன் + இன் + ஜி ஆவினை
 அவை + அற்று + ஜி அவற்றை

2.2 சொல் இலக்கணம்

வேற்றுமைப்படல், உபகாரப்படல் (வேற்றுமைப் பொருள்) தொகைப்படலம், தத்திப்படலம் (குறிப்புச்சொல்) தாதுப்படலம், (ஏவல் வினை, அடிச்சொல்) கிரியாபதப்படலம் (வினைச்சொல்) என ஆறுபடலங்களாக சொல்லதிகாரம் வீர்சோழியத்தில் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. புத்தமித்திரனார் வடமொழி மரபைப் பின்பற்றியே சொல்லதிகாரத்திலும் இலக்கணம் கூறுகிறார். வடமொழியில் சொல் இலக்கணத்திற்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்டுள்ளதால் வீர்சோழிய சொல்லதிகாரத்திலும் வடமொழி மரபை மிகுதியாகக் காணலாம். தமிழ் இலக்கண மரபில் வேற்றுமை, வினை ஆகிய இரண்டுமே சிறப்பாகக் கூறப்பட்டன. வீர்சோழியம் குறிப்பிடும் தத்திதம். தாது ஆகிய பதங்கள் வடமொழி மரபுடன் தொடர்புபட்டவை. வீர்சோழியத்தில் வேற்றுமை, வினை முதலியவற்றைக் கூறும்பொழுதும் வடமொழி இலக்கண மரபின் அடிப்படையிலேயே அவை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

வீர்சோழியம் சொல்லதிகாரத் தில் வேற்றுமைப்படலம் உபகாரப்படலம் என்ற இரண்டு படலங்களிலும் வேற்றுமையின் இலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. வேற்றுமைப்படலத்தில் தமிழ் வேற்றுமை இலக்கணமும் உபகாரப்படலத்தில் வடமொழிக்காரக இலக்கணமும் கூறப்பட்டுள்ளது. வேற்றுமை பெயர்ச்சொல்லுடன் சேர்ந்தே வரும் என்பதால் பெயர்ச்சொற்களை முதலில் வகைப்படுத்துவார்.

- (1) “ஒருவனைக் கருதின சொல், ஒருத்தியைக் கருதின சொல், பலரைக்கருதின சொல், ஒன்றைக் கருதினசொல், பலவைக் கருதினசொல், ஒருவனைச் சிறப்பித்தசொல் ஒருத்தியைச் சிறப்பித்தசொல், ஒன்றைச் சிறப்பித்த சொல் என எட்டு வகையான பெயர்ச்சொல்லின் பின்பும் எட்டு வேற்றுமையும் சேர்ந்து வரும்”⁵ என்பர்.
 - (2) சாத்தன், கண்ணன் - ஒருவனைக் கருதினசொல்.
வாணி, கொற்றி - ஒருத்தியைக் கருதினசொல்.
ஹரார், இந்தியர் - பலரைக் கருதினசொல்.
யானை, மரம் - ஒன்றைக் கருதினசொல்.
- யானைகள், மரங்கள் - பலவற்றைக் கருதின சொல்.
சாத்தனார் கொற்றனார் - ஒருவனைச் சிறப்பித்தசொல்.

சாத்தியா, கொற்றியார் - ஒருத்தியைச் சிறப்பித்தசொல்.
நாரையார் - ஒன்றைச் சிறப்பித்த சொல்.

பால் அடிப்படையிலும் சிறப்பு அடிப்படையிலும் பெயர்ச்சொற்களை வீரசோழியர் பாகுபடுத்துகிறார். ஜந்து பால் அடிப்படையில் பொதுவாகவும் முன்று பாலினை சிறப்பு அடிப்படையிலும் (மரியாதை) பாகுபடுத்துவார். பெயர்ச்சொற்களை எட்டுவைக்கயாகப் பாகுபடுத்துவார். வேற்றுமை பெயர்ச்சொற்களைச் சார்ந்தே வரும். ஆதலால் பெயர்ச்சொற்களின் வகைப்பாட்டினைக் கூறி அதன் பின்னர் வேற்றுமையைக் கூறுகிறார் எனலாம்.

எட்டு பெயர்ச்சொற்களும் எட்டு வேற்றுமை உருபுகளையும் பெற்றுவரும் என்பார்.

உ+ம்: சாத்தன் சாத்தனை சத்தனால் சாத்தனுக்கு சாத்தன் பக்கலினின்று, சாத்தனுடைய சாத்தன் பக்கல் சாத்தனே.

எழுவாய் வேற்றுமை உருபுகளாக சு, அர், ஆர், அர்கள், ஆர்கள், கள், மார் என்பவற்றைக் குறிப்பிடுவார்.

ஆண்பால், பெண்பால், ஓன்றண்பால் என்பவற்றிற்கு சு, அர் என்ற உருபுகள் வரும் என்றும் பலர் பாலுக்கு சு, கள் ஆகிய இரண்டும் வரும் என்றும், ஒருவனைச் சிறப்பித்தசொல், ஒருத்தியைச் சிறப்பித்தசொல் ஓன்றைச் சிறப்பித்தசொல் என்பவற்றிற்கு அர், ஆர், அர்கள், ஆர்கள், கள், மார் ஆகிய ஆறு உருபுகளும் வரும் என்றும் சு என்ற உருபு எல்லா இடத்தும் அழிந்து வரும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மொழி மரபில் முதலாம் வேற்றுமைக்கு உருபு இல்லை. வீரசோழியம் குறிப்பிட்ட உருபுகள் வடமொழி மரபிற்கே உரியவை. அர், ஆர், அர்கள், ஆர்கள், கள், மார் ஆகியவற்றை தமிழ் மரபு இலக்கணகாரர் திணை, பால், ஈறுகளாகவே கொண்டார் ஒழிய உருபுகளாக கொள்ளவில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வீரசோழியம் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக தொல்காப்பியத்தைப் போல ஐ யைக் கூறுகின்றது. இது கருமத்தின் காரகம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. உ-ம்: காத்தான், அழைத்தான். தொல்காப்பியம் முன்றாம் வேற்றுமை உருபாக ஒடு என்பதைக்கூற வீரசோழியம் ஆல், ஒடு, ஒடு ஆகிய முன்றையும் குறிப்பிடுகின்றது.

உ-ம்: சாத்தனைடு உண்டான், ஊரோடு கலந்தான், கத்தியால் வெட்டினான்.

வீரசோழியத்தில் நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளாக்கு பொருட்டு ஆகிய இரண்டும் கூறப்பட்டுள்ளது.

உ-ம்: தெய்வத்திற்கு டி எடுத்தான்; கூலியின் பொருட்டு வேலை செய்தான்.

ஜந்தாம் வேற்றுமை உருபாக நின்று கூறப்பட்டுள்ளது.

உ-ம்: மலையினின்றும் அருவி வீழ்ந்தது. ஆறாம் வேற்றுமை ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், அது என்ற சொற்களின் முன்பும் உடை என்பதைப் பெற்று வரும்.

உ-ம்: உடையான் உடையாள் உடையார் உடையார்கள் உடையது உடையின்.

ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளாக கே, உழை, வயின், பக்கல், வழி, இல், கண் என்னும் இவை வரும். உ-ம்: நீர்க்கே விழுந்தான். சாத்தான் உழை அறிவு நின்றது, கொற்றன் வயிற் பொறுமையிருந்தது, இராமன் பக்கல் நன்மை உதித்தது, தேவன் வழிப்பெருமை தங்கிற்று, எள்ளில் எண்ணை உண்டு. வீட்டின்கண் எலி புகுந்தது ஆய், ஆள், ஈ, ஏ, அ, ஆ ஆன், ஒல், ஓய், ஈர் ஆகியவையும் இவற்றின் அளவெடையும் காள் என்பதும் விளிவேற்றுமையின் உருபுகளாகும்.

பிள்ளாய், உடையாள், செல்வீ, இராமனே, மன்னவ, சாத்தா, பெரியான், சாத்தாவோல், சாத்தாவோய், அரையர் சில-அளவெடுத்தும் வரும் என்பர். சாத்தா அ, கொங்றீ இ எனவும் வருவதுண்டு. வேற்றுமைப்படலத் தில் தயிழ் வேற்றுமையின் இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளபோதும் அதிலும் வடமொழி மரபுகள் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. உபகாரப்படலம் முழுவதும் வடமொழிக் காரக இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. வீரசோழியம் வேற்றுமை என்னபொருள் காட்டும் என்று உபகாரப்படலத்தில் கூறியுள்ளது. இரண்டாம் வேற்றுமை கருமத்தின் காரகம் மூன்றாம் வேற்றுமை கருத்தா கரணம் நான்காம் வேற்றுமை - கோளி.

இவை தயிழ் வேற்றுமைக்கு ஒப்பான வடமொழிக் கலைச்சொற்களாக இருக்கும் அதே வேளையில் வேற்றுமையின் பொருளையும் விளக்குகின்றன. வீரசோழியத்தில் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிட்டதுபோல பொருள்கள் குறிப்பிடவில்லை.

வீரசோழியம் தொகைப்படலத்தில் வடமொழிக்குரிய தொகை நிலைத் தொடர் பற்றியும் தமிழிற்குரிய தொகை நிலைத் தொடர்பற்றியும்

குறிப்பிடுகிறார். ஒரு பொருளை விளக்கும் பெயர்ச்சொற்கள் இரண்டு சொல்லாலோ அல்லது பல சொல்லாயும் பொருந்திய பொருளால் ஒரு சொல்லாய் தொகைச்சொல் என்கிறார்.

வேற்றுமைத்தொகை என்பது தொகைச் சொல்லின் பொருளை விளக்குதற்பொருட்டு வேற்றுமை உருபு அழிந்த இடத்து பொருளை விளக்குவதாகும்.

மார்கழித் திங்கள்	- எழுவாய் வேற்றுமை
குடியைத் தாங்கி	- குடி தாங்கி - இரண்டாம் வேற்றுமை
தாயொடு நால்வர்	- தாய் நால்வர் - முன்றாம் வேற்றுமை
முயற்பொருட்டு வலை	- முயல்வலை - நான்காம் வேற்றுமை
ஆட்டினின்று கற்றபால்	- ஆட்டுப்பால் - ஐந்தாம் வேற்றுமை
யானையுடைய மதம்	- யானை மதம் - ஆறாம் வேற்றுமை
ஹரின் கட்குருவி	- ஹர்க்குருவி - ஏழாம் வேற்றுமை

இவ்வாறு வேற்றுமைத்தொகை பற்றிக் குறிப்பிடுவார்.
வடமொழித் தொகைகளாக
தற்புருட சமாசம் (வேற்றுமைத்தொகை)
பல்நெல் சமாசம் (பலபொருள்தொகை)
கன்மதாராய் சமாசம் (பண்புத்தொகை)
துவிகு சமாசம் (எண்தொகை)
துவந்துவ சமாசம் (உம்மைத்தொகை)
அவவியாவ சமாசம் (இடைச்சொல் தொகை)
என ஆறு தொகை பற்றி வீர்சோழியம் குறிப்பிடும்.

அடுத்து தமிழ் தொகை நிலைத் தொடர்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். பண்புத்தொகை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அளவுப் பண்புத்தொகை, வடிவ பண்புத்தொகை, நிறப் பண்புத்தொகை, சுவைப் பண்புத்தொகை என வகைப்படுத்துவார். உம்மைத்தொகை பற்றிக் கூறும்பொழுது, இருபெயர்த்தொகை, பலபெயர்த்தொகை, அளவுப் பெயர்த்தொகை, நிறைப் பெயர்த்தொகை, எண்ணின் பெயர்த்தொகை, எண்ணியற் பெயர்த்தொகை என வகைப்படுத்துவார்.

அன்மொழித் தொகை மற்றும் தமிழ்த் தொகைநிலைத் தொடர்களில் உண்டாகும் சிதைவுகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார்.

வீர்சோழியம் சொல்லதிகாரத்தில் நான்காவது படலமாக அமைவது தத்திதப்படலம். வீர்சோழியம் தத்திதம் என்ற சொல்லிற்கு இலக்கணம் சொல்லவில்லை. தத்திதம் என்ற பதம் குறிப்புப்பெயர், குறிப்புவினை என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாக அமைகின்றது. வீர்சோழியத்திற்கு உரை எழுதிய பொருந்தேவனார்

“குறிப்புச் சொற்களும் வினைச் சொற்களும் பிறவும் ஒரு பெயர்ச்சொல் தமிழ்மேற்றிய பிரத்தியத்தை உடையனவாய் (விகுதிகளை) வேறுபொருள் பயந்து நிற்பின் அவை தத்திதப் பெயர்கள் என்றறிந்து உலகிற்கு ஒப்ப முடிக்க”⁶ என்று கூறுவார்.

பெருந்தேவனாரின் உரையின்படி குறிப்புச் சொற்களும் (வினைச் சொல் என்றது குறிப்புவினையை) பிறவும் குணப்பெயர் ஒப்புப்பொருள் பண்பினாகிய சினைமுதற்பெயர். இவை பெயர்ச்சொல் விகுதிகளைப் பெற்று வேறுபொருள் பெற்றுவருவது என்று கூறுவார். பொருந்தேவனார் குறிப்பு பெயர் குறிப்புவினை என்பவற்றையே தத்திதப் பெயர் என்பதால் அழைப்பார். இதனைப் பிரயோக விவேகம் ,

“துன்னும் தொடர்மொழி எல்லாம் ஒழிந்து முன்சொல் தனைப்போய் மன்னும் பிரத்தியமே தத்திதாந்தம் வழாது அதனைப் பன்னும் பொழிது வலையான் முயன்று உண்பவன் வலையன் என்னும் பகுதப்பேராம் குறிப்பு முந்று என்று அறியே”⁷

என்ற குத்திரத்தில் தத்திதாந்தம் என்பது குறிப்பு முந்று என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். தொல்காப்பியர்

“குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத்தோன்றிக் காலமொடு வருங்கம் வினைச்சொல் எல்லாம்”⁸

என்பதில் குறிப்பு என்ற சொல்லையே கையானுகின்றார். பிற்காலத்தவர் குறிப்பு வினை என்று கருதியதையே தொல்காப்பியர் குறிப்பு என்று கொண்டார்.

“அதுச்சொல் வேற்றுமை உடைமையானும் கண்ணேன் வேற்றுமை நிலத்தினானுமாலுப்பினானும் பண்பினானுமென்று அப்பாற்காலம் குறிப்பொடு தோன்றும்”⁹

“அன்மையின் இன்மையின் உன்மையின் வன்மையின் அன்னபிறவும் குறிப்பொடு கொள்ளும் என்ன. வினவியும் குறிப்பே காலம்”¹⁰

“இன் றில் உடைய என்னுங் கிளவியும் அன்றுடைத்தல்ல என்னுங்கிளவியும் பண்புகொள் கிளவியும் உளவென கிளவியும் பண்பினாகிய சினைமுதற் கிளவியும் ஒப்போடு வருஉங் கிளவியோடு தொகைஇ அப்பாற் பத்தும் குறிப்பொடு கொள்ளும்”¹¹

என்ற மூன்று குத்திரங்களிலும் குறிப்புப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அழாம் வேற்றுமை உடமைப்பொருள், ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள், ஓப்புப் பொருள்பண்புப்பொருள், பண்பினாகிய சினைமுதற்பொருள், அன்மை, உன்மை, வன்மை இன்று அன்று அல்ல என்ற பொருளில் குறிப்பு வரும் என்பதை தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவார். இதனைத்தான் பிற்கால இலக்கணகாரர் குறிப்புவினைமுற்று என்றனர்.

வீர்சோழியம் தத்திதம் (கு) நிகழும் இடங்கள் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார். “இதனால் உண்ணும், இதனை உரைக்கும், இது உடையள், இதனைப் பண்ணும், இதில் பயிலும், இதனாற் பயன்கொள்ளும், இதனை எண்ணும், இதனுக்கு நாயகன், ஈங்கிருக்கும். இதனை நண்ணும், இதனை ஒக்கும், இங்குளான், இவனுக்கு மகன், இவனுக்கு மகன், இந்த வர்க்கத்தான், இவனைத் தொய்வமாக உடையான், இப்பொருளிலும் பிறபொருள்களிலும் தத்திதம் நடைபெறும்”¹²

இவற்றை விளக்கும்போது “இதனால் உண்பவன் யாவன்? இதனை உரைப்பவன் யாவன்? என்னும் வினாச்சொல்லால் வினவி அதன் விடையாக வருஷதனைத் தத்திதச் சொல்லாம் என்று கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பார்” என பெருந்தேவனார் கூறுவார். வினைமுதற் பொருளையே தத்திதம் என்பார் பெருந்தேவனார். குறிப்பு வினைமுற்று, குறிப்புப் பெயர் என்பவற்றையே நன்னாலார் குறிப்பு என்பதனால் கருதுகிறார் எனலாம்.

பொருண்முதல் அறிவுந் தோற்றி முன்னாறனுன் வினைமுதன் மாத்திரை விளக்கல் வினைக் குறிப்பே”¹³

இவ்வாறு நன்னால் குறிப்பிடுவதிலிருந்து தெளிந்துகொள்ளலாம்.

வீர்சோழியம் குணக்குறிப்பையும் பொருளையும் விளக்கும் விகுதிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. மை, அம், பு, து, வி, கம், வல், அளவு, மன், கன், ஆன், அன், வன், ஆள், ஐ, அம், அவன், அவள் என வீர்சோழியம் குறிப்பிடுகின்றது.

பெருந்தேவனார் உரையில்

மை - வலிமை

ஆம் - நீளம்

பு - மெலிப்பு

வல் - இளவல்

து - வலிது

கம் - குறுக்கம் அளவு - தண்ணளவு

என்பன இடம்பெறுகின்றன. வீர்சோழியம் குணக்குறிப்புச் சொல் விகுதிகளைக்கூறி பெருந்தேவனார் குணக்குறிப்புச் சொற்களை உதாரணமாகத் தருவதை நோக்கலாம்.

மேலும்,

மன் - குறுமன்	கன் - சிறுக்கன்	ஆன் - அரியான்
---------------	-----------------	---------------

அன் - கரியன்	வன் - புலவன்	ஆள் - கரியாள்
--------------	--------------	---------------

ஐ - பச்சை	அம் - புறம்	அவன் - கரியன்
-----------	-------------	---------------

அவள் - கரியவள்	மி - கருமி
----------------	------------

என இங்கு குறிப்பிட்ட உதாரணங்களை நோக்கும்போது இவை பண் பை உணர்த் தும் சொற்கள். பண் பை உணர்த் தும் சொற்களாயமைந்துள்ளன. விகுதிகளைப் பெற்று உள்ளன. பண்பு உணர்த்தும் சொற்களுக்கு தெரிநிலைவினை முற்று விகுதிகளைச் சேர்த்து குறிப்பு வினைமுற்று என்று இலக்கணக்காரர் கொண்டனர். இதனையே வீர்சோழியர் குறிப்பிடும் குணக்குறிப்பு விகுதிகளையும் பெருந்தேவனார் குறிப்பிடும் உதாரணங்களையும் நோக்கும்போது பிற்கால இலக்கணக்காரரின் குறிப்பு வினைமுற்றறையே இவை பிரதிபலிப்பனவாகவே உள்ளன.

அடுத்துவரும் குத்திரத்தில் பெண்பாற்பெயர்களின் விகுதிகள் பற்றி வீர்சோழியம் குறிப்பிடுகின்றது. அச்சி, ஆட்டி, அளி, ஆத்தி, அத்தி, தி, ஆள், அள், இ, இச்சி, சி என பெண்மையை விளக்கும் விகுதிகளாகக் காட்டப்பட்டன. இன அடிப்படையிலும் குணம் கிரியை ஊரை அடிப்படையாக வைத்து பெண்பாற்பெயர்கள் விகுதிகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

உடம்: பார்ப்பினி, நட்டுவத்தி, குறத்தி, நல்லாள், தீயாள், நல்லள், தீயள், சாத்தி, கொற்றி, தஞ்சை, உறந்தை

எனகாட்டப்பட்ட பெண்பாற் பெயர்கள் பிற்கால இலக்கணகாரர் குறிப்பிடும் குறிப்புவினை முற்றையே ஒத்தனவாக உள்ளன. வீரசோழியமும் பெருந்தவனாரும் குறிப்பு வினைமுற்று பெண்பாற் பெயர்களை வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

இரா. சௌந்தரன் தமிழ் இலக்கண மரபுகள் என்ற நூலில் “தமிழில் உள்ள குறிப்பு வினைமுற்று வேறு வீரசோழியம் காட்டும் தத்திதாந்தம் வேறு” என்றும் வீரசோழியக்காரர் குணக்குறிப்புப் பெயர்கள், பெண்மையை விளக்கும் விகுதிகள் பற்றியுமே குறிப்பிடுகிறார்¹⁴ என்று கூறியமை பொருத்தமில்லை. மேலும் பதிப்பாசிரியர் கோவிந்தராஜ முதலியார் வீரசோழியம் குறிப்புரையில் “தத்திதாந்தச்சொல் தமிழில் கூறும் குறிப்புவினையாணையும் பெயரேயாம்”¹⁵ என்கிறார். இவருடைய கூற்றும் பொருத்தமாக அமையவில்லை. ஏனெனில் வினையாணையும் பெயர் வேற்றுமை உருபை ஏற்று வரும். அதுபற்றி எல்லாம் வீரசோழியரோ பெருந்தேவனாரோ குறிப்பிடவில்லை. முன்னர் குறிப்பிட்டபடி தத்தி தாந்தம் என்பது குறிப்புச்சொல், குறிப்புவினை என்பவற்றை உள்ளடக்கியே கூறுகிறது எனலாம். குணக்குறிப்பு பெயர்களும் பெண்மையை விளக்கும் பெயர்களும் குறிப்புச் சொல்லின் கீழ் அமைவனவேயாகும்.

வினையாணையும் பெயர் தொழிலை உணர்த்தும் பெயரை உடையதாகவும் 2 ஆம் வேற்றுமை உருபு ஏற்று வருவதாகவும் அமையும், கரியன் என்ற உதாரணத்தை எடுத்தால் அது வினையால் அணையும் பெயரா அல்லது குறிப்பு வினைமுற்றா என வினவினால், அது வீரசோழியம், பெருந்தேவனார் உணவின்படி குறிப்புவினை என்றே கொள்ளலாம்.

நவீன இலக்கணகாரர் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்கள் “குறிப்புச்சொல்” என்ற பகுப்பினுள்ளே பண்புப்பெயர், பெயரடை, வினையடை அடிச்சொல், பெயர்ப்பயனிலை (குறிப்பு வினைமுற்று) என்பன¹⁶ அமைவதாகக் குறிப்பிடுவார். கரியன் அல்லது நல்லன் என்றும் குறிப்பு வினைமுற்று நவீன தமிழில் பெயர்ப்பயனிலையாகவே அமைகின்றது. வீரசோழியரின் தத்திதாந்தம் என்பது குறிப்புச் சொல்

என்பதையே கருதுகிறது எனலாம். அதற்குள் குறிப்புப் பெயரும் குறிப்பு வினையும் குணப்பெயரும் அமையும் என வீரசோழியர் கருதியிருக்கலாம்.

வீரசோழியம் செல்லதிகாரத் தில் ஜந்தாவது படலம் தாதுப்படலம். தாது என்பது தெரிநிலை வினைப்பகுதி அல்லது வினைஅடிச்சொல் என்று கொள்ளலாம். தாதுப்படலத்தில் வினைப்பகுதி அல்லது வினை அடிச்சொற்கள் பற்றியும் வினைவிருதிகள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. தாது என்பது வினை அடியைக் குறிப்பது என்று கொள்ளலாம்.

“மன்னீர் சீர்வட நூலிற் சரபசவென்று வந்து
துன்னிய தாதுக்களின் போலி போலத் தொகுதமிழ்க்கும்
பன்னிய தாதுக்களைப் படைத்துக்கொள்க முன்னிலையின்
உன்னியவேவ லொருமைச்சொற் போன்றுலகிற் கொக்கவே”¹⁷
இச் சூத்திரத்தில் வடமொழியில் முன்னிலை ஏவல் ஒருமைச்சொல் போன்று (சர பச என்பது) தமிழிலும் நட, அடு என உருவாக்க வேண்டும் என வீரசோழியர் சூத்திரத்திற்கு பெருந்தேவனார் விளக்குகிறார்.”¹⁸ நன்னாலார் (கு 137) ஏவல் வினைப் பகாப்பதங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவார்.

தமிழ் மொழியில் ஏவல் வினைப்பகாப்பதங்கள் அல்லது வினையடிச்சொற்கள் வீரசோழியத்திற்கு முன்னரே இருந்து வந்த ஒன்று. தொல்காப்பியர் உரியியலில் பல அடிச்சொற்களுடன் விகுதிகள் சேர்த்து உரிச்சொற்கள் உருவாகுவதைக் குறிப்பிடுகிறார். முன்னிலை ஏவல் சொல் வடமொழியில் இருப்பது போன்று தமிழிலும் உருவாக்க வேண்டும் என வீரசோழியர் குறிப்பிடுவது பொருத்தமில்லை. ஏனெனில் அடிச்சொற்களுடன் விகுதிகளைச் சேர்க்கும் முறையானது வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் பொதுவான கொள்கையாகும். வடமொழியில் இருந்துதான் தமிழிற்கு வந்தது என்று கொள்ளமுடியாது. வடமொழியைக் கற்று தமிழிற்கு இலக்கணம் கூற விழைந்தவராதலால் வீரசோழியர் அவ்வாறு கூறமுற்பட்டார் எனலாம்.

வீரசோழியம் சில தாதுக்கள் என நட, அடு, செய், பண்ணு, நன்னூ, போ, சிந்தி, நவில், உண், இரு, கிட, விடு, கூறு, பெறு, மறு, கொள், அழை, வாழ், கிளை, வெல், கட, நடு, தங்கு, கசி, பொசி, பூச, மிகு, புகு, செல, இடு, முடி, ஏந்து, கொல் என இவற்றைக் கூறுகின்றது. வினை அடிச்சொல் அல்லது வினைப் பகுதியையே இவை கட்டுகின்றன.

ஏனெனில் அடுத்துவரும் குத்திரத்தில் தாதுக்களோடு சேரும் பிரத்தியங்கள் (விகுதிகள்) பற்றிக் குறிப்பிடுவார். வான், உ_, மை, அம், பு, கை, வல், இ, வி, தல், அல், அன், பான், அலை, கு, தான், வி, தி, வை, சி, விகுதிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. தாதுவின்பின் வினைக் குறிப்புப் பொருளிலும் காரகப்பதப்பொருளிலும் இவ்விகுதிகள் வரும் என வீர்சோழியம் கூறும்.

இதற்குக்கீழ்

“போவான், அறிவான், செய்வான், கருதவான், பூச்ச, நாற்று, மென்மை, ஆட்டம், கற்பு, அறிக்கை, இளவல், கறுவல், காணி, அறிவு, கரவு, போதல், செல்லல், ஊளால், காப்பான், சுடலை, பேக்கு, கடந்தான், கேள்வி, உண்டி, போர்வை, காட்சி “என உதாரணங்களை பெருந்தேவனார் குறிப்பிடுவார்.”¹⁹ இவை வினைக்குறிப்பு பொருளில் வந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது.

மேற்கூறப்பட்ட உதாரணத்தில் பெருந்தேவனார் தனிய விகுதியை வைத்துக்கொண்டே உதாரணத்தைத் தருகிறார். ஆனால் வீர்சோழியம் தாது + பிரத்தியம் என்றே கூறுகிறது. அதாவது வினை அடிச்சொல்லுடன் விகுதிகளைச் சேர்க்கவேண்டும் என்றார். அதன்படி நோக்கும்போது நடவான், வடுவான், செய்வான், பண்ணுவான், பண்ணு, நண்ணுவான், நண்ணுதல், போதல், சிந்தித்தல், நவிலுவை, கிடப்பு, விடுப்பு, விடுதல், கூறுதல், பெறுதல், மறுமை, மறுவல், மறுதல், கொள்கை, வாழ்வான், கடவு, தங்குதல் என சொற்களை ஆக்கலாம்.

தத்திதப் படலத்தில் குணம் குறிப்பு விகுதிகளாகக் குறிப்பிட்ட மை, அம், பு, வி என்பவற்றை மீண்டும் தாது படலத்தில் இவற்றையும் சேர்த்து வேறும் பல விகுதிகள் வினைக் குறிப்புப் பொருளில் வரும் என்று வீர்சோழியம் குறிப்பிடும். எனவே தாதுப் படலத்தில் வினை அடிச்சொல்லுடன் விகுதிகளைச் சேர்த்து உண்டாக்கும் வினை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். தெரிந்தெல்லையினை, குறிப்புவினை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் என்ஸாம். வடமொழித் தாதுக்களோடு விகுதிகள் கூடி சேர்ந்து வரும் வகை பற்றியும் கூறுவார்.

வீர்சோழியம் காலம் காட்டும் பிரத்தியங்கள் (விகுதிகள்) பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. த, ன ய ஆகிய மூன்றும் இறந்த காலம் காட்டும் விகுதிகளாக காட்டப்படுகின்றது. “வீர்சோழியர் இடைநிலையையும்

விகுதியையும் பிரித்துக் கூறாமல் பல இடங்களில் சேர்த்தே கூறுகிறார்²⁰ என்று பேராசிரியர், ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. வீரசோழியம் இறந்தகால விகுதி எனக்கூற நன்னால் இறந்தகால இடைநிலைகளாக த், ட், ற், ன் என்பவற்றைப் பதவியலில் கூறுகின்றது. ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியர் இறந்தகால இடைநிலைகள் பற்றிக் கூறவில்லை. கிற், சு, ஆநின்ற ஆகிய மூன்றும் நிகழ்கால விகுதிகள் என வீரசோழியம் குறிப்பிடும் நன்னாலார் நிகழ்கால இடைநிலைகளாக ஆநின்று, கின்று, கிறு என்பவற்றைக் கூறும். கும், உம், ம் ஆகிய மூன்றும் எதிர்காலம் காட்டும் விகுதிகளாக வீரசோழியம் குறிப்பிடும் நன்னாலார் எதிர்கால இடைநிலைகளாக ப், வ் என்பவற்றைக் கூறும்.

வீரசோழியம் விகுதிகள் எனக் கூற நன்னால் இடைநிலை எனக் கூறுவது ஒப்புநோக்கத்தக்கது. பிறந்த பிள்ளை, கண்ட ஏருது, நின்ற பச, தகர விகுதியும் ஹட்டின, சுற்றின, போன - னகரமும் சொல்லிய, ஆய - யகரமும் இறந்தகாலத்தில் வந்தன.

செய்கிற சாத்தான்	}	நிகழ்காலத்தில்
செய் சாத்தான்		
செய்யா நின்ற சாத்தான்	}	எதிர்காலத்தில் வந்தன
நிற்கும் சாத்தான்		
அறியும் சாத்தான்	}	சாங்கிழவி
சாங்கிழவி		

மேலும் பொருட்டு, க, பான், தற்கு, வான், அ என்னும் ஆயு பிரத்தியங்களும் (விகுதிகளும்) வேற்றுமையின் பெயரால் (துமந்தம்) தாதுக்களின் (அடிச்சொல்லுக்கு) பின்பு வரும் என்று வீரசோழியம் கூறும்.

உ-ம்: உ-ன்னுதற் பொருட்டு வந்தான் (பொருட்டு)
 ஹட்டுவித்தற் பொருட்டு போனான் (பொருட்டு)
 நிற்கவேண்டி இருந்தான் (க)
 கொடுப்பான், நினைந்தான் - பான்
 படிப்பான் வந்தான் - பான்

அறிதற்கு	துணிந்தான்	- தற்கு
அறிவான்	கருத்துண்டு	- வான்
உண்ண வல்லான்		- அ
பேச வல்லான்		- அ

மேலும் ஆ, இட்டு, து, உ, இ என்னும் ஐந்து விகுதிகளும் முன் உள்ள தாது (அடிச்சொல்) உடன் சேர்ந்து வரும். ஒரு கருத்தாவை உடையதாய் வாக்கியம் அமையும்.

உண்ணப்போனான், உண்டிட்டுப்போனான் உண்டு போனான், புகாப்போனான், புக்கிட்டுப் போனான், புகுந்து போனான், புக்குப்போனான், சொல்லிட்டு நின்றான், சொற்று நின்றான் சொல்லி நின்றான். பேச்சு வழக்கில் அடிச்சொல்லுடன் இவ்விகுதிகள் சேர்ந்து வருவதைக் காணலாம்.

தாதுப்படலத்தில் இறுதியில் இடைச்சொற்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இல்லை, உண்டு, ஆல், இல் என்னும் இவை முதலாக இடைச்சொற்கள் இவை என வரையறுக்கப்படாததால் இடைச்சொற்களை உளவாக்கி முடிக்க என வீர்சோழியம் குறிப்பிடும் வீர்சோழியர் வடமொழி மரபைப் பின்பற்றி இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியர், நன்னாலார் இடைச்சொற்களை விரிவாகக் கூறுகின்றனர். வீர்சோழியர் புதிதாக உண்டாக்க வேண்டும் எனக் கூறுவது நோக்கத்தக்கது. வீர்சோழியர் காலம் இடைக்காலமாகையால் இடைச்சொற்கள் பல அழிந்தும் பல இடைச்சொற்கள் புதிதாகவும் உருவாகியுள்ளன.

வீர்சோழியர் கிரியா பதப்படலத்தை ஆற்றாவது படலமாகக் குறிப்பிடுகின்றார். கிரியா பதம் என்றால் என்ன என்பதை வீர்சோழியம் குறிப்பிடவில்லை. கிரியாபதம் என்பது வினைச்சொல்லைக் குறிப்பதாகும். இறந்தகால படர்க்கை வினை விகுதிகளாக தான், ஆன், தாள், ஆள், தார், ஆர், தார்கள், ஆர்கள், தகு, அது, தன, அன இவற்றை வீர்சோழியம் குறிப்பிடுகின்றது.

உ-ம்: உண்டான், உண்டாள், உண்டார், உண்டார்கள், உண்டது, உண்டன, உறங்கினான், உறங்கினாள், உறங்கினார், உறங்கினார்கள், உறங்கியது, உறங்கியன. தகரத்தின் திரிபாக தகரம் அமைகின்றதை இவ்வுதாரணம் மூலம் காணலாம்.

நிகழ்கால படர்க்கை வினை விகுதிகளாக நின்றான், கிறான், நின்றாள், கிறாள், நின்றார், கிறார், நின்றார்கள், கிறார்கள், நின்றது, கின்றது, நின்றன, கின்றன இவற்றைக் கூறுகின்றது. உண்கின்றான் உண் கின்றாள், உண் கின்றார், உண் கின்றார்கள், உண் கின்றது, உண்கின்றன.

எதிர்கால படர்க்கை வினை விகுதிகளாக வான், பான், வாள், பாள், வார், பார், வார்கள், பார்கள், பது, பன இவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது. உறங்குவான், உறங்குவாள், உறங்குவார், உறங்குவார்கள், உறங்குவது, உறங்குவன்.

இறந்தகால முன்னிலை வினை விகுதிகளாக தாம், ஆய், தீர், சர், தீர்கள், சர்கள் என்பவற்றை வீரசோழியம் குறிப்பிடும் இறந்தகால தன்மை வினை விகுதிகளாக தேன், ஏன், தேம், ஏம், தோம், கீம் என்பனவற்றை இவ்வாறு குறிப்பிடும்.

நீ உண்டாய், நீர் உண்ணர், நீங்கள் உண்ணர்கள், உறங்கினாய், உறங்கினீர், உறங்கினீர்கள்.

இறந்தகால தன்மை வினை விகுதிகளாக தேன், ஏன், தேம், ஏம், தோம், ஓம் இவற்றை வீரசோழியம் குறிப்பிடுகின்றது. நான் உண்டேன், நாம் உண்டோம், நாங்கள் உண்டோம், உறங்கினேன், உறங்கினேம், உறங்கினோம்.

நிகழ்கால முன்னிலை வினை விகுதிகளாக கிறாய், நின்றாய், கிறீர், நின்றீர், கிறீர்கள், நின்றீர்கள் இவற்றை வீரசோழியம் குறிப்பிடும்

உண்கிறாய், உண்கிறீர், உண்கிறீர்கள், உண்ணா நின்றாய், உண்ணா நின்றீர், உண்ணா நின்றீர்கள்.

நிகழ்கால தன்மை வினை விகுதிகளாக கிறேன், நின்றேன், கிறேம், நின்றேம், கிறேம், நின்றோம் இவற்றை வீரசோழியம் குறிப்பிடும். உண்கிறேன், உண்கிறேம், உண்கிறோம், உண்ணா நின்றேன், உண்ணா நின்றேம், உண்ணா நின்றோம்.

எதிர்கால முன்னிலை வினை விகுதிகளாக வாய், பாய், வீர், பீர், வீர்கள், பீர்கள் என்பவற்றை வீர்சோழியம் குறிப்பிடும். உம்: உறங்குவாய், உறங்குவீர், உறங்குவீர்கள், உண்பாய், உண்பீர், உண்பீர்கள்.

எதிர்கால தன்மை வினைவிகுதிகளாக வேன், பேன், வேம், பேம், வோம், போம் என்பவற்றை வீர்சோழியம் குறிப்பிடும். உறங்குவேன், உறங்குவேம், உறங்குவோம், உண்பேன், உண்பேம், உண்போம் எனவும் வரும்.

ஏவல் வினை பற்றி வீர்சோழியம் கிரியாபதப் படலத்தில் குறிப்பிடுவார். தொல்காப்பியர் ஏவல் வினை என்று குறிப்பிடவில்லை. தொல்காப்பியர் வியங்கோளையும் ஏவலையும் ஒன்றாகக் கருதி வியங்கோள் என்று குறிப்பிடுவார். வீர்சோழியம் வியங்கோள் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. வீர்சோழியம் வியங்கோளையும் சேர்த்து ஏவல் வினை என்று கிரியாபதப்படலம் 79 ஆம் குத்திரத்தில் குறிப்பிடுகிறார். ஏவல் முன்னிலை ஒருமை விகுதிகளாக ஆமே, உம், மின், க இவற்றை வீர்சோழியர் குறிப்பிடுவார் ஏவல் முன்னிலைப் பன்மை விகுதிகளாக மின்கள், உம், கள், என்பவற்றைக் குறிப்பிடுவார்.

நீர் உண்ணும்
நீர் உண்மின்

என ஏவல் முன்னிலை ஒருமை விகுதிகளாக உம், மின் என்பன வருவதை பெருந்தேவனார் உரையில் குறிப்பிடுவார்.

வீர்சோழியர் குறிப்பிடும் ஆமே என்ற ஏவல் விகுதி தமிழ் மொழியில் பயன்படுவதில்லை.

நீங்கள் போமின்கள்

நீங்கள் போங்கள்

நீங்கள் நில்லும்

என மின்கள், உம், கள் என்பன ஏவல் முன்னிலை பன்மை விகுதிகளாக வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

அவன் என் செய்க

இவள் என் செய்க

நீ உண்க

இவை இசையுப் பொருளில் வந்ததாக பெரும் தேவனார் உரையில் குறிப்பிடுகிறார். ஏவல் முன்னிலைப் பொருளில் தான் வரும் அவள் என் செய்க

இவள் என் செய்க

என்ற உதாரணங்கள் முன்னிலை ஏவல் பொருளில் வராது. இரு உதாரணங்களும் வியங்கோள் வினை என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

கிரியா பதப்படலத்தில் இறுதியில் வினைக்குறிப்புப் பொருளிலும் (கிரியா பதம்) வினை முடியும் என்று வீர்சோழியம் குறிப்பிடும். தாதுவின் பின் (வினை அடிச்சொல்லுடன் படு என்னும் தாது வந்து (வினை அடிச்சொல்) இடையே அகரம் வந்து கருத்தாவில் முடியும் என வீர்சோழியம் குறிப்பிடும்.

உ.-ம்: உண்ணப்பட்டது. உறங்கப்பட்டது.

கிரியா பதப்படலத்தில் இறுதியில் எழுத்துப்பிழைகள் வராமல் காக்க வேண்டும் எனவும் சொற் வடமொழிக் கலப்பு தமிழ் மொழி மரபு முதலியவற்றை அறிந்து சொற்களை வழுவின்றி அமைக்க வேண்டும் என வழு பற்றி கிரியாபதப் படலத்தில் கூறுகின்றமை பொருந்தமாக அமையவில்லை. தொல்காப்பியர் கிளவியாக்கத்தில் வழு பற்றிக் கூறுகிறார். நன்னாலார் பொதுவியலில் வழுபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். இவர் கிரியாபதப்படலத்தில் வினைச்சொல் பற்றிக் கூறுகின்றபோது வழு பற்றிக் கூறுகின்றார். வீர்சோழியர் தாது, தத்திப் படலங்களில் தொகைப்படலங்களில் குறிப்பிடுவது பொருத்தமில்லை எனக்கருதி வினைச்சொல் பற்றிக் கூறுகின்றபொழுது குறிப்பிடுவது தவறாகாது எனக் கருதியிருக்கலாம்.

2.3. பொருள் இலக்கணம்

வீர்சோழியம் பொருளத்தில் பொருள்படலம் என ஒன்றே அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியம் பொருள் இலக்கணத்தை விரிவாகக் குறிப்பிட புத்தமித்திரனார் பொருள் இலக்கணத்தை சுருக்கமாகவே குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியம் பொருள் மரபை அகம், பழம் என பகுக்கின்றது. ஆனால் வீர்சோழியம் அகம், பழம், அகப்பழம், பழப்பழம் என்ப பொருள் நான்கு வகைப்படும் என குறிப்பிடுகின்றது.

“ஆற்று அகமே புறமே யகப்புற மன்றி வென்றி
போற்றும் புறப்புற மென்றாம் பொருள்”²¹

என வரும் குத்திரத்தில் பொருளாவது நான்கு வகைப்படும்
என்கிறார்.

பொருளின் பரப்பினை வீர்சோழியம் பின்வருமாறு குறிப்பிடும்.

“ மூல்லை குறிஞ்சி மருதத் தொழுமூது பாலை நெய்தல்
சொல்லிய காஞ்சி சுரநடை கைக்கிளை பாலைதூம்பை
இல்லவண்மூல்லை தபுதாரந்தாபத மேய்ந்த வள்ளி
அல்லது காந்தள் குறுங்கலி வெட்சியடல் வஞ்சியே” ²²

“குற்றிசை வாகை கரந்தை பெருந்தினை கொற்ற நொச்சி
பற்றிய பாசறை மூல்லை யுழிசை யெனப்பகர்ந்த
மற்றிவை யையைந்து மாம் பொருள் நான்கினும் வண்புகட்சி
பற்றிய பாடான் பொது வியலாதியும் பார்த்தறியே”²³

எனவரும் குத்திரத்திற்கு பெருந்தேவனார் உரை கூறும்போது
“மூல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், பாலையும், நெய்தலும், காஞ்சியும்
சுரநடையும் கைக்கிளையும், முதுபாலை தூம்பை, இல்லான்மூல்லை,
தபுதாரமும், தாபதம், வள்ளி, காந்தள், குறுங்கலி, வெட்சி, வஞ்சி,
குற்றிசை, வாகை, கரந்தை, பெருந்தினை, நொச்சி, பாசறைமூல்லை,
னாழினாகு என சொன்ன இருபத்தைந்து நிலத்திலும் நான்கு பொருளும்
அடங்கும்.”²⁴ எனக் குறிப்பிடுகிறார். பெருந்தேவனார் 25 நிலங்களாக
இவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார். பெருந்தேவனார் நிலம் என்று கருதியது
பொருட் பரப்பையோகும். ஐந்தினை என்பதற்கு ஐந்து ஒழுக்கமும்
ஐந்து நிலமும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களால் காட்டப்படுகின்றது.
ஐந்தினை - என்பது ஒழுக்கம் நிலத்திற்கு ஆகி வந்த ஆகுபெயரே
நிலம் எனப்படும். அது போலவே பெருந்தேவனாரும் 25 நிலம் எனக்
கருதியது பொருட் பரப்பினையே எனலாம். வீர்சோழியம் பொருட்பலம்
நான்காம் குத்திரத்தில் மூல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை
என்னும் ஐந்த நிலமும் அகப்பொருளுக்கு அடையாளம் என்கிறார். 25
வகையும் அகம், புறம், அகப்புறம், புறப்புறம் பொருள் வகையைச்
சார்ந்தன என்று கூறுவது பொருத்தமானதாகும்.

அகத்தே நடைபெறும் நிகழ்ச்சி அகம் எனப்பட்டது. மூல்லை,
குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்து நிலத்திலும் நடைபெறும்

ஒழுக்கம் அகலூழுக்கம் அகம் எனப்பட்டது. அகப்பொருளுக்கு இருபத்தியேழு உரை வகைகள் வீரசோழியத்தில் கூறப்படுகின்றது.

சட்டகம்	திணை
கைகோள்	நடை
சுட்டு	இடம்
கிளவி	கேள்வி
மொழி	கோள்
உட்பெறுபொருள்	சொற்பொருள்
எச்சம்	இறைச்சி
பயன்	குறிப்பு
மெய்ப்பாடு	காரணம்
காலம்	கருத்து
இயல்பு	விளைவு
உவமை	இலக்கணம்
புடையுரை	மொழிசேர்தன்மை
பொருளாடைவு	

என்னும் இருபத்தேழும் அகப்பொருளுக்கு உரை எனபெருந்தேவனார் குறிப்பிடுவார். இவற்றை அகப்பொருள் இலக்கணத்தின் பொருள்கோள்கள் எனக் கூறலாம். வீரசோழியர் அகப்பொருளுக்குரிய பொருள்களைக் கூறினார் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. மேற்குறிப்பிட்ட இருபத்தேழுனுள் திணை, கைகோள், இடம், கிளவி(கூற்று), கேள்வி (கோட்போர்), எச்சம், பயன், மெய்ப்பாடு, காலம் ஆகிய ஒன்பதும் தொல்காப்பிய செய்யுளியலில் பொருள் இலக்கணம் கூறும் பகுதியில் வருவனவாகும். வீரசோழியத்தில் நடை என்று குறிப்பிடுவது ஒழுக்கமாக இருக்கலாம். (இந்திலத்தின் ஒழுக்கம் எது எனக் கூறுவது) மேலும் வீரசோழியத்தில் காட்டப்படும் உவமை, இறைச்சி என்பன அகப்பொருள் இலக்கணத்தை வெளிப்படுத்தும் அனிவகையின் எனவும் செய்யுளின் உத்திமுறை எனவும் குறிப்பிடலாம். இவற்றைத் தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் உவமையியல் போன்றவற்றில் குறிப் பிட்டுள்ளார். இறையனார் களவியலில் கூறப்படும் பொருள்கோள் இருபத்தேழில் அடங்கியுள்ளமை ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

வீரசோழியம் பொருட்படலத்தில் ஐந்திணைக்கும் உரிய முதல் கரு உரிப்பொருள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

“மலை இருள் முன்பனி கூதிர் வெற்பன் கண மூங்கில் மஞ்சை இலைமலி வேங்கை செங்காந்தள் இலவம் இகல் முருகன் சிலைமலி குன்றுவர் தேனே புணர்தல் தினை கணையுங் கொலைமலி யானை குறிஞ்சியென் நின்ன குறிஞ்சியிலே”²²

இச்சுகுத்திரத்தில் முதற்பொருள்கள் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. முதற் பொருளான குறிஞ்சி நிலமும் அதன் பொழுதுகளான முன்பனி, கூதிர்காலம் என்பனவும் கூறப்படுகின்றது. கணமூங்கில், மஞ்சை, வேங்கை, செங்காந்தள் இலவம், தேன் என்பன குறிஞ்சி நிலத்தின் கருப் பொருட்கள் என்றும் அதன் உரிப்பொருள் புணர்தல் எனவும் அதன் தெய்வம் முருகன் என்பதையும் வீர்சோழியம் குறிப்பிடும்.

அடுத்து பாலை நிலத்தின் முதல் கரு உரிப்பொருள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

“ஒதிய வேனிலொடு பின் பனியகில் வெம்பரலே தீதியள் வேடர் கலையோள் விடலை தின் பாலையத்தங் கோதியல் செந்நாய் பருந்தொடு கொம்பனை யார்ப்பிரித வாதியற் கன்னி குறும்பரவைம் பாலை மடவரலே”²³ பாலை நிலத்தின் பொழுதுகளாக வேனில் பருவமும் பின்பனியும் காட்டப்படுகின்றது. கருப் பொருள்களாக செந்நாய், பருந்து, பனை, விடலை என்பனவும் உரிப்பொருளாகப் பிரிதலும் காட்டப்படுகின்றது.

மூல்லை நிலத்தின் பொழுதுகளாக கார்காலமும் மாலையும் கருப்பொருளாக முதிரை, மூல்லை, கொன்றை, புஞ்கு என்பனவும் உரிப்பொருளாக இருத்தலையும் வீர்சோழியம் குறிப்பிடும்.

மருதநிலத்தின் முதற் பொருளாக வயல்நிலமும் பொழுதாக வளர்பனியும் அதன் கருப்பொருளாக நெல், ஏருமை, நீராய், பொற்றாமரை அன்றில் என்பனவும் உரிப் பொருளாக ஊடலையும் வீர்சோழியம் குறிப்பிடும்.

நெய்தல் தினையின் முதற் பொருள்களாக கடலும், பொழுதாக பனியும் அந்திப் பொழுதும் கருப்பொட்களாக மீன் புன்னை, அன்னம், கற்றா, முதலை, தேன் என்பனவும் உரிப்பொருளாக இரங்கலும் வீர்சோழியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியர் முதற் பொருளான நிலம் பொழுது என்பவற்றையும் உரிப்பொருளையும் எல்லாநிலத்திற்கும் சிறப்பாக சொல்லிவிட்டு கருப்பொருளை பொதுவாகவே குறிப்பிடுகின்றார்.

“தெய்வம் உணரவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிய”²⁷

என பொதுவாக மாமரம் உணவு மா, புள், பனை என தொல்காப்பியர் பொதுவாகவே கருப்பொருள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். உரையாசிரியர்கள் இன்ன நிலத்திற்கு இன்ன கருப்பொருள் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். வீரசோழியம் என்ன நிலத்திற்கு இன்ன கருப்பொருள் எனத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

அகப்புறம்

அகப்புற இலக்கணம் பற்றி நோக்கும் போது தொல்காப்பியம் இறையனார் களவியல், களவியல், காரிகை போன்றவற்றில் இவ்விலக்கணம் கூறப்படவில்லை. வீரசோழியத்திலும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலும் யாப்பருங்கல விருத்தியிலும் அகப்புற இலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் புறப்பொருள் பற்றிக் கூறும் போது புறம் அகப்புறம், புறப்புறம் என வகுக்கின்றது.

வீரசோழியம் அகப்புறம் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது முதுபாலை, பாசறை மூல்லை, வள்ளி, சுரநடை, இல்லவள் மூல்லை, காந்தள், குறுங்கலி, தாபதம் குற்றிசை, கைக்கிளை, பெருந்திணை, தபுதாரம் என்பவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை அகப்புறமாகக் கைக்கிளை, பெருந்திணையைக் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியர் இவற்றை அகத்திணையிலே குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியர் அன்பின் ஜெந்திணையாக ஜெந்து திணையையுமே கொள்வார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. யாப்பருங்கல விருத்தியில் அகப்புறமாவன காந்தள், வள்ளி, சுரநடை, முதுபாலை, தாபதம், தபுதாரம், குற்றிசை, குறுங்கலி, பாசறைமூல்லை, இல்லாண்மூல்லை என்ற இவை பத்துடன் கைக்கிளை பெருந்திணை என்ற இரண்டும் என்க என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வீரசோழியம் அகப்புறம் எவை எனக் கூறுகின்றதே ஒழிய அதன்

விளக்கத்தைத் தரவில்லை. அகமும் புறமும் சேர்ந்த நிலையாதலால் அகப்புறம் எனப்பட்டது என்று கொள்ளலாம்.

(பாசறைமுல்லை - தலைமகன்
பாசறையிடத்து மாசற்ற மாதரை நினைத்தல்
இல்லவள்முல்லையும் - அதேபோன்றது)

வீரசோழியமும் யாப்பருங்கல் விருத்தியும் அகப்புற இலக்கணம் கூறும் முறையில் ஒற்றுமைப்படுகின்றன. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை அகப்புறம் கூறும் முறையில் இவற்றிலிருந்து வேறுபடுவதைக் காணலாம்.

முறம்

புறத்தே நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கூறுதல் புறம் எனப்படும். தொல்காப்பியம் புறத்தினைகளாக வெட்சி, வாகை, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை என்பவற்றைக் குறிப்பிடும். வீரசோழியம் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை ஆகிய ஏழ தினைகளைப் புறமாகக் குறிப்பிடுவார். தொல்காப்பியர் குறிஞ்சித்தினை புறம் நிரைகோடலும் நிரை மீட்டலுமாகிய வேறுபாடு குறித்து வெட்சி எனவும் கரந்தை எனவும் இரண்டு வகைப்படுத்துவார். தொல்காப்பியர் அவற்றை இருதினைகளாகப் பகுக்கவில்லை. குறிஞ்சித் தினையின் புறமும் இருபிரிவுகளாக காட்டுவார். வீரசோழியம் வெட்சி, கரந்தை என்பவற்றை இரு தினைகளாகவே காட்டுகிறார். மருத் நிலத்தின் புறத்தினையாக எயில் அழித்தலும் எயில் காத்தலும் என்னும் வேறுபாடு குறித்து உழிஞை, நொச்சி என இரு பிரிவாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவார். வீரசோழியம் அவற்றை இருவேறு தினைகளாகவே காட்டுகிறது. தொல்காப்பியர் பெருந்தினையின் புறமாக காஞ்சி கொள்கிறார். வீரசோழியம் காஞ்சியினைப் புறமாகவே கருதகிறது.

வெட்சியின் வகைபற்றி வீரசோழியம் நிரைகவர்த்தற் பொருட்டு ஒருப்படுதல், உரைசொல்லாய் தல், படையெழுதல், ஒந்து வினையுரைத்தல், நிரைநின்ற வின்டு வினைச் சூழ்போதல், பொருத்தல், நிரை கவர்தல், பூசல் மாற்றுதல், வழியிடை ஊழுபடாமைச் செலுத்துதல் கொண்ட நிரையின் செலவு காண்டல், தம்முர்மன்றத்துள் நிறுத்தல் அவையிற்றைக் கூறிடுதல், உண்டாடுதல், உடபகரித்தல் எனப் பதினான்கு வகைபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

கரந்தையின் வகை பற்றி வீரசோழியம் கூறும்போது வருதார் தாங்குதல், உன்னக் குறிசெய் எனச் சொல்லல், கொண்டநிரை மீட்டல், மன்னர் கோடாத்திறங் கூடல், தன்திறங்கூறல், பனை, வேம்பு, அத்தி என்று முககோக்கருக்குச் சொல்லப்பட்ட முன்று மாலையும் குடிப்போரில் சென்றார்க்கு பாடுதல், சண்டையிட்டு செலுத்துதல், போருள் இறந்தாருக்கு பெயர் பொறிக்கக் கல்தேடுதல், பொறித்த கல்லை நீருள் குளிப்பித்தல், கல் நடுதல் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

வீரசோழியம் வஞ்சியின் வகை படையெடுத்தல், தன் சேனைத் தலைவற்குப் பெருங்கொடைத் தண்ணளி நல்குதல், தனிச்சேவகம் செய்தல், வென்றி கூறல், வென்றார் விளக்கம், படையினருக்கு உணவு கொடுத்தல், உடைந்த படைஞர்பின் செல்லாமை எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

காஞ்சியின் வகையாக நிலையாமை வாழ்த்து பூசல்மயக்கம் கழிந்தோர் செய்த கழிவுறையை ஒழிந்தோர் புலம்புங் கையறவு, காதலியையிழந்தார் காதல்நிலை, காதலைனை இழந்தோழ் நிலை, மகிழ்ச்சி, தீப்பாய்தல் (கணவனோடு நனியழற்புகல்) சுரத்திடைக் கணவனையிழந்த தலைமகள் முழுமை, துணையிழந்த தலைமகன் தனியேயிருந் திரங்கல், குஞறவு என்பன. தொல்காப்பியர் பெருந்தினைப் புறம் காஞ்சி எனவும், கைக்கிளையின் புறம்பாடான் எனவும் குறிப்பிடுவார். வீரசோழியம் காஞ்சியினைப் புறம் என்றும் பாடானைப் புறப்புறம் என்றும் கறுகின்றது. காஞ்சியையும் பாடானையும் சேர்த்து புறமாகவோ அல்லது புறப்புறமாகவோ காட்டியிருக்கலாம். இரண்டையும் பிரித்து நோக்குவது பொருத்தமாக அமையவில்லை.

உழினஞ்சியின் வகையக வேந்தன் சிறப்பு, பகைவர் மதிலில் சேனை ஏறுதல், வேந்தனது வாட்சிறப்புச்சொல்வது, படைமிகை, அகத்தோணால் அமைக்கப்பட்ட அரண்காவல், இருவர் சேனையும் தொக்க நிலை, அரண் குழந்த வேந்தன் கொற்றச் சிறப்பு உணர்த்தல். வலியாரைப் பெரியோரைத் துணையின்றியே சென்று பொருதல் என கூறப்பட்டுள்ளது. உழினஞ்சியெல்லாம் அரண்பற்றியே அமையும்.

தும்பையின் வகையாக தாலை, யானை, குதிரை, தேர் இவற்றின் நிலை, கைப்படை விடுத்து மெய்கொண்டு பொருந்தறுகணாளர் ஏமப்பெருமை, முரண் தேர் குழந்த களிற்றினைத் தொடும் பட்ட வேந்தனையட்ட வேந்தர் தாழும் மறவரும் ஆடும் பொலிவு, என குறிப்பிடுகின்றது.

வீர்சோழியம் புறத்திணையில் நொச்சிக்குத் துறை விளக்கம் கொடுக்கவில்லை.

புறப்புற இலக்கணம்

வீர்சோழியம் புறப்புறமாக வாகை, பொதுவியல், பாடாண் என்ற மூன்றினையும் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியர் வாகையினை புறமாகக் கொள்வார். வீர்சோழியம் வாகையினை புறப்புறமாகக் கொள்வது பொருத்தமில்லை.

வாகையின் வகை பற்றிக்கூறும் போது வீர்சோழியம் ஒதல், வேட்டல், கொடுத்தல், படைக்கலத்தின் வாழ்தல், பல்லுயிர்ரோம்பல் என்னும் அரசர் ஜந்தொழில்களும் ஒதல் வேட்டல், கொடுத்தல், உழுதல், பசக் காத்தல், வாணிபம் என்னும் வைசியர் அறுதொழிலும், கொடுத்தல், உழுதல், பசக்காத்தல், வாணிகங்கு சிறப்பித்தல், நரம்புக்கருவி முதலாய கருவி கற்றல், அந்தனர் வழி என்னும் வேளாளர் அறுதொழில் என கூறப்படுகின்றது.

பாடாண் வகையினை வீர்சோழியம் குறிப்பிடும் போது புகழ், பரவல், குறிப்பு (நன்மை வேண்டின் தெய்வத்தை வழிபடும் என்பது) கொழிநிலை (கொடியது தன்மை கூறுவது) கந்தழி (செருவில் தெட்பம் உடைமை) வள்ளி (முருகவேளைக் குறித்து) என்பன பாடாண் பகுதியைச் சேர்ந்தனவாகும்.

வீர்சோழியம் பொதுவியலின் வகைபற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. பொதுவியல் பற்றித் தொல்காப்பியர் ஏதும் குறிப்பிடவில்லை.

2.4 யாப்பதிகாரம்

தொல்காப்பியர் பொருளத்திகாரத்திலேயே செய்யுளியல்லை அமைத்து யாப்பு இலக்கணம் கூறுகின்றார். செய்யுளியலானது

பொருளத்திகாரத்துடன் தொடர்புடையது. பொருள் பற்றி விளங்குவதற்கு யாப்பும் தேவையானது. எனவே பொருள் அதிகாரத்திலேயே யாப்புஅணி பற்றிக் கூறுகிறார். வீரசோழியம் அவ்வாறு அல்லாமல் யாப்புப்படலம் என ஒரு பகுதியை அமைத்து அதிலே யாப்பு இலக்கணம் பேசுகிறார். 36 குத்திரங்களில் கருக்கமாக யாப்பிலக்கணத்தை விளக்குகிறார். பொதுவாகத் தமிழில் யாப்பிலக்கணம் கூறும்நூல்கள் செய்யுளின் உறுப்புக்கள் எவ்வ என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். ஆனால் வீரசோழியம் அவ்வாறு குறிப்பிடவில்லை. வீரசோழியத்தில் அசை, சீ, அடி, தொடை (மோனை எதுகை) பா ஆகிய ஊறுப்புக்கள் மாத்திரமே கூறப்பட்டுள்ளன. எழுத்து, தளை என்ற இரண்டு உறுப்புக்களைப் பற்றி வீரசோழியம் குறிப்பிடவில்லை. தொல்காப்பியரும் இவ்விரண்டு உறுப்புக்களையும் தனியாக முக்கியப்படுத்திக் குறிப்பிடவில்லை. யாப்பருங்காலம் போன்ற நூல்களில் ஆறு உறுப்புக்களும் கூறப்பட்டுள்ளன.

வீரசோழியத்தில் முதல் பாட்டில் அசைகளையும் சீகளையும் குறிப்பிடுகிறார். குந்றெழுத்தாயினும் நெட்டெழுத்தாயினும் தனியே வந்தால் அது நேரசை. குந்றெழுத்துக்கு முன் குற்றெழுத்து வந்தாயினும் அல்லது நெட்டெழுத்துக்கு முன்பு குந்றெழுத்து வந்தாலும் குறில் இணையாயும், குறில் நெடிலாயும் வந்தால் நிரையசை எனப்படும். நேரசையின் பின்பும் நிரையசையின் பின்பும் ஒந்றெழுத்து வந்து அமைவதும் உண்டு. வராமல் அமைவதும் உண்டு என்கிறார்.

நேரசையும் நிலையசையும் சேர்ந்த பொழுது முதற்சீரெனவும் முன்றசை சேர்ந்து அவற்றின் ஈற்றசை நேரசையாய் வந்தால் அவை இடைச்சீ எனவும் முன்றசை சேர்ந்து அவற்றின் ஈற்றசை நிரையசையாய் வந்தால் அது கடைச்சீ எனவும் கூறுகிறார்.

உ-ம்: போ. தி, வேற், தன், சர, ணலா, ஸரண், புகேம் என்பன நேரசை நான்கிற்கும் நிரையசை நான்கிற்கும் உதாரணமாக அமைகின்றது.

போ - தனிநெடில்	}	நேரசை
தி - தனிக்குறில்		
வேற் - நெடில் ஒன்று		
தன் - குறி, ஒந்று		
சர - குறில் இணை	}	நிரையசை
ணலா - கு, நெடில்		
வரண் - குறில் இணை ஒந்று		
புகேம் - கு, நெடில் ஒன்று		

யாப்பதிகாரத்தில் இரண்டாம் சூத்திரத்தில் சீர்களின் உதாரண வாய்ப்பாடுகள் கூறுகிறார். கருவிளாம், கவிளாம், தேமா, புளிமா என்னும் நான்கும் முதற்சீர்க்கு உதாரணமாகும். கருவிளாங்காய், கவிளாங்காய், தேமாங்காய், புளிமாங்காய் என்பன இடைச்சீர்க்கு உதாரணமாகக் கூறுவார். கருவிளாங்கனி, கவிளாங்கனி, தேமாங்கனி, புளிமாங்கனி என வருவன கடைச்சீர்க்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடுவார்.

தொல்காப்பியர் ஓரசைச்சீர், சுரசைச்சீர், முவசைச்சீர் எனப் பெயரிட்டனைப்பார். யாப்பருங்கலத்தில் இயற்சீர், உரிச்சீர், பொதுச்சீர் என்று சீர் பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. வீரசோழியத்தில் முதற்சீர், இடைச்சீர், பிற்சீர் (கடைச்சீர்) என்று சீர் கோட்பாடு அமைந்துள்ளது.

“மாக்கொடி மாணையில் மவவற்பந்தருங்
 கார்க்கொடி மூல்லையுங் கவினுமல்லிகைப்
 பூக்கொடிப் பொதும்பரும் பறவஞாழலுந்
 தூக்கொடி கமழந்துதான் தூர்க்க மொக்குமே”²⁸
 ரகர ஒற்றிடை வந்த ஆசிடை எதுகை
 “ஆவே றுநுவின வாயினு மாபயந்த
 பால்வே றுநுவின வல்லவாம் பால்போல்
 ஒரு தன்மைத் தாகு மறநெறியாபோல்
 உருவு பல கொள வீங்கு”²⁹
 லகரவெற்று இடை வந்த ஆசெதுகை
 “அந்தரத்துள்ளே யகங்கைபூறங்கையா
 மந்தரமே போலு மனைவாழ்க்கை யந்தரத்து
 வாழ்கின்றே மென்று மகிழ்மின் வாணானும்
 போகின்ற பூளையே போன்று”³⁰
 முகர வொற்றிடை வந்த ஆசிடை எதுகை

புத்தமித்திரனார் எதுகை, மோனை பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். எதுகை, மோனை என்பவற்றை தொடை என்று கருதினார். இவற்றுள் எதுகை எனினும் தொடை எனினும் ஒடுக்கும்³¹ என பெருந்தேவனார் கூறிப்பிடுவதில் இருந்து எதுகைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எதுகையை சிறப்பாகத் தொடை என்று வீரசோழியர் கருதியிருக்கலாம் என்று கூறலாம். வீரசோழியர் எதுகைத் தொடையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அடி வகுத்தார்.

யாப்புப் படலத்தில் முன்றாம் குத்திரத்தில் சீர்களால் ஆன அடிகளின் பெயரைக் குறிப்பிடுகின்றார். இருசீரால் வந்த அடி, முச்சீரால் வந்த அடி, நாற்சீரால் வந்த அடி ஜங்சீரால் வந்த அடி, ஜங்சீரின் மேல் வந்த அடி என ஜங்து அடி பற்றிக் கூறுவார்.

இருசீரால் வந்த அடி - ஆகாயம், குறளடி
முன்று சீரால் வந்த அடி - காற்று, சிந்தடி
நான்கு சீரால் வந்த அடி - நெருப்பு, அளவடி
ஐந்து சீரால் வந்த அடி - நீர், நெடிலடி
ஆறுசீரால் வந்த அடி - மண் கழி நெடிலடி

மேற்கூறப்பட்ட குத்திரத்தில் சீரால் அமைந்த அடிகளுக்கு முறையே ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, நீர், மண் என ஜங்து பெயர் இடுகின்றார், வேறு தமிழ் யாப்பிலக்கண நூல்களில் இவை இடம்பெறாத ஒன்றாகும். பிறர் குறிப்பிடும் பெயராகக் குறள் சிந்து, அளவு, நெடில், கழிநெடில் என்பவற்றைக் குறிப்பிடுவார். இவை மற்றுய யாப்பிலக்கண நூல்கள் கூறும் முறையாகும்.

“பொருந்து போதியில்
இருந்த மாதவர்
திருந்து சேவடி
மருந்து மாகுமே”³²
இருசீருக் குறளடி நான்காய் வந்த செய்யுள்.

புத்தமித்திரனார் மோனை, எதுகை என்ற இரு தொடைகளையுமே குறிப்பிடுகிறார். முரண் தொடை, இயைபுத்தொடை, அளபெடை என்ற தொடைகள் பற்றி வீரசோழியத்தில் குறிப்பிடவில்லை. அடி, இணை, பொழிப்பு, ஒருஉ, கூழை, மேற்கதுவாய், கீழ்க்கதுவாய், முற்று என்பவற்றையும் குறிப்பிடவில்லை. அந்தாதித்தொடை செந்தொடை, இரட்டைத் தொடை என்பவற்றையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடவில்லை. இவற்றையாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை என்பன விளக்கமாகக் கூறுவன்.

மோனை

யாப்புப்படலத்தில் நான்காம் சூத்திரத்தில் மோனை என்றால் என்ன என்று கூறாமல், மயங்கிவரும் மோனை எழுத்துக்கள் பற்றியே குறிப்பிடுகின்றார்.

தொல்காப்பியம்

“அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது” என்கின்றார்.³³

மோனை என்பது அடியினும் சீரினும் முதலெழுத்து ஒன்றி வருவது என்று கொள்ளப்படுகின்றது.

உ_தாரணம்:

“மாவும் புள்ளும் வதி வயிற்படர்

மாநீ விரிந்த பூவுங்களும்ப

மாலை தொடுத்த கோதையுங்கமழு

மாலை வந்த வாடா

மாயோ என்றுயிரிப் புறத்திறுத்தற்றே”³⁴

மயங்கிவரும் மோனை எழுத்துக்கள் பற்றிக் கூறும்போது உயிர் எழுத்துக்கள் அ.ஆ. ஐ. ஒ. என்பன நான்கும் ஒன்றிற்கொன்று மோனையாம் என்றார்.

இ, ச, எ, ஏ என்பன நான்கும் ஒன்றிற்கு ஒன்று மோனையாகும்.

உ, ஊ, ஒ, ஓ என்பன நான்கும் ஒன்றிற்கு ஒன்று மோனையாகும்.

மெய்யெழுத்துகளுள் த, ச என்பன இரண்டும் ஒன்றிற்கு ஒன்று மோனையாகும்.

ஞ, ந என்பன இரண்டும் ஒன்றிற்கு ஒன்று மோனையாகும் ம, வ என்பன இரண்டும் ஒன்றிற்கு ஒன்று மோனையாகும்.

இ, ச, எ, ஏ என்னும் உயிகளுக்கு யகரம் மோனையாய் வரும் என்பதை வீரசோழியம் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் சில நூல்களில் இவ்வாறு வருவதைக் காணலாம்.

ஏ என்னும் உயிர்களுக்கு யகரம் மோனையாய் வருவதை யாப்பருங்கலக் காரிகையில் காணலாம்.

“தேனார் கமழுதொங்கன் மீனவன் கேட்பததெண்ணீர்ருவிக் கானார் மலயத் தகுந்தவன் சொன்ன கன்னித்தமிழ்நூல் யானா நடாத்துகின்றேனென் ழேனக்கேநகைதருமால் ஆனாவறி வினவர் கட்கென்னாங் கொலென்னாதரவே எனவரும் யாப்பருங்கலக்காரிகை மூலம் அறியலாம்”³⁵.

இகர ஒகாரத்திற்கு யகரம் மோனையாய் வந்திருத்தலை திருவேங்கடத்தந்தாதியில் காணமுடியும்.

“வேங்கட மாலை யவியாமதிலினக்கேற்றியங்கம் ஆங்கடமாலயமாக்கியவைத்தோமவன் சேவடிக்கே தீங்கடமாலைக் கவிபுனைந்தோமிதிற் சீரியதே யாங்கட மாலையிராவதமேறியிருக்குமதே”³⁶
என்பவற்றால் இதனை அறியலாம்.

எதுகை

வீரசோழியம் எதுகைபற்றியும் எதுகையின் வேறுபாடுகளையும் யாப்பதிகாரம் கூறுகிறார். அடி தோறும் முதலெழுத்தெல்லாம் தம்முள் ஒத்த அளவினவாக இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வந்தால் அது எதுகை என்று கூறுகிறது. எதுகை எனினும் தொடை என்றாலும் ஒன்றே என்றார்.

1. முன்றாம் எழுத்து ஒன்றி வந்த எதுகை
 2. சீர் முழுவதும் ஒன்றிவந்த எதுகை
 3. வல்லின எதுகை
 4. மெல்லின எதுகை
 5. இடையின எதுகை
- இரண்டாம் எழுத்தின் ஏறின உயிரெழுத்து ஒத்தும் ஒற்று ஒவ்வொதும் வந்த உயிரெதுகையும்
6. ஆசிடையிட்ட எதுகை என வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

வெண்பாவின் பொது இலக்கணம்

வெண்பாவின் பொது இலக்கணத்தை வீரசோழியம் பின்வருமாறு கூறும். வெண்பா என்பது செய்யுளின் இடத்து இடைச்சீர் வருஞ்சீரோடு ஒன்றி வரும். முதற்சீர் வருஞ்சீரோடு ஒற்றிவரும். ஈற்றடி அல்லாத

அடியெல்லாம் அளவடியாலே வரும். ஈற்றுடி மலர் காசு, நாள், பிறப்பு என்னும் நான்கு உதாரணத்தின் ஒன்று இறுதியாய் வந்த சிந்தடியாய் வரும். கடைச்சீ நான்கும் வெண்பாவிற்கு வராது.

உதாரணம்

வேலை முகடும் விசும்பகடுங்கை கலந்த
காலைநீ யெங்கே கரந்தது கொல்மாலைப்
பிறைக்கீறா கண்ணுதலே பெண்பாகா வையா
விறைக்கீறா வெங்கட்கிது”³⁷

வெண்பாவின் வகை

குறள்வெண்பா, சிந்தியல் வெண்பா, நேரிசை வெண்பா, ப. நோடை வெண்பா, நேரிசை வெண்பாப் போன்று அதனிலும் நீண்டு வருவது கலிவெண்பா, இன்னிசை வெண்பா என வெண்பா வகைப்பற்றிக் கூறுகிறார். ஈடியால் வருவது குறள் வெண்பா, முவடியால் வருவது சிந்தியல் வெண்பா, நான்கடியால் வருவது நேரிசை வெண்பா, நான்கடியின் மேவ்வருவது ப. நோடை வெண்பாவும், நேரிசை வெண்பாப் போன்று அதனிலும் நீண்டு வருவது கலி வெண்பா, நேரிசை வெண்பாவின் விகற்பிக்க இன்னிசை வெண்பாவாம். நான்கடியாய் பதினெண்து சீராய் நடுவு தனிச்சொல்லாக வருவது வெண்பா என்ப்படும் என வீர்சோழியம் கூறும்.

உதாரணம்:

“சாதலினின்னாத தில்லையினித தூஉம்
ஸதலியையாக்கடை”³⁸

குறள் வெண்பா

“அரங்கின்றி வட்டாட யற்றே நிரம்பிய
நூலின்றிக் கோட்டி கொள்.”³⁹

இது விகற்பக் குறள் வெண்பா

“நந்கொற்ற வாயி னறுங்குவளைத் தார்கொண்டு
சுற்றும் வண்டார்ப்பா புடைத்தாளே பொற்றேரான்
பாலைநல் வாயின் மகள்”⁴⁰

நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா

வீர்சோழியர் வெண்பா யாப்பு பற்றியே முதலில் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர் (அகவல்) ஆசிரியப்பா பற்றியே முதலில் கூறுகிறார். வெண்பாவிற்கு பிற் காலத் தில் சுட்டப்பட்ட முதன்மை தொல்காப்பியத் தில் இடம்பெறவில்லை. வெண்பா என்பது அகவல் அல்லாத ஒகை என்று

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும். வெண்பாவிற்குரிய ஒசை பற்றிக் கூறும் தொல்காப்பியர் அ.தன்னு என்ப என்று கூறுவார். பேராசிரியர் தொல்காப்பிய நாற்பாவிற்கு உரை கூறும்போது “அகவிக்கூறாது ஒருவற்கொருவர் இயல்பு வகையானே ஒரு பொருண்மை கட்டுரைக்குங் கால் எழும் ஒசை செப்பலோசை எனப்படும்.”⁴¹ எனக் கூறுவார்.

சங்க மருவிய காலத்தில் அறநீதிக் கருத்துக்களை புலப்படுத்தும் வகையில் வெண்பா யாப்பு பயன்பட்டது. கருதிய பொருளை வெளிப்படையாகக் கூறப்பயன்படும் யாப்பு வெண்பாயாப்பு. தொல்காப்பியர் வெண்பாவின் வகைபற்றிக் கூறும் போது நெடுவெண்பாட்டு, குறுவெண்பாட்டு, கைக்கிளை, அங்கதம், பரிபாட்டு என்பவற்றைக் கூறுகிறார்.

நேரிசைவெண்பா விகற்பிக்க இன்னிசை வெண்பாவாகும் என வீர்சோழியம் கூறுகிறது.

முதலடியில் தனிச்சொல் பெற்று வேறொரு விகற்பமாக வரும் இரண்டாம் அடி தனிச்சொல் பெற்று வேறொரு விகற்பமாய் வருவதும் மூன்றாமடி தனிச்சொல் பெற்று வேறொரு விகற்பமாய் வருவதும், தனிச்சொல் இன்றி நான்கடியும் பல விகற்பமாய் வருவதும் தனிச்சொல் இன்றி நான்கடியும் ஒரு விகற்பமாய் வருவதும் இன்னிசை வெண்பா”⁴² என பெருந்தேவனார் குறிப்பிடுவார்.

நான்கடியில் மிக்கு வருவது ப.நோடை வெண்பா எனக் கூறப்படுகிறது. நேரிசை வெண்பா போன்று அதனிலும் மிகநீண்டு வருவது கலிவெண்பா என வீர்சோழியம் கூறும். கலிவெண்பாவினையும் வெண்பா வகையாக வீர்சோழியர் கருதியிருக்கலாம். வெண்பாவிலிருந்து கலிப்பா வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. கறப்பட்ட இலக்கணத்தில் மிகுந்தும் குறைந்தும் வந்தால் அதனை வீர்சோழியர் போலி எனப் பெயர் இட்டுள்ளார்.

எழீரடி அடி இரண்டாய் வருவது குறள் எனப்படும். ஓரடியால் ஒரு செய்யுளாய் வருவது குறட்போலி எனவும் வீர்சோழியர் குறிப்பிடுவார். அடி இரண்டாய் தம்முள் அளவொத்தது சிந்து என்றும் அவற்றின் அடிமிகுந்தும் குறைந்தும் வந்தால் அவை சிந்துப்போலி எனவும் குறிப்பிட்டார். ஏனைய யாப்பு இலக்கணநூல்கள் சிந்து என்பது மூன்றடியினையே குறிப்பதாகக் குறிப்பிடும். வீர்சோழியர் புதிதாகக்

குறிப்பிடுகிறார். நேரிசை வெண்பாவிற்கு கூறிய இலக்கணம் மிகுந்தும் குறைந்தும் வருவது வெண்பாப்போலி எனப்படும்.

வீர்சோழியம் யாப்புப்படலம் குத்திரம் ஆழில் செய்யள் பத்தியம், கத்தியம் என்று வடமொழிமரபில் இன்டாகப் பிரித்து விளக்குகிறார். பத்தியமாவது பாதங்களால் நடைபெறுவது எனவும் கத்தியமாவது கட்டுரைப் போலியும் செய்யுட்போலியும் மென் இரண்டு வகைப்படும் எனக் குறிப்பிட்டார். இது வடமொழி மறபாகும்.

வீர்சோழியம் ஆசிரியப்பாவின் வகை பற்றிக் குறிப்பிடும் போது எல்லா அடியும் நாற்சீராய் ஈற்றயலடி முச்சீராய் வருவது நேரிசை ஆசிரியப்பா எனவும் ஈற்றடியும் முடிலடியும் நாற்சீராய் இடைசிந்தடியுங் குறளாடியுமாய் வருவது இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா எனவும் எல்லா வடியும் நாற்சீராய் வருவது நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா எனவும் எல்லா வடியும் முதல்நடு இறுதியாக உச்சரித்தாலும் ஒசையும் பொருஞும் வழுவாது வருவது அடிமறிமண்டில ஆசிரியப்பா எனவும் குறிப்பிடுவார்.

தொல்காப்பியர் ஆசிரியப்பாவின் இலக்கணத்தைக் கூறினாரே ஒழிய அதன் வகை பற்றித் தெளிவாகக் கூறவில்லை. உரையாசிரியர்கள் ஆசிரியப்பாவின் வகைபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர். வீர்சோழியம், நேரிசை, இணைக்குறள், நிலைமண்டிலம், அடிமறிமண்டிலம் என நால்வகையாகப் பாகுபடுத்துகின்றது. தொல்காப்பியர் ஆசிரியப்பா உரிச்சீ பெற்று வரும் என்றும், நாற்சீரடிகள் கொண்ட ஜவகை அடியும் ஆசிரியப்பாவிற்கு உரியது. ஆசிரியப் பாவின் தனைப்பற் றிக் கூறும் போது நேறோன்றாசிரியத்தனை நிரையொன்றாசிரியத்தனை என தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும்.

வீர்சோழியம் கலிப்பா பற்றிக் குறிப்பிடும் போது தரவு, தாழிசை, அராகம், அம்போதரங்கம், தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் ஆழு உறுப்புடையது கலிப்பா எனக் கூறும். நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா, அம்போதராய் ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா, வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா, கொச்சகக் கலிப்பா, வெண்கலிப்பா என கலிப்பாவின் வகைகளைக் கூறுவார்.

மேற்கூறிய ஆறு உறுப்பும் உடையது வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா என்றும் ஜந்து உறுப்பு உடையது அம்போதரங்க ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா எனவும் நான்கு உறுப்பு உடையது. நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா எனவும் வேறு படுத்தி வீரசோழியர் காட்டுவார்.

ஈற்றாட சிந்தடியாகவும் ஏனைய அடிகள் நேரடியாகவும் வருவது வெண்கலி என்பது வீரசோழியர் கருத்து. இக்கலிப்பாவில் வருவது வெண்டளையோ, கலித்தளையோ, அயல்தளையோ என்ற விளக்கம் கொடுக் கவில்லை. அதன் அடியின் அளவும் வீரசோழியம் குறிப்பிடவில்லை.

“துள்ளலோசை கலியென மொழி”⁴³

துள்ளல் ஓசை கலிப்பாவிற்கு உரியது என்று தொல்காப்பியம் கூறும். வீரசோழியர் ஓசை பற்றிக் கூறவில்லை. துள்ளல் ஓசை என்பது ஒழகு நடையின்றி இடை உயர்ந்து வருவதாகும். “கலிப்பாவின் ஓர் உறுப்பாகிய தாழிசை பாடுவதற்கென்றே அமைந்தது. தாழும்பட்ட ஓசை என இதனைக் கொள்ளலாம். கலிப்பாவினை முரற்கை எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவார். முரற்கை என்பது ஓலித்தல் என்று பொருள்படும்.⁴⁴ என பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் இசைப் பண்பினை வெளிப்படுத்தும் யாப்பாக கலிப்பா அமைகின்றது என்றும் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் கூறுவார்.

கொச்சகக்கலிப்பாவின் வகைகள் பற்றிக் கூறும் போது தரவு ஒன்றாய் வருவது தரவு கொச்சகக் கலிப்பா, தரவு இரண்டாய் வருவது தரவினைக் கொச்சகக் கலிப்பா, சில தாழிசையாய் வருவது சி. றாழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா, பலதாழிசையாய் வருவது ப. றாழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா ஆறுஉறுப்பும் தம்முள் மயங்கியும் மிகுந்தும் குறைந்தும் பிறபாக்களோடு விருவியும் வருவது மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா என வீரசோழியம் கூறும்.

தொல்காப்பியர் கொச்சகக் குருபோகு என்பதைக் குறிப்பிட வீரசோழியம் அதைக் குறிப்பிடவில்லை. காமப்பொருளை வெளிப்படுத்துவதற்கும், தேவரைப் பாடுவதற்கும் உரிய யாப்பாகக் கலிப்பா இருந்து வந்துள்ளது.

வஞ்சிப்பா

வஞ்சிப்பாவின் இலக்கணம் பற்றிக் கூறும்போது வீரசோழியம் இருசர் அடியாலும் முச்சர் அடியாலும் பெற்று அமையும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. குறளாடி நான்காய் வருவது வஞ்சித்துறை என்று வீரசோழியம் குறிப்பிடும். தொல்காப்பியம் இருசர்கள் பெற்று குறளடியினால் பாடப்படுவது வஞ்சிப்பா⁴⁵ எனக் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியர் “வஞ்சிப்பா தூங்கல் ஒசை”⁴⁶ பெற்று வரும் என்பார். தூங்கல் என்றால் வீரம் பொருந்திய ஆட்டம் எனப்பொருள்படும். போரிலே வீரத்துடன் மழந்த இளைஞர்களின் குருதியைத் தொட்டுப் பேய்மகளிர் பறையினது ஒசைக்கு ஆடுவதைக் குறிக்கத் ‘தூங்க’ என்ற சொல் புறநாறுநறுப்பாட்டிலே கையாளப்பட்டுள்ளது. ஆகவே வீரம், ஆடல் ஆகியவற்றோடு தொடர் புடையதாகவும் விழுவிறுப்புள்ள பண்புடையதாகவும் அமைவது வஞ்சி எனக் கொள்ளலாம்.⁴⁷ எனப் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் கூறுவார்.

தொல்காப்பியர் வஞ்சிப்பாவில் “குளறடியிலும் சிந்தடியிலும் அசையே கூனாக வரும்”⁴⁸ என்பார். பொருளோடு அடிக்கு முதலில் நிற்பது கூன் எனப்படும். கூன் வஞ்சிப்பாவில் அடியிறுதி நடுவிலும் வரும் என வீரசோழியர் கூறுவார். வீரம், விரைவு என்ற பொருளை வெளிப்படுத்தும் யாப்பாக வஞ்சிப்பா பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

பாவினம்

தொல்காப்பியர் பாவின் வகைகள் பற்றியே கூறுகிறார். பாவினங்கள் பற்றிக் கூறுவில்லை. வீரசோழியம், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை போன்ற நூல்களே பாவினங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. தாழிசை, மருட்பா பற்றி தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவார். தொல்காப்பியர் கூறும் தாழிசை என்றது கலிப்பாவின் உறுப்பாக இருந்தது. அது பாவினமாகக் கூறப்படவில்லை. மருட்பா பாவினமாகத் தொல்காப்பியர் கூறுவில்லை. அதனை யாப்பாகவே கருதுகின்றார். காரைக்கால் அம்மையாராலும் நாயன்மார்களாலும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்பன கையாளப்பட்டன. அதனால் வீரசோழியர் அவைபற்றிக் குறிப்பிடவேண்டியவராகின்றார்.

குறள்வெண்பாவின் இனம்

குறள் வெண்பாவின் இனமாகக் குறிட்டாழிசை வெண்செந்துறை என்பன அமைகின்றன. இரண்டடி தம் முள் ஒத்து வருவது வெண்செந்துறை எனவும் செந்துறை என்பது இழிந்து ஒழுகிய ஒசையின்றி வருவதும் உதாரணவாய்ப்பாட்டால் ஒரு குறள் வெண்பா ஒசை கெட்டு வருவதும் சீரபலவாய் இரண்டடியாய் ஈற்றுடி குறைந்து வருவனவும் குறட்டாழிசை என்படும் என வீரசோழியம் குறிப்பிடும். கலிப்பாவின் உறுப்புக்கங்கள் ஒன்றிலிருந்தே வெண்செந்துறை பாவினம் தோன்றியது என்பதற்கு வீரசோழியத்திற்கு உரை எழுதிய பெருந்தேவனார் கூற்று சான்றாக உள்ளது.

“பேருணர்வுக் கடந்தோய் நீ புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீ
நீர்கல மனந்தோய் நீ நிழறிகழை படையோய் நீ”⁴⁹

என்னும் இடை எண்ணே செந்துறையாம் எனக் கொள்க.⁵⁰ என்று கூறுகிறார். பெருந்தேவனாரின் கருத்துப்படி கலிப்பாவின் உறுப்பாகிய இடையெண்ணே பிற்காலத்தில் குறள் வெண்செந்துறையாக வளர்ந்துள்ளது என்பதாகும்.

மற்றைய வெண்பாக்களின் இனம்

வெண்டாழிசை, வெண்டுறை வெளிவருத்தம் என்ற முன்றையும் வெண்பாக்களின் பாவினமாக வீரசோழியரும் யாப்பருங்கல ஆசிரியரும் குறிப்பிடுவார்.

சிந்தியல் வெண்பா ஒசை கெடில் வெண்டாழிசை என்படும் எனவும் முன்றுடிச் சிறுமை ஏழடிப் பெருமையாய்ப் பின்பிற் சிலவடி சீருகையாக வருவனவும் வெண்டாழிசை என்படும் என வீரசோழியம் குறிப்பிடும். நேரிசை வெண்பா ஒசை கெடில் வெண்டுறை என்படும் எனவும் வெளிவிருத்தம் என்பது முன்றுடியானும் நான்கடியானும் வருவது எனவும் வீரசோழியர் குறிப்பிடுார்.

ஆசிரியப்பாவின் இனம்

ஆசிரியத்தாழிசை, ஆசிரியத்துறை, ஆசிரிய விருத்தம் என்ற மூன்று வகையாக ஆசிரியப்பாவினம் அமைகின்றது என வீர்சோழியரும் யாப்பருங்கல் ஆசிரியரும் குறிப்பிடுவர்.

மூன்றடியாய்த் தம்முள் அளபெடுத்துவரின் ஆசிரியத்தாழிசை எனப்படும். ஒரு பொருள்மேல் மூன்றடுக்கியும் தனியாகவும் வரும். நான்கடியாய் ஈற்றியல் வருவதும் இடைமடக்காய் வருவதும் இடைகுறைந்து வருவதும் ஆசிரியத்துறை என்பது வீர்சோழியர் கருத்து. உம்மையால் இடையடி இரண்டு மிக்கு வருவதும் இடையிடை இரண்டு குறைந்து வருவதும் முதலடி குறைந்து வருவதும் கழிநெடிலடியாய் வருவதும் பலவிகர்ப்பத்தால் ஆசிரியத்துறை வருவதும் வழக்கம் எனக் கூறுவார். கழிநெடிலடி நான்காய்த் தம்முள் அளவொத்து வருவன ஆசிரிய விருத்தம் எனப்படும்.

கலிப்பாவின் இனம்

கலிப்பாவின் இனங்களாக கலித்தாழிசை, கலித்துறை கலிவிருத்தம் என்பன அமைகின்றன என வீர்சோழிய ஆசிரியரும் யாப்பருங்கல் ஆசிரியரும் குறிப்பிடுவர். ஈடி முதலாக அனைத்தடியாலும் வந்து ஈற்றடி மிகுவது கலித்தாழிசை என்றும் (இவை ஒருபொருள்மேல் மூன்றடுக்கியும் வரும்) நாற்சீ நான்காய் வருவது கலிவிருத்தம் எனவும் நெடிலடி நான்காய் வருவது கலித்துறை என்றும் வீர்சோழியர் கூறுவார். கலித்துறையை கோவைக் கலித்துறை (கட்டளைக் கலித்துறை) என்றும் காப்பியக் கலித்துறை என்றும் இரண்டாக்குவர்.⁵¹ என பெருந்தேவனார் கூறுவார். கோவைக் கலித்துறை (கட்டளைக் கலித்துறை) பற்றியே வீர்சோழியம் கூறுகின்றது. காப்பியக்கலித்துறை பற்றி அது கூறவில்லை. கோவைக் கலித்துறை (கட்டளைக் கலித்துறை) பற்றி வீர்சோழியமே இலக்கணம் கூறுகிறது. யாப்பருங்கலக்காரிகை கட்டளைக் கலித்துறைபற்றிக் கூறவில்லை.

வஞ்சிப்பாவின் இனம்

வஞ்சித்தாழிசை, வஞ்சித்துறை, வஞ்சி விருத்தம் என்ற மூன்றும் வஞ்சிப்பாவின் இனங்களாகும் என வீர்சோழியமும் யாப்பருங்கல் ஆசிரியரும் குறிப்பிடுவர். குறளாடி நான்காய் வருவது வஞ்சித்துறை எனவும், சிந்தடி நான்காய் வருவது வஞ்சி வீருத்தம் எனவும் வஞ்சித்துறை ஒரு பொருள் மேல் மூன்றடுக்கி வருவது வஞ்சித்தாழிசை எனப்படும்.

மருட்பா

வெண்பா முதலாக ஆசிரியத்தால் அமைவது மருட்பா என வீர்சோழியம் குறிப்பிடும். அதன் வகைகள் பற்றி பெருந்தேவனார் புறநிலை வாழ்த்து மருட்பா, கைக்கிளை மருட்பா, வாயுறை வாழ்த்து மருட்பா, செவியறிவுறூஉ மருட்பா எனக் குறிப்பிடுவார். தொல்காப்பியர்

“மருட்பா வேளை இருசாரல்லது

தானிது என்னும் தன்மையின்றே”⁵²

என்பர் அவர் வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாக இரண்டின் ஒசையையும் பெற்று மருட்பா வரும் என்பார். தொல்காப்பியர் மருட்பாவினை உறுப்பாகவே கருதியிருக்கிறார். அகவலோசை, செப்பலோசையினைப் பெற்று வரும். வீர்சோழியர் யாப்பருங்கல ஆசிரியர் காலத்தில் மருட்பா பாவினமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

வீர்சோழியர் பாக்களை முன்கூறிய பெயர்களால் அல்லாமல் வேறுபெயர்களால் வகுத்து வேறு இலக்கணம் கூறுகிறார். குறள் சிந்து திரிபாதி, வெண்பா, திலதம், விருத்தம், சவலை என்று ஏழு வகைப்படும் என பத்தியக்கவி கூறுகிறார். இவ்ரும் தத்தம் இலக்கணத்தில் மிகுந்தும் குறைந்தும் வரின் போலி எனப்படும். குறட்போலி, சிந்துப்போலி, திரிபாதிப்போலி, வெண்பாப்போலி, திலதப்போலி, விருத்தப்போலி, சவலைப்போலி எனவநும் என்கிறார். வீர்சோழிய ஆசிரியரே பாக்களை இவ்வாறு பாகுபடுத்துகின்றார். ஏனைய யாப்பிலக்கண நூல்களில் இம் முறையினை காணமுடியாது. வீர்சோழியர் புதுமுறையில் பாகுபடுத்துகின்றார்.

வண்ணம்

இருபது வண்ணம் பற்றிக் வீர்சோழியம் கூறுகின்றது. வண்ணம் என்றால் என்ன என்று கூறவில்லை.

மெல்லிகை வண்ணம்	- மெல்லெழுத்து மிகுதல்
எந்தல் வண்ணம்	- சொன்ன சொல்லே சிறந்து வருவது
ஓழகு வண்ணம்	- ஒசையின் ஓழகுவது
உருட்டு வண்ணம்	- அராகற்தொடுப்பது
என்னு வண்ணம்	- என்பெயர் மிக்குவருவது
ஒருஉ வண்ணம்	- அடியடிதோறும்
	- ஒன்றாய்த்தொடையுடைத்தாவது

- முருகு வண்ணம் - அடியிற்றது அறியமுடியாதாய் நீண்ட அடியாய் அகரத்தோடு கூடிவருவது
- பாவு வண்ணம் - நூற்பாப் பயில வருவது
- அக வண்ணம் - முடியாதது போல முடிவது
- நலிவு வண்ணம் - ஆய்தமுடைத்தாய் வருவது
- அகை வண்ணம் - அறுத்தறுத்து ஒழுகுவது
- இயைபு வண்ணம் - இடையெழுத்து மிகுவது
- சித்திர வண்ணம் - குற்றெழுத்தும் நெட்டெழுத்தும் வரவி வருவது
- தாவு வண்ணம் - இடையிட்டு வந்த எதுகைத்தாது
- புறப்பாட்டு வண்ணம் - முடிந்தது போன்று முடியாதது
- அளபெடை வண்ணம் - அளபெடையில் வருவது
- வல்லிசை வண்ணம் - வல்லெழுத்து மிகுவது
- தூங்கல் வண்ணம் - வஞ்சி பயில வருவது
- நெடுஞ்சீ வண்ணம் - நெட்டெழுத்துப்பயில வருவது
- குறுஞ்சீ வண்ணம் - குற்றெழுத்துப் பயில வருவது
- தொல்காப்பியரும் இருபது வண்ணம் கூறியுள்ளார். வீர்சோழி உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் “வண்ணம் நூறு என்பாரும் உள்ளர்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

2.5 அணியிலக்கணம்

ஜந்திலக்கணத்தின் இறுதிப்பகுதியான அணியிலக்கணத்தை வீர்சோழியம் அலங்காரம் என அமைத்துள்ளது. நூலாசிரியர் இப்படலத்தில் தண்டியாசிரியர் சொன்னபடி அலங்காரங்களைக் கூறுவேன் என்று கூறியுள்ளார்.

“தரைமலி மாணிடர்தம் மலங்காரங்கள் தண்டிசொன்ன
கரைமலி நூலின் படியே யுரைப்பன் கணங்குழையே”⁵³
என்றதனால் உணர்க.

“பல்வகைத்தாதுவின் உயிர்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிடனாக வுணர்வினின்
வல்லோரணி பெறுச் செய்வன செய்யுள்.”⁵⁴

இவ்வாறு அணியின் முக்கியத்துவத்தை நன்னூலார் சொல்லதிகாரம் - பெயரியலில் கூறுவார்.

தன்மை அணி நான்கு வகைப்படும் என வீரசோழியம் கூறும். தன்மை அணி என்றால் இயல்பெனக் கொள்க என்றார். இருப்பதை இருக்கிறபடி வர்ணிப்பது தன்மை அணியாகும். தீரப்பியத் தன்மை, சாதித்தன்மை, தொழில் தன்மை, குணத்தன்மை என அதனை வகைப்படுத்துவார்.

உவமை என்னும் அலங்காரமானது ஒன் ரோடொன் ரூ உவமிக்கும் இடத்து உவமைக்கும் உவமிக்கப்படும் பொருளுக்கும் பொதுவாய் நின்றதொரு பண்பு பற்றி வரும் என வீரசோழியம் கூறும் கடல் போன்றது படை என்பது உவமை. படைக்கடல் என்று படையைக் கடலாக வியந்துவரின் உருவகம் எனக் கொள்க. ஒரு சொல்லே கவிக்கெங்கும் உபகாரமாக நிற்பது விளக்கு அணி என வீரசோழியம் கூறும். இதனைத் தண்டியாசிரியர் தீபக அணி என்பார். ஓரிடத்தில் வைக்கப்பட்ட விளக்கு பல விடங்களிலும் உள்ளபொருள்களையும் விளக்குதல் போல தீபக அணி ஓரிடத்தே நின்று செய்யுளின் பல இடங்களிலும் சென்று பொருளை விளக்கும் இயல்புடையது.

பிறபொருள் வைப்பு, தடைமொழி, விதிரேகம், விபாவனை, சுருக்கு, பெருக்கு, சறு, நோக்கு, ஏது, நுணுக்கம் இலேச என்ற அணிகள் பற்றி வீரசோழியம் குறிப்பிடும். பிறபொருள் வைப்பு அணியினை தண்டி அலங்காரம் வேற்றுப்பொருள் வைப்பு அணி எனக்கூறும். முன்பின் பொருள்களுக்கேற்பப் பிறிதொரு பொருள் வைத்தமையால் பிறபொருள் வைப்பு எனப்படும்.

வீரசோழியம் தடைமொழி அணி எனக்கூற தண்டியலங்காரம் இதனை விலக்கு அணி எனக் கூறும். இது விலக்குதலை உட்கொண்டு சொன்னமையால் தடை மொழியாயிற்று. எடுத்துக்காட்டு:

“செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை”⁵⁵

யாதாயினும் ஒன்று வந்த காரணமில்லாமல் நிகழ்வதாயின் அது விபாவனை எனப்படும். வெளிப்பட உரைப்பது விபாவனை எனப்படும் என தண்டியாசிரியர் குறிப்பிடுவார்.⁵⁶ சுருக்கு என்ற அணியினை வீரசோழியம் குறிப்பிட தண்டியலங்காரம் ஒட்டணி எனக் குறிப்பிடுவார். இதனைத் தொகைமொழி என்றும்

கூறப்படுகிறது. உள்ளத்திலே இருக்கும் பொருளை விளக்க வேறொரு நற்சொல்லினால் காட்டும் திறம் கொண்டது.

நெஞ்சினிற் பொருளை நிரப்ப வேறொரு

செஞ்சொலிற் காட்டுந் திறமே தொகை மொழி?

எனப்படும். உழவர்கள் ஊனின் சிறப்பில்லாத நந்ததையை ஊனின் சிறப்பினையுடைய ஆமையின் முதுகில் உடைத்து உண்பர். என உவமையைக்காறி அதனால் தலைவன் சிறந்த குணங்களையுடைய தலைவியைப்பிரிந்து அவள் வருந்தும்படி விட்டு பரததையரிடம் சென்று ஒழுகுதல் என்ற உபமேயத்தைக் காட்டுவதால் இது ஒட்டணி எனப்படும்.

அணிகளின் பெயர் களை குறிப்பிடுவதீ வீரசோழியருக்கும் தண்டியாகிரியருக்குமில்லையே வேறுபாடு உண்டு. அதனைப் பின்வருமாறு அட்டவணை புலப்படுத்தும்

வீரசோழியம்	தண்டியலங்காரம்
தடைமொழி அணி	விலக்கணி
சுருக்கு அணி	ஒட்டணி
பெருக்கு அணி	அதிசய அணி
நோக்கு அணி	தந்குறிப்பேற்ற அணி
நுணுக்கம் அணி	நுட்பஅணி
அடைவு அணி	நிரனிறை
மகிழ்ச்சி	ஆர்வ மொழி
சிறப்பு அணி	விசேட அணி
உட்னிலைகூட்டம்	ஓப்புமைக்கூட்டுஅணி
முரண்	விரோத அணி
நுல்லாச்சொல்	புகழாப்புகற்சி
தெளிவில் புகழ்ச்சி	பரிவில் புகழ்ச்சி
கட்டு	நிதர்சன அணி
ஒருங்கியல் அணி	புணர்நிலை அணி
பரிமாற்றம்	பரிவர்த்தனை
ஆசி அணி	வாழ்த்தணி
விராவியல்	சங்கீரன் அணி

பெருக்கு அணி என்பது உலகத்தார் ஏற்றிராவண்ணம் மிகச் சொல்லுதல். தண்டியலங்காரத்தில் அதிசய அணி என்று கூறப்படுகிறது.

வீரசோழியம் நோக்கு அனி எனக்கூற இதனைத் தண்டியலங்காரம் தற்குறிப்பேற்ற அனி என்று குறிப்பிடும்.

மெய்ப் பொருளிறப்வேறோன்றாக்கி

அப்படியாக வியம்புதனோக்கே”⁵⁵

உண்மைப் பொருள் நிற்க அதனை வேறொன்றாக்கி அப்படியே சொல்லுதல் தற்குறிப்பேற்றும், நோக்கு என்பர். எடுத்துக்காட்டு:

குலவார் மருளாங்கோர் கொலை யுருவங்கொண்டு

நிலவார் மதிநேர் நிழந்தும் புலவர்”⁵⁶

இதனுள் உவமையாகிய மதியை பொருளாகிய குடையாக்கிக் குணன் நாட்டிச் சொன்னமையால் நோக்கு ஆயிற்று. வீரசோழியம் நுணக்கம் அனினக்கூற இதனைத் தண்டியலங்காரம் நூட்ப அனி எனக் கூறுகிறது.

தெரிபுவேறு கிளவாது குறிப்பினும் தொழிலினும்

அரிதுளர் வினைத்திறம் நூட்பமாகும்.⁵⁷

தெரிந்துகொண்டு வேறாகக் கூறாமல் குறிப்பினாலும் தொழிலினால் ஆயினும் தெரிவித்தவின் உரிதாக உணரும் வினையின் தன்மையினை உடையது நூட்பம் என்பர்.

இலேசு அனி பற்றி வீரசோழியம் குறிப்பிடும் தண்டியலங்காரத்தில்,

“குறிப்பு வெளிப்படுக்குஞ் சத்துவம் பிறிதின்

மறைத்துரை யாடல் இலேசமாகும்”⁵⁸

என்று குறிப்புப்பொருளினை வேறோரு பொருளால் மறைத்து சொல்லுதல் குறிப்பிடப்படுகிறது.

வீரசோழியம் அடைவு அனிபற்றிக்கூற இதனை தண்டியலங்காரம் நிரனிறை அனி எனக்கூறும் சொல்லையோ பொருளையோ நிரையே நிறுத்தல் நிரனிறை எனப்படும். வீரசோழியம் மகிழ்ச்சி என்ற அனிபற்றிக்கூறும். இதனைத் தண்டியலங்காரம் ஆர்வமொழி என்று குறிப்பிடும். மேலும் சுவைபற்றி வீரசோழியம் குறிப்பிடும் சிருங்காரம், வீரம், விகாரம் என்ற முன்றையும் குறிப்பிடும். மேலும் ஊக்கம், பரியாய மொழி, துணைப்பேறு, உதாந்தம், அவநுதி, சிலேடை என்பவற்றைப் பற்றியும் குறிப்பிடுவார். சிறப்பு அனிபற்றி வீரசோழியம் கூறும். இதனைத் தண்டியலங்காரம் விசேட அனி என்று கூறும்.

வீரசோழியம் உடனிலைக் கூட்டம் என்ற அனியினைக் கூறுகின்றது. இதனைத் தண்டியலங்காரம் ஒப்புமைக்கூட்ட அனி என்கின்றது. வீரசோழியம் முரண் அனி என்று கூற தண்டியலங்காரம் விரோத அனி என்கின்றது. வீரசோழியம் நுல்லாச்சொல் எனக்கூற தண்டியலங்காரம் புகழாப்புகழ்ச்சி என்கின்றது. வீரசோழியம் தெளிவில்

புகழ்ச்சி எனக்கூற இதனைத் தண்டியலங்காரம் புரிவில் புகழ்ச்சி என்கின்றது. வீரசோழியம் கூட்டு அணிபற்றிக் கூற தண்டியலங்காரம் அதனை நிதரிசன அணி எனக்கூறும். வீரசோழியம் ஒருங்கியல் என்ற அணி பற்றிக் கூற அதனைத் தண்ணியலங்காரம் புணர்நிலை அணி எனக்கூறும். வீரசோழியம் பரிமாற்றம் என்ற அணியைக் கூற தண்டியலங்காரம் பரிவர்த்தனை அணி எனக்கூறும். வீரசோழியம் ஆசிஅணி எனக்கூற தண்டியலங்காரம் இதனை வாழ்த்தனி என்கின்றது. வீரசோழியம் விராவியல் எனக்கூற தண்டியலங்காரம் அதனை சங்கீரண அணி எனக்கூறும்.

பாவிகம்

பாவிகம் பற்றி வீரசோழியம் குறிப்பிடுகின்றது. தொடர்நிலைச் செய்யுளை இயற்றுவதற்கு (காவியம்) புலவர் கையாளும் உத்தி பாவிகம். இதுநிலைச் செய்யுள் முழுவதிலும் பரவியிருக்கும் குணமாகும்.

உவமை அணியின் வகை

உவமை அணியின் வகைகளாக புகழ்ச்சி உவமை, பழிப்பு உவமை, விரோத உவமை, கருத்துவமை, இசையுவமை, உண்மையுவமை, ஜய உவமை, இகழ்ச்சி உவமை, எதிர்பொருள் உவமை, அம்புத உவமை, நோக்கு உவமை, இந்தேதரவு உவமை, மிகையுவமை, பண்பு உவமை, உயர்வு உவமை, நியம உவமை, அநியம உவமை, தடை உவமை, தெற்று உவமை, சிலேடை உவமை, துணிவு உவமை, உம்மை உவமை, பொருமுவமை, ஓப்பு உவமை, கூட்ட உவமை, அடித உவமை, வாக்கியப் பொருளுவமை, கோவை உவமை, காரண உவமை, மயக்க உவமை, பலவியலுவமை, விக்கிரிய உவமை, சந்தான உவமை என உவமை என்னும் அலங்காரம் முப்பத்துமூன்று வகை என வீரசோழியர் கூறுவார்.

உருவக அணியின் வகை

தெருவருவகம், தொகை உருவகம், அவ்விய உருவகம், ஏது உருவகம், பண்புருவகம், விரியருவகம், உவமை உருவகம், சிலேடையருவகம், சகல உருவகம், இயைபுருவகம், முற்றுருவகம், அவயவியருவகம், உறுப்புருவகம், தத்துவாபன உருவகம், இயைபிலியருவகம், சமாதான உருவகம், இதுவும் அது, விதிரேக உருவகம், உருவக உருவகம், ஏகாங்க உருவகம், ஏகதேச உருவகம்

பிறபொருள் வைப்பு அணியின் வகை, பொதுப்பிறபொருள் வைப்பு, சிறப்பு நிலைப்பிறபொருள் வைப்பு, சிலேடைப் பிறபொருள் வைப்பு, முரண்பிறபொருள் வைப்பு, விரிவியற் பிறபொருள் வைப்பு, கூடாவியற்கைப் பிறபொருள் வைப்பு, கூடும் இயற்கைக்குப் பிறபொருள் வைப்பு, விபரீதப் பிறபொருள் வைப்பு, இருமை இயற்கைப் பிறபொருள் வைப்பு

தடைமொழி அணியின் வகை

ஆசித் தடைமொழி, அனாதரத் தடைமொழி, காரணத் தடைமொழி, காரியத் தடைமொழி, ஜயத் தடைமொழி, ஏதுத் தடைமொழி, உபாயத் தடைமொழி, சிலேடைத் தடைமொழி, முயற்சித் தடைமொழி பிறபொருள் வைப்புத் தடைமொழி, கருணைத் தடைமொழி, நட்புத் தடைமொழி, கருமத் தடைமொழி, இகழ்ச்சித் தடைமொழி, வன்சொல் தடைமொழி, இரக்கத் தடைமொழி, தலைமைத் தடைமொழி, அனுசயத் தடைமொழி, செற்றத் தடைமொழி, வெப்பத் தடைமொழி, தருமத் தடைமொழி, பரவசத் தடைமொழி, குணத் தடைமொழி, உடன்பாட்டுத் தடைமொழி, போருள் தடைமொழி, வாழ்த்துத் தடைமொழி, துணை செயல் தடைமொழி, இறந்தகாலத் தடைமொழி, நிகழ்காலத் தடைமொழி, எதிர்காலத் தடைமொழி

விதிரேக அணியின் வகை

ஒருமை விதிரேகம், இருமை விதிரேகம், சிலேடை விதிரேகம், உயர்வு விதிரேகம், காரகவேது விதிரேகம், ஞாபகவேது விதிரேகம், சாதி விதிரேகம், ஒப்பு விதிரேகம்

விபாவனை அணி

இயல்பு விபாவனை, குறிப்பு விபாவனை, காரணம் விலக்கிக் காரியம் புலப்படுத்தும் விபாவனை

கருக்கு அணியின் வகை

அடையும் பொருளும் அயல்பட மொழிதல், அடைபொது வாக்கிப் பொருள்வேறு, பட மொழிதல், அடைவிரவிப் பொருள் வேறுபட மொழிதல், அடை விபரீதப்படுத்துப் பொருள் வேறுபட மொழிதல்

அதிசய அணியின் வகை

பொருள் அதிசயம், குண அதிசயம், ஜய அதிசயம், துணிவதிசயம், திரிபதிசயம்

நோக்கு அணியின் வகை
இயங்கு பொருள் நோக்கு, இயங்காப் பொருள் நோக்கு

ஏது அணியின் வகை
காரக ஏது, ஞாபக ஏது, உள்ளதன் அபாவம், ஓன்றினொன்று அபாவம்,
அழிவுபாட்டபாவம், என்றும் அபாவம், இன்மை அபாவம், ஒருங்குடன்
தோற்றம், யுத்தம், அயுத்தம்

நுணுக்க அணியின் வகை
குறிப்பு நுணுக்கம், தொழில் நுணுக்கம்

சுவை அணியின் வகை
வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, அவலம், உருத்திரம், முறுகிய நகை,
சாந்தம் - ஊக்கம், பரியாயம், சமாயிதம்

உதாரதை அணியின் வகை
செல்வ மிகுதி, உள்ள மிகுதி

அவநுதி அணியின் வகை
சிறப்பவநுதி, பொருளவநுதி, குணஅவயுநுதி, சிலேடை அவநுதி

சிலேடை அணியின் வகை
ஒரு வினைச் சிலேடை, முரண் வினைச் சிலேடை, நியமச் சிலேடை,
அநியமச் சிலேடை, விரோதச் சிலேடை, அவிரோதச் சிலேடை,
செம்மொழிச் சிலேடை, பிரிமொழிச் சிலேடை

சீறப்பு அணியின் வகை
குணக்குறை விசேடம், தொழிற்குறை விசேடம், சாதிக்குறை விசேடம்,
பொருட்குறை விசேடம், உறுப்புக் குறை விசேடம்

உடனிலை அணியின் வகை
புகழ்டனிலை, பழிப்புடனிலை

முரண்
சிலேடை முரண், நுலாச்சொல், தெரிவில் புகழ்ச்சி

கூட்டு அணியின் வகை

நன்மை வெளிப்படச் சொல்லிய கூட்டு, தீமை தோன்றுச் சொல்லிய கூட்டு

ஒருங்கீயல் அணியின் வகை

வினை புணர்நிலை, பண்பு புணர்நிலை

பரிமாற்றம்

ஆசிமோழி, விராவியல்

பாட்டுக்களின் வகை பற்றிக் கூறும்போது செய்யுள், முத்தகம், குளகம், தொகைநிலை, காப்பியம் என நான்கு வகைப்படும் என வீர்சோழியம் கூறும். முத்தகம் என்பது ஒருக்கவியிலே வினைமுடிவதாகும். குளகம் என்பது பலகவி ஒரு வினையால் முடிவது. தொகைநிலை என்பது பொருள், இடம், காலம், தொழில் ஆகியவற்றில் பல பாட்டு ஒருங்கு தொக்கது. காப்பியம் என்பது பெருநால் என்பார் வீர்சோழியர்.

சொல்லணி பற்றி வீர்சோழியர் கூறும்போது மடக்கு அலங்காரம் பற்றிக்கூறுவார். ஓரடியின் இடத்து தலைமடக்காய் வருதல், இடை மடக்காய் வருதல், கடைமடக்காய் வருதல், மடக்கு அலங்காரம் என்படும்.

பிறர்கோள் கூறுவது அணிவகைகளாக தந்திர உத்தி (தொகுத்துக் கூறல், வகுத்துக்காட்டல், சொற்பொருள் விரித்தல், உய்த்துணர் வைத்தல் என்பன) தந்திர குணம் (கருங்க வைத்தல், விளங்கச்சொல்லல், ஒசை உடைமை, ஆழமுடமை) ஆசிரிய மதம் (மறுத்தல், உடன்படுதல், பிறர் தம் மதமேற்கொண்டு களைதல், தந்திர உறையாவன (குத்திரம் தோற்றல், சொல் வகுத்தல், சொற்பொருள் விணாதல், விசேந்காட்டல், உதாரணங்க காட்டல்) பற்றி வீர்சோழியர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

சித்திரக்கவி பற்றி கூறும்போது வீர்சோழியம் மாலைமாற்று முதல் கோழுத்திரி ஈநாகக் கூறிய அனைத்தும் சித்திரக்கவி என்கிறார்.

கியல் II

அடக்குறிப்பு

1. வேலுப்பிள்ளை ஆ. தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம், ப.36
 2. சண்முகதாஸ். அ. தமிழில் இலக்கண இயல்புகள் ப.93
 3. சண்முகதாஸ். அ. மேற்படி ப.81
 4. தொல்காப்பியம் புனரியல் நூ.38
 5. வீரசோழியம் நூ.31
 6. பெருந்தேவனார் உரை வீரசோழியம் ப.62
 7. பிரயோக விவேகம் நூ.29
 8. தொல்காப்பியம் வினையியல் நூ.200
 9. மேற்படி வினையியல் நூ 213
 10. மேற்படி வினையியல் நூ. 214
 11. மேற்படி வினையியல் நூ. 220
 12. பெருந்தேவனார் உரை வீரசோழியம் ப.61
 13. நன்னூல் நூ. 321
 14. சௌவாசன்,இரா. தமிழ் இலக்கணமரபுகள் கி.பி 800-400 இலக்கண நூல்களும் உரைகளும்
- ப.107
15. கோவிந்தராஜ் பதிப்பாசிரியர் வீரசோழியம் ப.303
 16. சண்முகதாஸ்.அ. “நவீன இலக்கணம் எழுதுவதில் உள்ள சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்” தொடர்பாடல் மொழி நவீனத்துவம். ப.35
 17. வீரசோழியம் நூ. 60
 18. பெருச்தேவனார் உரை வீரசோழியம், ப.67
 19. மேற்படி வீரசோழியம், ப.69
 20. வேலுப்பிள்ளை.ஆ. மு.கு. நூ. ப.66
 21. வீரசோழியம் நூ.86
 22. மேற்படி நூ.87
 23. மேற்படி நூ.88
 24. பெருந்தேவனார் உரை வீரசோழியம் ப.90
 25. வீரசோழியம் நூ.92
 26. மேற்படி நூ.93
 27. தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் நூ.20
 28. வீரசோழியம் 111ஆம் சூத்திரமேற்கோள் ப.129
 29. நாலடியார் நூ.117

30. யாப்பருங்கலவிருத்தி 37ஆம் குத்திர மேற்கோள்
31. பெருந்தேவனார் உரை வீரசோழியம் ப.129
32. வீரசோழியம் மேற்கோள் ப.124
33. தொல்காப்பியம் நூ.92
34. வீரசோழியம் குறிப்புரை ப.330
35. யாப்பருங்கலக்காரிகை நூ.2
36. திருவேங்கடத்தந்தாதி பா.3
37. வீரசோழியம் மேற்கோள் ப.132
38. திருக்குறள் 230
39. மேற்படி 401
40. யாப்பருங்கல விருத்தி 59ஆம் குத்திர மேற்கோள்
41. பேராசிரியர், தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் நூ.82
42. பெருந்தேவனார் உரை, வீரசோழியம் ப.133
43. தொல்காப்பியம் செய். நூ 80
44. சண்முகதாஸ் அ. தமிழின் பாவடிவங்கள் ப.41.
45. தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் நூ.352
46. மேற்படி செய்யுளியல் நூ.389
47. சண்முகதாஸ் அ. தமிழ்ப்பாவடிவங்கள் ப.38
48. தொல்காப்பயம் செய்யுளியல் நூ.355
49. யாப்பருங்கல விருத்தி குத்திரம் இரண்டின் மேற்கோள்
50. பெருந்தேவனார் உரை வீரசோழியம் ப.169
51. மேற்படி ப.165
52. தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் நூ.390
53. வீரசோழியம் நூ.143
54. நன்னூல் நூ.268
55. திருக்குறள் 1151
56. தண்டியலங்காரம் க. 94
57. வீரசோழியம் 153 குத்திரமேற்கோள்
58. வீரசோழியம் 153 குத்திரமேற்கோள் ப.212
59. மேற்படி ப.212
60. தண்டியலங்காரம் நூ.62
61. மேற்படி நூ.65

இயல் III

3.0 தொன்னால் விளக்கம் கூறும் ஜந்தீலக்கண மரபு

3.1 எழுத்து இலக்கணம்

தொன்னால் விளக்க ஆசிரியர் வீரமாழனிவர் எழுத்துக்களின் பிறப்புப்பற்றியே முதலில் கூறுகிறார். ஒவி பற்றிக் குறிப்பிட்டே எழுத்துக்கள் பற்றிக் கூறுவேண்டும் ஆகையால் அவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார். எழுத்துக்கள் பிறக்கும் இடத்தினை முதல் இடம் (மிடறு, உரம், உச்சி) துணையிடம் (பல், இதழ், நாமுக்கு, அண்ணம்) என இரண்டாகப் பகுக்கின்றார். உயிர் இடையினங்கள் மிடற்றிலும், வல்லினம் உரத்திலும், மெல்லினம் உச்சியிலும் தோன்றும் என்கிறார். இதழ், முக்கு, அண்ணம், பல், நா ஆகிய ஜந்தை துணையிடமான கருவி எனக் கூறிப்பிடுவார். அவர் ஒவிகளின் பிறப்பைச் சூருக்கமாகக் குறிப்பிடுவார். தொல்காப்பியம், நன்னால் என்பன எழுத்துக்களின் பிறப்பை விரிவாகக் குறிப்பிடுகின்றன.

வரிவடிவம்

எழுத்துக்களின் வரிவடிவத்தில் முதலில் மாற்றத்தினை செய்தவர் தொன்னால் ஆசிரியர்.

“மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையில்”¹

“எகர உகரத் தியற்கையும் அற்றே”²

எனத் தொல்காப்பியர் கூறியதனை மாற்றி வீரமாழனிவர்

“நீட்டல் சுழித்தல் குறில் மெய்க்கு இருபுள்ளி”³

என வீரமாழனிவர் எகரத்தினதும் ஒகாரத்தினதும் குறில்நெடில் வேறுபாட்டைக் காட்ட நீட்டல் சுழித்தல் முறையினை ஏற்படுத்தினார். இன்றைய வரிவடித்தில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. பெரியார் போன்றவர்கள் வரிவடிவத்தில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு வழிகாட்டியாக இருந்தவர் வீரமாழனிவரே என்று கொள்ளலாம்.

எழுத்துக்களின் வகுப்பு

எழுத்துக்களைப் பலவகையாகப் பகுத்துக் கூறுகின்றார். வீரமாழனிவர் முதல், சார்பு, உயிர், மெய், மூலினம், மொழிமுதல் எழுத்து, மொழியினுதி எழுத்து, உயிர்மெய், குறில், நெடில், ஆய்தம்,

குறுக்கம் (ஆறு) அளவெடை, மாத்திரை, புணர்வு என எழுத்துக்களைத் தொகுத்துத் தருகின்றார்.

அம் முதல் ஈராறு உயிர் கம் முதல் முவாறு உடல்

“குறில் அ இ உ எ ஒவ் ஜந்தே நெடில்

ஆ ஸ ஊ ஏ ஜி ஒ ஒள ஏழே”¹⁴

இவ்வாறு உயிர், மெய் குறில், நெடில் என எழுத்தைப் பாகுபடுத்துகின்றார்.

“வலி கசடதபற மெலி வா ஞ ந ம ன

இடை யரலவழள என மு இளமே”¹⁵

மெய் யெழுத்துக்களை வலி, மெலி, இடை எனப் பாகுபடுத்துகின்றார்.

முதல் எழுத்தும் சார்பெழுத்தும்

தொல்காப்பியர் முதல் எழுத்து சார்பெழுத்து மூன்று என்று குறிப்பிடுகின்றார். நன்னூல் முதல் எழுத்து சார்பெழுத்து பத்து என்று குறிப்பிடுகின்றது. வீர்சோழியம் முதல், சார்பு என்று எழுத்துக்களைப் பகுக்கவில்லை. சார்பெழுத்துக் கோட்பாடு தேவையற்றது என புத்தமித்தினர் உணர்ந்ததனால் அவ்வாறு பகுக்கவில்லை என்றாம். வீர்சோழியத்திற்குப் பின்னர் எழுந்த தொன்னூல் விளக்கம் முதல் சார்பு எழுத்து என்று பகுக்கின்றது. வீரமாழுனிவர் பிறநாட்டவர் ஆகையால் நன்னூலைப் பின்பற்றி நன்னூல் குறிப்பிடுவது போன்று சார்பெழுத்துக் கோட்பாட்டைக் கூறுகிறார். உயிர் பன்றிரண்டும் மெய் பதினெட்டும் முதல் எழுத்து என்றும் உயிர்மெய் முதலிய (உயிர், மெய், குற்றியலுகரம், ஆய்தம், மகரக்குறுக்கம், ஆய்தக்குறுக்கம், ஜகாரக்குறுக்கம், ஒளகாரக்குறுக்கம், உளிரளவெடை, ஒங்றளவெடை) பத்தும் சார்பு என முதற் கூத்திரத்தில் வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடுகின்றார். நன்னூலாரும் இதே பகுப்பினையே கூறுவார். நன்னூலாரை வீரமாழுனிவரும் பின்பற்றுகிறார். மேலும் அடுத்த நூற்பாவில் தமிழுக்கே உரிய சிறப்பெழுத்துக்களாகிய எ.ஒ.ற.ன.ஷ என்னும் ஜந்தும் முதல் எனவும் தமிழுக்கும் ஆரியத்துக்கும் பொதுவான என் வகை எழுத்துக்களும் சார்பு என்று வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடுகிறார். வீரமாழுனிவர் இவற்றை சார்பெழுத்தாகக் கொள்வது பொருத்தமில்லை. நன்னூலார் தமிழுக்கே உரிய சிறப்பெழுத்தென்றும் ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவான எழுத்துக்கள் என்றே கூறிப்பிடுகின்றனரே ஓழிய அவற்றை சார்பெழுத்தாகக் கொள்ளவில்லை. வீரமாழுனிவர் இவற்றை சார்பெழுத்தாகக் கொள்ளத்தேவையில்லை.

ஆய்தம், ஆய்தக்குறுக்கம், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஜகாராளகாரக் குறுக்கம், மகரக் குறுக்கம், அளபெடை, மாத்திரை என்பவற்றை பற்றிக் கூறும் போது மரபு இலக்கணகாரரின் கருத்துப்படியே கூறுகின்றார். ஆய்த எழுத்து குற்றெழுத்திற்கும் வல்லெழுத்திற்கும் இடையே வரும் எனவும் நிலைமொழியிறுதி லகர ளகரங்கள் வருமொழியில் தகரம்வரும் போது ஆய்தமாகத் திரிந்து குறுகும் என ஆய்த எழுத்துப் பற்றி வீரமாழனிவர் குறிப்பிடுவார்.

தனிக்குறில் அல்லாதவற்றின் இறுதியில் வரும் வல்லினத்தை ஊர்ந்த உகரம் குறுகும் எனவும் உகரம் இகரமாகக் குறுகும். சில முற்றுகரமும் குறுகும். குற்றியலுகரம் நிலைமொழியில் வந்து வருமொழியில் உயிர் வந்தால் உகரம் நீங்கி ஒற்றின்மேல் உயிர் சேரும் என தொன்னுால் விளக்கம் கூறும்.

யகரத்தின் முன் உகரம் வரும் போதுஇகரமாகத் திரிந்து குறுகும். மியா என்னும் அசைச்சொல்லின் இகரமும் குறுகி ஒலிக்கும். ஜகாரம் தனித்தோ அளபெடுத்தோ வராத இடத்து சொல்லின் முதல், இடை, கடை ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் குறுகும். ஒளகாரம் மொழிமுதலில் மட்டும் குறுகும்.

மகரம் குறுகும் மூன்று இடங்களை வீரமாழனிவர் குறிப்பிடுவார். லகரளாகளாரங்களின் பின்னும் வகரத்தின் முன்னும்வரும் மகரம் குறுகும் என மகரக் குறுக்கம் பற்றிக் கூறுவார்.

நெடில் உயிர்கள் அளபெடுக்கும், தம் இனக்குறிலை அடையாளமாகப் பெறும். குறிலைத் தொடர்ந்தவரும் ரகர முகரங்கள் ஒழிந்த இடையும் மெல்லினமும் ஆய்தமும் அளபெடுக்கும்.

வீரமாழனிவர் தொல்காப்பியம் நன்னுாலாரை பின்பற்றியே சார்பெழுத்துக் கோட்பாட்டைக் கூறுகின்றார்.

மொழிமுதல் இறுதி எழுத்துக்கள்

மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்களையும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் எழுத்துக்களையும் ஒரு நூற்பாலிலேயே தொன்னுால் விளக்கம் கூறியுள்ளது.

“உயிர் கசதபஞ்சநமவயமுதற்கே
எனாவும் மெல்லினங்வயம்
நீத்து உயிர் னமன இடையினம் ஸஹே”⁶

என்ற நூற்பாவில் மொழிமுதலில் வரும் எழுத்துக்களாக உயிரும் கசதபஞ்சநமவய என்ற ஒன்பது மெய்யும் கூறப்பட்டுள்ளன. மொழிக்கு இறுதியில் வரும் எழுத்துக்களாக எஷ ஒள ஒழிந்த உயிரும் ணனம் எனும் மெல்லினமும் இடையினமும் ஈராக வரும் ணன தொன்னுால் விளக்கம் கூறுகின்றது. ஏ,ஞ,ந என்பன மொழிக்கு ஈராவதில்லை என்றே தொன்னுால் விளக்கம் கூறுகின்றது. எழுத்தின் பெயராக “இடுகுறி காரணம் இவை பொது சிறப்பு என ஈரிரண்டு ஆகும் எழுத்தின் பெயரே”⁷

எனவரும் நூற்பாவில் எழுத்தின் பெயர் இடுகுறி, காரணம் பொது, சிறப்பு என விளக்குகின்றார். வீரமாழுனிவர், எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்தின் பெயரை இவ்வாறு பாகுபடுத்தியுள்ளார். நன்னுாலார் சொல்லதிகாரத்தில் பெயரியலில் பெயரின் இலக்கணம் கூறும்போது

“இடுகுறி காரணம் மரபோ டாக்கந் தொடர்ந்து தொழில்லகாவந் தோற்றா

வேற்றுமைக் கிடனாய்த் திணைபாலிடத் தொன் றேற்பவும் பொது வுமாவன பெயரே”⁸

என்று கூறுகின்றார். பெயர்ச்சொல்லின் பொது இலக்கணமாக நன்னுாலார் இவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார். வீரமாழுனிவர் எழுத்தின் பெயராக உள்ள இடுகுறி, காரணம் என்பவற்றை எழுத்ததிகாரத்தில் கூறுகின்றார்.

புணர்ச்சி

எழுத்தின் விகாரங்களாக திரிபு, அழிவு, ஆக்கம், திரட்டு என நால்வகைப்படுத்தி வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடுவார். மரபு இலக்கணங்களான தொல்காப்பியம் நன்னுால் என்பன தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என்ற முன்றையுமே குறிப்பிடுகின்றன. வீரமாழுனிவர் திரட்டு என்ற ஒன்றை மேலதிகமாகக் கூறுவார். திரட்டு என்பது வடமொழி மரபாகும்.

உயிர்முன் உயிர்

வீரமாழுனிவர் யகர வகரங்களை உடம்படு மெய்யாகக் கொள்கிறார். நிலை மொழி ஈற்றில் இ, ஈ, ஐ, எ வரும் போது வரு

மொழிமுதலில் 12 உயிருள் ஏதாவது ஒன்று வந்தால் யகர உடம்படு மெய்யும், நிலைமொழியிற்றில் (இ, ஈ, ஐ, எ) தவிர்ந்த உயிர் வந்து வருமொழி முதலில் 12 உயிருள் ஏதாவது ஒன்று வந்தால் வகர உடம்படு மெய்யும் தோன்றும் என வீரமாழுனிவர் கூறுவார். மரபு இலக்கணக்கார் இ, ஈ, ஐ, என்பன நிலைமொழி சுற்றல் வந்து வருமொழி முதலில் ஏனைய உயிரவந்தால் யகரம் வரும் என்பர். “இ, ஈ, ஐ வழியவ்வும் ஏனை உயிரவழி வவ்வும் ஏழுன் இவ் விருமையும் உயிரவரின் உடம்படுமெய் என்றாம்”⁹ நன்னாலார் ஏகாரத்தின் முன்னர் யகரமும் வகரமும் புனரும் என்பார். வீரமாழுனிவர் ஏகாரத்தின் முன்னர் யகரம் வரும் என புதிதாகக் கூறுகிறார்.

அல்வழி வேற்றுமைப் புணர்ச்சி

தொல்காப்பியர் நன்னாலார் போன்றோர் வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்ச்சி பற்றிப் பேசுவார். புத்தமித்திரனார் வீரசோழியத்தில் வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்ச்சி பற்றிப் பேசவில்லை. அத்தகைய பாகுபாடு தேவையில்லை என வீரசோழியர் கருதியிருக்கலாம். வீரமாழுனிவர் மரபு இலக்கண மரபின் படி வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்ச்சி என்பாகுபடுத்திப் பேசுகின்றார். உருபு பொதது அல்வழி என்றும் உருபு மறைந்தோ வெளிப்பட்டோ வருவது வேற்றுமை என அல்வழிப் புணர்ச்சியினையும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியினையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார்.

னகர னகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி பற்றிக் கூறும் போது தொன்னால் விளக்கம் நிலைமொழி சுற்றில் னகர னகரங்கள் வந்து வருமொழி முதலில் தகரம் வந்தால் அவை முறையே டகர றகரமாக மாறும் என்கிறன்றது. வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் இவ்வாறு திரிந்து புனரும் அல்வழிப் புணர்ச்சியில் னகர னகரம் இயல்பாகப் புனரும் என தொன்னால் விளக்கம் கூறும். “னகர இறுதி வல்லெலமுத்து இயையின் றகரமாகும். வேற்றுமைப் பொருட்கே”¹⁰ “னகர இறுதி வல்லெலமுத்தியையின் டகாரமாகும். வேற்றுமைப் பொருட்கே”¹¹ தொல்காப்பியம் நன்னாலார் குறிப்பிடுவது போன்று தொன்னால் விளக்கமும் கூறுகின்றது. வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வல்லெலமுத்து வந்தாலும் டகரம் றகரமாக மாறும் என்பார். (ண ண) தனிக் குறிலைத் தொடர்ந்த னகர னகரத்தின் முன் நகரம் வந்தால் அந்நகரம் னகர னகரமாகத் திரியும். அல்வழியில் நகரம் கெட்டுப் புனரும்.

லகர ளகரங்கள் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் திரிந்து வரும். வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நிலைமொழி ஈற்றில் லகரமும் ளகரமும் வந்து வருமொழி முதலில் வல்லினம் வந்தால் அவைமுறையே றகர டகரமாக மாறும் என தொன்னுால் கூறும்.

விரல் + புறம் = விரற்புறம்

முள் + புறம் = முட்புறம்

அல்வழியில் இவை இயல்பாகவும் திரிந்தும் வரும்.

விரல் + புறம் = விரற்புறம்

கல் + பெரிது = கல்பெரிது கற்பெரிது

வாள் + பெரிது = வாள்பெரிது வாட்பெரிது

அல்வழிப் புணர்ச்சியில் தனிக்குறிலை அடுத்து வரும் லகர ளகரங்கள் வருமொழி முதலில் தகரம் வந்தால் அவை முறையே றகரமாகவும் டகரமாகவும் மாறும். ஆய்தமாகவும் மாறும்.

கல் + தீது கற்றீது க.ற்றீது

முள் + தீது முட்டீது மு.ட்டீது

அல்வழி வேற்றுமை ஆகிய இரண்டிடத்திலும் நிலை மொழிசுற்றில் லகர ளகரங்கள் வந்து வருமொழிமுதலில் மெல்லெழுத்து வந்தால் அவைமுறையே னகர ணகரமாக மாறும்.

கல் + மலை கன்மலை

முள் + முறிந்தது முண்முறிந்தது

தனிக்குறில் அல்லாத லகர ளகரத்தின் முன் நகரம் வந்தால் லகர ளகரம் திரிந்து நகரம் கெட்டு னகர ணகரமாகும்.

விரல் + நீளம் - விரன்ளம்

இருள் + நீண்டது - இருண்ண்டது

தனிக்குறிலைத் தொடர்ந்த லகரளகரத்தின் முன் நகரம் வந்தால் அது முறையே னகர ணகரமாகத் திரியும்.

கல் + நெஞ்சு - கன்னெஞ்சு

முள் + நிலம் - முண்ணிலம்

“லகார இறுதி னகார இயற்றே”¹²

“மெல் லெழுத்தியையின் னகரமாகும்”¹³

நன்னுாலாரும் ஸள புணர்ச்சி பற்றி இவ்வாறே கூறுவார்.

ய, ர, ழ என்ற புள்ளி ஏழுத்துக்களுக்கு முன் வல்லினம் வந்தால் அல்வழியில் இயல்பாகப் புனரும்.

உதாரணம்: நாய் + சிறிது - நாய் சிறிது

தேர் + சிறிது - தேர்சிறிது

வீழ் + சிறிது - வீழ்சிறிது

வேற்றுமையிடத்து சில நிலைகளில் வல்லொன்றுபின் இன மெல்லொற்று மிகுந்து வரும்.

வேய் + குறை வேய்க்குறை வேய்ங்குறை

வேர் + குறை வேர்க்குறை வேர்ங்குறை

வீழ் + குறை வீழ்க்குறை வீழ்ங்குறை

தெவ் என்னும் சொல் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் உகரம் பெற்று வல்லினம் மிகுந்து வரும்.

தெவ் + கடிது - தெவ்வுக்கடிது

தெவ் + கருமை - தெவ்வுக்கருமை

மகரம் வந்தால் வகரமும் மகரமுமாக வரும்.

தெவ் + மன்னர் தெம்மன்னர்

தெவ் + முனை தெம்முனை

ஏனைய புணர்ச்சி விதிகள்

மகர ஈற்றுப் புணர்ச்சி பற்றி தொன்னுால் விளக்கம் குறிப்பிடுகின்றது. வல்லெலமுத்தின் முன் மகரம் வந்தால் அதன் இன மெல்லினம் ஆகும் எனவும் நகரத்தின் முன் மகரமும் நகரம் ஆகும் எனவும் பிற இடங்களில் மகரம் கெடும் எனவும் தொன்னுால் விளக்கம் குறிப்பிடும்.

தொல்காப்பியர் “வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நிலைமொழி ஈற்று மகரம் கெட்டு வருமொழி வல்லெலமுத்து மிகுந்து வரும்”¹⁴ எனவும் “அல்வழிப் புணர்ச்சியில் மகரம் கெட்டு வருமொழி மெல்லெலமுத்தாக மாறும்”¹⁵ என்பார்.

மரம் + கோடு - மரக்கோடு (வேற்றுமை)

மரம் + குறிது - மரங்குறிது (அல்வழி)

நகர ஈற்று மொழிகளின் புணர்ச்சி விதிகளும் வேறுபாடுகளும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தேன், மின், பின், என், தன், நின், ஊன், குயின், எகின் ஆகிய சொற்கள் புணர்வதைத் தொன்னுால் விளக்கம் குறிப்பிடும்.

சில, பல எனும் சொற்களின் புணர்ச்சி விதியினையும் தொன்னுால் விளக்கம் குறிப்பிடுகின்றது. அவை தம்முள் இயல்பாகவும் ஒற்று மிகுந்தும் வரும்.

சில + சில சிலசில சிலச்சில

சில வேளாகளில் லகரம் றகரமாக மாறுவதும் உண்டு.
சில சில - சிற்சில

சில வேளாகளில் லகரம் நெடிலாதலும் உண்டு.
சில + சில சிலாபம், பலாம்

ஏனைய வரும் போது லகரம் அகரம் நீங்கி றகரமாதலும் னகரமாதலும் உண்டு.

சில + கலை சில்கலை சிற்கலை

சில + நாள் சின்னாள்

தனிக் குறிலைத் தொடர்ந்த மெய்யின் முன் உயிர் வந்தால் மெய் மிகுந்து வரும். ரகரமுகரங்கள் தனிக்குறிலைத் தொடர்ந்து வராது. அவ் இரு எழுத்தும் எங்கும் இரட்டித்து வருவதும் இல்லை.

கண் + அழுகு கண்ணழுகு

எழுத்து இலக்கணத்தை வீரமாழுனிவர் தொன்னுால் விளக்கத்தில் தொகுத்துத் தருகின்றார். புணர்ச்சி பற்றி குறிப்பிடும்போது தொல்காப்பியம் போன்று உயிர்மயங்கியல் புள்ளி மயங்கியல் தொகைமரபு என வகுத்துக் கூறவில்லை. பல புணர்ச்சி விதிகளையும் கலந்து கூறுகின்றார். மெய்மயக்கம் பற்றி வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடவில்லை. புணர்ச்சி பற்றிக் கூறும் போது புணர்ச்சியில் விகாரம் என தோன்றுல் திரிதல் கெடுதல் நீளல் நிலைமாறுதல் மருவி வழங்குதல் ஒத்த நடத்தல் ஆகிய ஏழினைக் கூறுகின்றார். இவை போலி வகையினைச் சார்ந்தன. பிற இலக்கண நூலார் இவற்றை இலக்கணப்போலி எனக் கூறுவர். பிறஇலக்கண நூலார் இவற்றை போலி எனக் கூறியதை தொன்னுால் விளக்கம் புணர்ச்சியில் விகாரம் எனப் பேசுகின்றது. தொல்காப்பியம் நன்னுால் ஆகியவற்றில் கூறப்பட்ட பெரும்பாலான இலக்கணங்களையே தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் எழுத்து இலக்கணத்தில் தருகிறார்.

3.2 சொல்லிலக்கணம்

வீரமா முனிவர் தொன்னுால் விளக்கத்தில் சொற்களை பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காக வகைப்படுத்துவார். இச்சொற்கள் இயற்சொல் திரிசொல் ஒருமொழி, தொடர்மொழி, ஒருவிலாப் பொதுமொழி, பகாப்பதம், பகுபதம், ஆகுபெயர், இருதினை ஜம்பால் மூவிடம் சாரியை எனச் சொல்லின் பொது அமைப்புப் பற்றிக் கூறுகின்றார். பகாப்பதம், பகுபதம் சாரியை பற்றி நன்னுாலார் எழுத்திலக்கணத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் இவற்றை தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் சொல்லிலக்கணத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். நன்னுாலார் ஒருமொழி பொதுமொழி என்பவற்றை சொல்லிலக்கணத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் ஒரு மொழி தொடர்மொழி போல பகுபதம் பகாப்பதம் அமைகின்றதனால் போலும் சொல்லிலக்கணத்தில் இவற்றைக் குறிப்பிட்டார்.

இயற்சொல் பற்றிக் கூறும்போது எவர்க்கும் பொருளை விளக்கி நிற்பது என்று கூறுவார் திரிசொல் என்றால் ஒரு பொருளுக்குப் பல சொல்லும் பல பொருளுக்கு ஒரு சொல்லும் ஆக அமையும் சொற்கள் என சொல்லிலக்கணத்தில் வீரமா முனிவர் குறிப்பிடுவார். வீரமா முனிவர் திசைச்சொல் வடசொல் பற்றிக் கூறுவில்லை. “தொல்காப்பியர் இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் வடசொல்லென்று அனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்”¹⁶ எனத் தொல்காப்பியர் இவற்றை எச்சவியலில் கூறுகின்றார். நன்னுாலார் பெயியலில் இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

ஆகுபெயரின் இலக்கணத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். முதற்குச் சினையும், சினைக்கு முதலும், காரணத்திற்குக் காரியமும் காரியத்திற்கு காரணமும் ஒன்றன் பண்பு மற்றொன்றிற்கு ஏற்றியும் உரைப்பது ஆகுபெயர் எனவும் அது முதல் சினை, கருவி காரியம் பண்பு என ஜவகைப்படும் எனவும் கூறுவார். மரபு இலக்கண ஆகுபெயர் பொருள் இடம் காலம் சினை குணம் தொழில் எனக் கூற தொன்னுால் விளக்கம் முதல் சினை கருவி காரியம் பண்பு எனக் கூறுகின்றது.

“முதலிந்கூறும் சினையறி கிளவியும் சினையில் கூறும் முதல் அறிகிளவியும் பிறந்தவழிக் கூறலும் பண்புகொள் பெயரும் இயன்றது மொழிதலும் இருபெயர் ஒட்டும் வினைமுதல் உரைக்கும் கிளவியொடு தொகைகீழ் அனைய மரபினவே ஆகுபெயர்க்கிளவி”¹⁷ ஆகுபெயர் பற்றி தொல்காப்பியம் வேற்றுமை மயங்கியலில் கூறுகின்றது. நன்னூலார் பெயரியலில் ஆகுபெயர் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

“பொருள் முதலாலோடலைவசொற்றானி

கருவி காரியங் கருத்தன் னாதியுள்

ஒன்றன் பெயரான் அதற்கியை பிறிதைத்

தொன்முறை உரைப்பன வாகுபெயரே”¹⁸

(நன்னூல் பெயரியல் 290)

பொருளாகுபெயர் இடவாகுபெயர் காலவாகுபெயர் சினையாகுபெயர் குணவாகுபெயர் தொழிலாகுபெயர் எண்ணலளவை எடுத்தலளவை முகத்தலளவை நீட்டலளவை, சொல்லாகுபெயர் தானியாகுபெயர் கருவியாகுபெயர் காரியவாகுபெயர் கருத்தாவாகுபெயர் என ஆகுபெயரை நன்னூலார் பாகுபடுத்துவார். வீரமாழுனிவர் முதல் சினை கருவி காரியம் பண்பு என்பவற்றை மட்டுமே ஆகுபெயராகக் கொள்கிறார்.

அ, எ, உ, ஐ, கு, ன், அன், ஆன், இன், அல், அற்று, இற்று, அத்து, அம், தம், நம், நூம் என்பவற்றைப் பொதுச் சாரியையாக வீரமாழுனிவர் பேசுகின்றார். தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரம் தொகை மரபு, உருபியல் என்பவற்றில் அத்து, இன், அன், ஆன், வற்று, ஒன், நம் என்ற சாரியைகள் பற்றிக் கூறுகின்றார். நன்னூலார் எழுத்ததிகாரத்தில் பதவியல் என ஒரு அதிகாரத்தை அமைத்துள்ளார். ஆனால் நன்னூலார் சாரியை பற்றி புணியிலிலே கூறுவர். “அன், ஆன், இன், அல், அற்று, இற்று, அத்து, அம், தம், நம், நூம், ஏ, அ, உ, ஐ, கு, ன்”¹⁹ என்பவற்றை பொதுச்சாரியையாக நன்னூல் கூறுகின்றது. தொன்னூல் விளக்கம் சொல்லிலக்கணத்தில் சாரியை பற்றிக் கூறுகின்றது.

அது என்பது அழாம் வேற்றுமை உருபு எனினும் அதுவே முதற் பெயரோடு கூடி (அன்சாரியை பெற்று) ஐ முதல் கண் வரையுள்ள ஆறு உருபும் பெற்று வரும்.

சாத்தனதனை, சாத்தனதனால்

செய்யுளிடத்துச் சில வேற்றுமை உருபு திரிவதை தொன்னூலார் குறிப்பிடுவார். ஐ ஆன் கு எனும் உருபுகள் செய்யுளில் அகரமாகத்

திரியும் என்பார். அஃறினையிடத்து ஆன் அல்லாதன திரியாது எனவும் கூறுவார்.

உகர ஈற்று வினா கூட்டு என் இவை வேற்றுமை ஏற்கும் போது அன் சாரியை பெறும் பன்மைக்கு அந்துச் சாரியை வினா என்பனவற்றில் வரும். அஃறினைப் பன்மையும் அந்துச் சாரியை பெற்று வரும்.

யாதனை - யாவற்றை

அதனை - அவற்றை ஒன்றனை சிலவற்றை

அஃறினையில் எல்லாம் எனும் சொல் அந்துச் சாரியையும் உருபின்மேல் உம்மையும் பெற்று வரும். உயர்தினையில் வரின் இடையே நம் சாரியையும் உருபின் மேல் உம்மும் பெற்றுவரும். எல்லாரும் எல்லீரும் என்ற சொற்களின் உம்மை இடையில் தம் நம் சார உருபின் பின் உம் பெறும்.

உ-ம்: எல்லாவற்றையும் எல்லா நம்மையும்

எல்லார் தம்மையும் எல்லீரும்மையும்.

ஆ, மா, கோ என்ற மூன்று சொற்களும் வேற்றுமை உருபு ஏற்கும் மூன்பு னகரச் சாரியை பெறும்.

ஆ - ஜி = ஆனை ஆவை

மா + ஜி = மானை மாவை

கோ + ஜி = கோனை கோவை

தான், தாம், நாம் ஆகியன வேற்றுமை ஏற்கும்போது முதல் குறுகி தன், தம், நம் என வரும். யான், யாம், நீ, நீர் என்பன அவ்வாறே என், எம், நின், நும் என மாறும். கு எனும் நான்காம் வேற்றுமை வரும்போது அகரச் சாரியை பெற்றுக் ககரம் இரட்டும்

உ-ம்: தனக்கு, எனக்கு, நான்கு, ஆறு வேற்றுமை தவிரப் பிறவிடத்து மேற் சொற்களின் ஈற்று மெய் இரட்டும்.

உ-ம்: தம்மை, நின்னால்.

தொல்காப்பியர் நன்னாலார், நன்னால் உரையாசிரியர்கள், சாரியை பற்றிக் கூறியதை தொன்னால் விளக்கம் பின்பற்றுகின்றது.

வேற்றுமையியல்

முதலியல் பெயருக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றார். வேற்றுமை பெற்று திணை பால் இடம் காட்டுவதும் தொழில் காலம் காட்டாதனவும் பெயர்ச் சொற்கள் எனக் கூறி அவை மரபு காரணம் ஆக்கம் இடுகுறி என்ற நால் வகைப்படும் எனவும் பேசுகின்றார்.

வேற்றுமை எட்டு வகைப்படும் எனவும் பொருளை வேறுபடுத்துவதால் வேற்றுமை எனவும் கூறுகின்றார். எழுவாய்க்கு உருபு இல்லை பெயர் தானே திரிபு இன்றி வினை பெயர் வினாவைப் பெற்று அமையும். இரண்டாம் வேற்றுமையின் உருபு ஜீ எனவும் அதன் பொருள்களாக ஆக்கல் அழித்தல் அடைதல் நீத்தல் ஒத்தல் உடைமை எனக் கூறுகின்றார். முன்றாவதன் உருபு ஆல் ஆன் ஒடு ஒடு எனவும் அதன் பொருள்களாக கருவி கருத்தா உடன் நிகழ்வு எனக் கூறுவார். நான்காவதன் உருபாக கு வும் அதன் பொருள்களாக கொடை, பகை நேர்ச்சி தகவு அதுவாதல் பொருட்டு முறை இதற்கு இது எனல் எனக் கூறுவார். ஜந்தாவதன் உருபு இல்லும் இன்னும் அதன் பொருள்களாக நீங்கல், எல்லை ஒப்பு ஏதுப்பொருள்கள் ஆகும் என்பார். ஆறாம் வேற்றுமை உருபாக அது, ஆது, அ என்பனவும் அதன் பொருள்களாக குணம் உறுப்பு ஒரு பொருள் திரட்சி, பலபொருள் திரட்சி, ஒன்று திரிந்து ஒன்றாதல் ஆகிய தற்கிழமை ஜந்தும் பிறிதின் கிழமை ஜந்தும் பிறிதின் கிழமை மூன்றும் வரும் என்பார். ஏழாவது வேற்றுமை உருபாக கண் முதலிய பல வரும் எனவும் பொருள் இடம் காலம் சினை குணம் தொழில் இவை தற்கிழமை பிறிதின் கிழமைப் பொருளில் வரும் என்பார். நன்னாலாரைப் பின்பற்றி வேற்றுமை அமைப்பினை வீரமா முனிவர் குறிப்பிடுகிறார்.

அடுத்து எட்டாம் வேற்றுமையான விளி ஏற்கும் பெயரின் ஈறு மாற்றமடைதல் பற்றிக் கூறுவார். தொல்காப்பியர் விளி வேற்றுமையினை தனி இயலாக அமைத்துப் பேசுவார். நன்னாலார் பெயரியலில் விளிவேற்றுமை பற்றிக் குறிப்பிடுவார். அதில் விளி ஏற்கும் பெயரின் ஈறு மாற்றமடைதல் பற்றிக் கூறுவார். வீரமாழுவிவரும் அவற்றைப் பின்பற்றி விளி ஏற்கும் பெயரின் ஈறுமாற்றமடைதல் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

விளி ஏற்கும் பெயரின் ஈறு திரிதல், குன்றுதல், மிகுதல், இயல்பாதல் என்பனவும் ஈற்றயல் திரிபு என மாற்றமடையும். எட்டாம்

வேற் றுமையின் பொருள் படர்க்கையோரைத் தன் முகமாக அழைப்பதாகும்.

திரிதல் - நம்பி > நம்பீ

குன்றல் - ஜூயன் > ஜூய

மிகுதல் - மன்னன் மன்னனே

இயல்பு - நம்பி வாராய்

அயல் திரிபு - ஊரர் > ஊரீர்

கண்ணன் > கண்ணா

உயர்தினை அஃறினை, பொது ஆகிய எல்லாப் பெயர்க்கும் விளி உருபு இயல்பும் ஏகாரம் பெறுதலும் இகரம் நீளவும் ஆகி வரும்.

உயர்தினை - நம்பி, சேய் > சேயே

தோழி > தோழீ

அஃறினை - கிளி கிளியே கிளீ

பொதுப்பெயர் - தாய் தாயே

சாத்தி > சாத்தீ

ஜூகார ஈற்றுப் பெயரில் பொதுப் பெயர்க்கு ஆய் ஆ என்பன விளி உருபுகள். பிற உயர்தினை அஃறினைக்கு ஆய் வரும்.

அன்னை > அன்னாய் அன்னா

நங்கை > நங்காய்

ஞகர ஈற்று உயர்தினைப் பெயர் பெறும் விளி உருபுகள் இங்கு கூறப்படுகின்றது.

அளவு : பெருமான் , பெருமான்

சறுபிவு : இறைவன் , இறைவ

அயல்நீட்சி : ஜூயன் ஜூயான்

அயல் நீண்டு சறுகெடல் : மன்னன் > மன்னா

சறுகெட்டு அயல் நீண்டு ஒகாரம் மிகல் : நண்பன் > நண்பாவோ சறுகெட்டு ஒகாரம் மிகல் - பெருமான் > பெருமாவோ

ஏகர ஈற்று உயர்தினைப் பெயர் பெறும் விளியுருபுகள் இங்கு கூறப்படுகின்றது.

அளவு - வேள் > வேளன்

சறுஅழிவு - கண்ணான் > கண்ணா

சற்றயல் நீளம் - மக்கள் > மக்காள்

சற்றொற்று ய ஆதல் - குழலாள் > குழலாய்

சற்றயல் அகரம் ஏ ஆதல் - அடிகள் > அடிகேள்.

ரகர ஈற்று உயர்தினைப்பெயர் விளி ஏற்கும் உருபுகள் கூறப்படுகின்றன.

அளவு எழல் - ஊரார் > ஊரார்

சுற்றுயல் அகரம் இகர ஈகாரமாதல் - வேந்தர் > வேந்தீர் சுற்றுயல் ஆகாரம் ஈகாரமாதல் - பார்ப்பார் > பார்ப்பீர்

சுற்றுயல் ஆகாரம் ஈகாரமாய் ஏகாரம் ஆதல் - முனியார் > முனியீரே சுற்றுயல் யா கெட்டு அதனயல் நீடல் - தோழியார் > தோழிரே

ஈர் உறல் - தமர் > தமரீ

லகர, யகர ஈற்றுச் சொற்கள் விளியேற்கும்போது பெறும் உருபுகள் கூறப்படுகின்றது.

லகர ஈறு

அளவு - மால் > மாஅல்

அயல் நீட்சி - மடவரல் > மடவரால்

யகரசநு

அளவு - பூணாய் > பூணாஅய்

னகர ஈற்றுப் பொது அஃறினைப் பெயர்கள் ஈற்றிதல் அதனோடு சுற்றுயல் நீட்சியாகிய இருநிலையில் விளிஏற்கும்.

சாத்தன் > சாத்த, சாத்தா

கலுழன் > கலுழி, கலுழா

லகர எகர ஈற்றுப் பொதுப் பெயர், அஃறினைப் பெயர்க்கு உருபு உணர்த்துகின்றார்.

சுற்றுயல்நீட்சி - மக்கள் > மக்காள்

முயல் > முயால்

அண்மை விளிக்குப் பொதுவாக ஈற்றிவும் வரும். சேய்மை விளிக்கு அளபெடை வரும். புலம்பி அழைக்குமிடத்து ஒகாரம் வரும். ஜைன் ஜை ஜையா ஜையாவோ

தினை பால் பாகுபாடு

தினை பால் பாகுபாடும் அவற்றின் ஈறுகளும்

மக்கள், தேவர், நரகர் உயர்தினை எனவும் ஏனையவை அஃறினை எனவும் தொன்னுால் விளக்கம் குறிப்பிடும். தொல்காப்பியம் “உயர்தினை என்மனார்மக்கட் சுட்டே

அஃறினை என்மனார் அவரல் பிறவே

ஆயிரு தினையின் இசைக்குமன சொல்லே”²⁰

தொல் காப்பியர் மக்கள் என்று சுட்டப் பெறுபவர்களை உயர்தினை எனவும் மக்கள் அல்லாத பிறவற்றை அஃறினை எனவும் பிரிக்கின்றார். நன்னுாலார் “மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்தினை எனவும் மற்று உயிர் உள்ளனவும் உயிர் இல்லாதனவும் அஃறினை”²¹ எனவும்

கூறுவார். வீரமாழுனிவர் நன்னூலாரைப் பின்பற்றி உயர்தினை அ.ஃ.நினைப் பாகுபாடு செய்கிறார். ஆன், பெண் பலர் பால்கள் உயர்தினையைச் சாரும் எனவும் ஒன்று, பல என்பன அ.ஃ.நினையை சாரும் எனவும் வீரமாழுனிவர் மரபு இலக்கணம் கூறிய படியே கூறுகின்றார்.

ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றென்பால், பலவின்பால் ஆகிய ஐம்பால் பெயர்ப் பகுபதங்களுக்கும் விகுதி உணர்த்துகின்றார். அன், ஆன், அள், ஆள், அர், ஆர், து, ஜி, அ என்பன ஐம்பால் பெயர் பகுபத விகுதிகள் என்பார்.

உ-ம்: (மலையன் மலையான் மலையள் மலையாள் மலையார் மலையது மலையவை மலைய) தொல்காப்பியம் ன கரம் ஆண்பாலை உணர்த்தும் எனவும் ளகரம் பெண்பால் எனவும் ரகரமும் பகரமும் மார் என்பதும் பலர்பால் எனவும் து று டு என்பன ஒன்றான் பால் எனவும் அ. ஆ, வ என்பன பலவின் பால் சறு எனவும் கூறும் நன்னூல் னகர சறும் ஆண்பால் எனவும் னகரமும் இகரமும் பெண்பால் எனவும் ரகரசறும் கள் என்பன பலர்பால் எனவும் து விகுதி ஒன்றான் பாலாகவும் வை, வ, கள் என்பன பலவின்பால் சறுகளாக வருகின்றன. நன்னூல் வை விகுதிகூற தொன்னூல் விளக்கம் ஜ விகுதியைக் கூறும்.

தொன்னூல் விளக்கம் பெயரியலில் பகுபதப் பெயரியல் என அமைத்து பால் அடிப்படையில் பகுபத விகுதிகள் பற்றிக் கூறுகின்றார். ஏனையோர் தொல்காப்பியம் ன கரம் ஆண்பாலை உணர்த்தும் எனவும் ளகரம் பெண்பால் எனவும் ரகரமும் பகரமும் மார் என்பதும் பலர்பால் எனவும் துறுடு என்பன ஒன்றென்பால் எனவும் நன்னூல் னகர சறும் ஆண்பால் எனவும் ளகரமும் இகரமும் பெண்பால் எனவும் கைரசறும் கள் என்பன பலர்பால் எனவும் து விகுதி ஒன்றான் பாலாகவும் வை, வ, கள் என்பன பலவின்பால் சறுகளாக வருகின்றன. நன்னூல் வை விகுதி கூற தொன்னூல் விளக்கம் ஜ விகுதியை கூறும்.

தொல் காப் பியர் தினைபால் அடிப்படையிலேயே பெயர்ச்சொற்களைப் பாகுபடுத்துகின்றார். நன்னூலாளர் தினை பால் அடிப்படையிலேயே பெயர்ச்சொற்களைப் பாகுபடுத்துகின்றார். ஆனால் பதவியலில் நன்னூலாளர்,

“பொருள் இடம் காலம் சினை குணம் தொழிலின் வருபெயர் பொழுது கொன் வினை பகுபதமே”²²

என்று கூறுகிறார் இங்கு அவர் பெயர்ச்சொற் பாகுபாட்டினையே மேற்கொள்கிறார். பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் இது பற்றிக் கூறும்போது “தினைபால் அடிப்படையிலேயே பெயர்ச்சொற்களைப் பாகுபடுத்துதல் பொருத்தமற்றதாகும். ஏனெனில் தமிழ் மொழியில் தினைபால் என்னும் இலக்கணக்கூறுகள் பெயர்ச்சொற்களுடன் மாத்திரமன்றி வினைச் சொற்களுடனும் தொடர்புற்றிருப்பதேயாகும்.”²³ எனக் குறிப்பிடுவார். பெயர்ச் சொற்களை பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் அடிப்படையில் பாகுபடுத்துவதே பொருத்தம். தொன்னுால் விளக்கம் தொல்காப்பியம் நன்னுாலைப் பின் பற்றி தினைபால் அடிப்படையில் பெயர்ச்சொற்களைப் பாகுபடுத்துகின்றது.

பெயரியில் தொகை நிலைத்தொடர் மொழி என்றால் என்ன என்பதற்கு பெயருடனே பெயரும் பெயருடனே வினையும் புனருமிடத்து வேற்றுமை முதலிய உருபுகள் தோன்றாது. இரண்டு சொல் பல சொல் தொடர்ந்து ஒரு பெயர்ச்சொல் போலவும் ஒரு வினைசொல் போலவும் வழங்குவன் தொகைநிலைத் தொடர்மொழி என்கின்றது தொன்னுால் விளக்கம்.

தொகைநிலைத் தொடர் மொழி ஆறு வகைப்படும் என்கின்றது. வேற் றுமைத் தொகை, வினைத் தொகை, உவமைத் தொகை, பண்புத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை என ஆறு தொகைகள் பற்றிப் பேசுகின்றது. நன்னுாலாரைப் பின்பற்றி தொகை நிலைத் தொகை குறிப்பிடுகின்றார். நன்னுால் தொகைநிலைத் தொடர், தொகாநிலைத் தொடர் என இருவகையாகப் பேசுவார். வீரமாழுனிவர் தொகைநிலைத் தொடர்பற்றிக் கூறுவில்லை.

என்னுப் பெயர்கள் தொகையாக வரும் போது வருமொழி முதலில் உயிர் வரும் போது ஒரு அமைப்பையும் வருமொழி முதலில் மெய் வந்தால் பிற்கொரு அமைப்பையும் பெறும் என வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடுவார்.

உதானரம்:	ஒராயிரம்	ஒரு பொருள்
	சுராயிரம்	இரு பொருள்
	முத்தமிழ்	மூவான்று
	நாலாயிரம்	ஜயாயிரம்

ஜம்முன்று	ஆஹாயிரம்
அறுகழுஞ்சு	ஏழாயிரம்
ஏழுகடல்	எண்ணாயிரம்
எண்கலம்.	

பத்து என்னும் எண்ணின் முன் ஏனைய எண்களும் நிறை அளவு ஏனைய பிற பெயர்களும் வந்தால் பத்தின் ஈற்று உயிர் மெய் கெட்டு இன் அல்லது இற்றுச் சாரியை ஏற்றுப் புணரும். ஒன்பதும் இவ்வாறு புணரும் என வீரமாழுவிவர் குறிப்பிடுவார்.

பத்து + ஒன்று > பதினொன்று, பதிநீறொன்று
 பத்து + துலாம் > பதின்துலாம் பத்து + கலம் பதின்கலம்
 ஒன்பது + ஆயிரம் - ஒன்பதினாயிரம்

பத்து எனும் எண்ணினைத் தொடர்ந்து ஒன்று முதல் எட்டு வரை எண்கள் வரும்போது பத்து என்பதன் ஒற்று அழிந்து பது என ஆதலும் ஆய்தம் அவ்விடத்து வந்து பத்து எனவும் வரும். இருபது, இருபத்து பகரம் ஒன்றே நின்று ஆன் சாரியையும் பெறும். இருபான் ஒன்பதும் இவ்வாறு ஆன் பெறும் ஒன்பான்.

ஒன்பது தவிர பிற ஒன்பது எண்களும் தம்மொடு தாம் புணரும் போது நிலை மொழியின் முதல் குறுகி மற்றவை கெட்டு உயிர்வரின் வகரம் இரட்டியும் மெய்வரின் வரும் மெய் இரட்டியும் வரும் ஒவ்வொன்றும் பப்பத்து.

அளவுப் பெயர்களின் புணர்ச்சிகள் சில கூறித் தொகையாகுமாறு உணர்த்துகின்றார். கலம் எனும் அளவு மற்றோர் அளவுப் பெயருடன் இணையும் போது கலன் என ஆகி ஏகாரம் மிகும். கலன் + குறுணி > கலனே குறுணி நாழியினுடன் உரி வரும் போது மீ கெட்டு ட ஆகி உரியுடன் இணையும். நாழி + உரி > நாடுரி உரியின் முன் அளக்கப்படும் பொருள்வரின் யகர உயிரிமெய் வரும்.

உரி + வரகு - உரியவரகு

திசைச் தொகையையும் கூறுகிறார். திசையொடு திசை சேர்ந்தால் ஈற்று உயிரிமெய்யும் ககர ஒற்றும் நீங்கும். றகரம் னகர ஸகரமாகத் திரியவும் பெறும். வடக்கு + கிழக்கு > வடகிழக்கு, தெற்கு + மேற்கு > தென்மேற்கு, மேற்கு + வடக்கு > மேல்வடக்கு

தொல்காப்பியர் என்னுப் பெயர்களை எழுத்ததிகாரத்தில் இறுதி இயலான குறியவுகரப் புணரியலில் குறிப்பிடுகின்றார். நன்னாலார் எழுத்ததிகாரத்தில் புணர்ச்சி என்ற பகுதியில் என்னுப் பெயர்களைக் கூறுகின்றார். தொன்னால் விளக்க ஆசிரியர் என்னும் பெயர்களை சொல்லதிகாரத்தில் பெயரியல் கூறுகின்றார். தொன்னால் விளக்க ஆசிரியர் மூலிடப் பெயர்கள் போல என்னுப் பெயர்களும் பெயர்கள் ஆதலால் சொல்லதிகாரம் பெயரியலில் கூறினார் எனலாம். என்னுப்பெயர்கள் பெருக்கல் வழியிலும் (இருபது, நாற்பது) கூட்டல் வழியிலும் (பதினாறு நாற்பெட்டு) அமைகின்றன. பெருக்கல் வழியில் வருவன (பண்புத் தொகையாகவும்) கூட்டல் வழியில் வருவன தொகை (உம்மைத்தொகை) வரும். இவற்றை பெயரியலில் கூறுவது பொருத்தம் என தொன்னால் விளக்க ஆசிரியர் கருதியிருக்கலாம்.

சுட்டு - வினா

பெயரியலில் சுட்டு, வினா எழுத்துப்பற்றிக் கூறுகின்றார். அ, இ, உ என்பன ஜம்பாலிடத்தும் மொழி முதல் வந்து சுட்டாகும். ஒன்றன்பாலில் சுட்டோடு இடையில் ஆய்தம் வரும். பலவின்பால் சுட்டு வகர ஒற்றோடு வரும் வகர ஈற்றுச் சுட்டின் முன் வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் வரும்போது முறையே ஆய்தமாகவும் மெல்லினமாகவும் இயல்பாகவும் வரும்.

அவன் அவர் உ_வை அஃது இவ

அவ் + சிறிய > அஃ.சிறிய

அவ் + நீடிய > அந்நீடிய

அவ் + வெலிய > அவ்வெலிய

கட்டெழுத்துப் புணர்ச்சி உணர்த்துகின்றார். தொடர் மொழியில் புணரும்போது வருமொழி ஒற்றாயின் இரட்டும். வருமொழி உயிராயின் இரு வகரம் பெறும். வினா எழுத்தாகிய ஏகரமும் இவ்வாறே புணரும்.

அ + நிலம் , அந்நிலம்

இ + அணி , இவ்வணி

எ + நிலம் , எந்நிலம்

எ + அணி , எவ்வணி

அடுத்து வினா எழுத்தும் வினாப் பெயரும் குறிப்பிடுகின்றார். எயா என்பன மொழி முதலிலும் ஆ ஓ என்பன ஈற்றிலும் ஏ இவ்விரு இடத்தும் வந்து வினாவாகும். எவன் எக் கொற்றன் யார் நீயா நீயோ ஏன் அவனே எவன் என்னும் வினா வினைக்குறிப்பு அஃ.நினையில் ஒருமை பன்மைக்கு வரும். அஃது எவன் அவை எவன்.

ஏனைய இலக்கண நூல்களான தொல்காப்பியம் நன்னூல் என்பன சுட்டு, வினா எழுத்துக்களை எழுத்தத்திகாரத்திலே கூறுகின்றன. ஆனால் தொன்னூல் விளக்கம் சொல்லத்திகாரத்தில் கூறுகின்றது மாறுபாடாக உள்ளது.

வினைச்சொல்

இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு என முக்கால முற்றுவினா, ஏவல் முற்று வினை, வியங்கோள் முற்று வினையும் என வினைமுற்று மூன்றும் பெயரேச்சம், வினையெச்சம் என எச்சங்கள் இரண்டும் தெரிநிலைவினை குறிப்பு வினை என வினையின் அமைப்பினை தொன்னூல் விளக்கம் குறிப்பிடுகின்றது.

தெரிநிலை வினைமுற்றும், குறிப்பு வினைமுற்றும் பொருளிடம் காலம், சினை குணம் தொழில் என்னும் அறுவகைப் பெயரையும் பயனிலையாகக் கொண்டு முடியும்.

நட, வா போன்ற ஏவல் வினைப் பகாப்பதங்களே பகுதிகள் என்கிறார். என், ஏன், எம், ஏம் ஒம், அம், ஆம் என்பன தன்மை வினைமுற்று விகுதிகளாகவும் ஜி, ஆய், இ, இர், ஈ என்பன முன்னிலை வினைமுற்று விகுதிகள் எனவும் அன், ஆன், அள், ஆன், அர், ஆர், உ, அ என்பன படர்க்கை வினைமுற்று விகுதிகள் எனவும் கள் பலர்பால் பன்மை விகுதி எனவும் வீரமா முனிவர் குறிப்பிடுவார்.

தன்மைப் பன்மை வினை முற்று விகுதிகளாக அம், ஆம், எம், ஏம், ஒம், கும், டும், தும், றும் என்பவற்றை வீரமா முனிவர் கூறுவார். தன்மையும் முன்னிலையும்

உ+ம்: யானும் நீயும் நடந்தனம்.

தன்மையும் படர்க்கையும் சேர்ந்து தன்மைப் பன்மை உருவாகும். யானும் அவனும் நடந்தோம். மூன்றிடமும் யானும் நீயும் அவனும் தன்மை, பன்மை வினைமுற்று விகுதி படர்க்கை வினைமுற்று விகுதி பற்றி தொன்னூல் விளக்கம் கூறுகிறது.

தட்டற் இன் என்பன முவிடத்திலும் ஜம்பாலுக்கும் வரும் இறந்தகால இடைநிலைகளாகும். ஆ நின்று கின்று கிழு என்பன முவிடத்திலும் ஜம்பாலுக்கும் வரும் நிகழ்கால இடைநிலைகளாகும்.

பகர வகரங்கள் ஜம்பால் மூவிடத்திற்கும் வரும் எதிர்கால இடைநிலை விகுதிகளாகும் என வீரமாழனிவர் குறிப்பிடுவார். எதிர்கால ஒருமைத்தன்மை விகுதிகளாக ப, மார் என்பனவும் பன்மைப் படர்க்கை வினைமுற்று விகுதிகளாக மரும் மனார் என்பவற்றைக் கூறுவார்.

ஏவல் வினைமுற்று விகுதிகள் பற்றி தொன்னுால் விளக்கம் கூறுகின்றது. ஏவல் ஒருமை வினைமுற்று விகுதிகளாக ஆய் தி மோ என்பவற்றைக் கூறுவார். ஏவல் பன்மை வினைமுற்று விகுதிகளாக ஈர், தீர், மின், மினிர் இவற்றைக் கூறுவார். குரம் ஏவல் ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாக வரும் விகுதியாகும் என வீரமாழனிவர் குறிப்பிடுவார்.

தொல்காப்பியர் ஏவல் வினை என்று குறிப்பிடவில்லை. வியங்கோள் வினை பற்றிக் கூறுவார். ஏவலும் வியங்கோளும் ஒரே பொருளில் தொல்காப்பியர் காலத்தில் பயணப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் ஏவல் வினை வடிவங்கள் பற்றித் தொல்காப்பியம் கூறும்.

“செய்யாய் என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல்

செய் என் கிளாவி யாகிடன் உடைத்தே”²⁴

“முன்னிலை முன்னர் சுயும் ஏயும்

அந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே”²⁵

“செய்யாய் என்னும் வாய்ப்பாட்டை உடைய முன்னிலை முற்றுச்சொல் ஆய் என்னும் சுறுகெட செய் என்னும் சொல்லாய் நிற்கும் உண்ணாய், தின்னாய் கிடவாய் நடவாய் என்பன சுறுகெட உண், தின், கிட, நட எனச் செய்யென் கிளாவியாயினவாறு காணலாம்”²⁶ என பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் கூறுவார். ஏவல் வினை வடிவங்கள் பற்றி தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். நன்னூலார்

நடவாமடிச் சீடு சூ வேவை

நொப்போ வெளவுரிஞ் உண்பொருந் திருந்தின்

தேய்பார் செல்வங் வாழ்வே எஃகென்

றைய்திய விருபான் மூன்றா மீற்றவும்

செய்யெனேவல் வினைப்பகாப்பதமே”²⁷

இச்சுத்திரத்தில் நன்னூலர் ஏவல் வினை பகுதிகள் பற்றி கூறுகிறார். தொன்னுால் விளக்கம் ஆசிரியர் தனது காலப்பகுதியையும் கருத்தில் கொண்டு ஏவல் ஒருமை விகுதி ஏவல் பன்மை விகுதி என பகுத்துக் கூறுகின்றார்.

எதிர்மறை ஏவல் ஒருமை விகுதிகளாக ஏல் அல் அன்மோ அற்க என்பவற்றைக் கூறுவார். எதிர்மறை ஏவல் பள்ளமை விகுதிகளாக ஆயின் அன்மின் அற்பீர் என்பன வரும்.

இரப்பு உரையாக சுதா கொடு என்பவற்றை வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடுவார். சுதா என்பது இழிந்தோனும் தா என்பது ஒப்போனும் கொடு என்பது உயர்ந்தோனென்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

வியங்கோள் விகுதிகளாக க, ய, ர் என்பவற்றைக் கூறுவார். இவை ஐம்பால் மூவிடத்திற்கும் பொதுவாக வரும். வாழ்க வாழிய வாழியர் வாழிய.

சுரெச்சம்

தொழிலும் காலமும் காட்டி, இடமும் பாலும் காட்டாது வருவன எச்சம் என்கிறார். பெயரைச் சேர்ந்து வருவன பெயரெச்சம் எனவும் வினையைச் சேர்ந்து வருவன வினையெச்சம் எனவும் கொள்கிறார்.

வினையெச்சம்

இறந்தகால வினையெச்சங்களாக இ, உ, என, உள, பு, ஆ இவற்றைக் கூறுவார். நிகழ்கால வினையெச்சமாக அகரமும் கூறுப்படுகின்றது. எதிர்கால வினையெச்ச விகுதிகளாக செய்யில் செய்மின் செய்யிய செய்யியர் உறுங்குவான் உரைப்பான் வேபாக்கு என அமையும் வான்பான் பாக்கு என்பனவும் அமைகின்றன.

எதிர்மறை வினையெச்ச விகுதிகளாக செய்யாமல் செய்யாது செய்யாமை செய்யா என்பன அமைகின்றன.

வினைக்குறிப்பு வினைபோன்று விகுதி பெற்று இடம் பால் உணர்த்தும். அதன் பகுபதம் பகுதி பெயராக அமையும். வினைக்குறிப்பு எச்ச விகுதியாக அகரத்தைக் கூறுவார்.

வழு

தொன்னால் விளக்கம் எழுவகையான வழு பற்றிக் கூறுகின்றது. உரிய இயல்பு கெடும்படி மயங்கி வருவது வழு என்கிறார். திணை வழு, பால் வழு, இடவழு பொழுது இறை வினா, மரபு என ஏழுவகையாகக் கூறுகிறார். தொல்காப்பியர் வழு பற்றியும் வழுக்காத்தல் வழுவமைதி

என்பவற்றை சொல்லதிகாரம் கிளவியாக்கத்தில் விரிவாகக் கூறுவார். நன்னாலார் பொதுவியலில் ஏழு வழுக்கள் பற்றிக் கூறுகிறார். வீரசோழியம் கிரியாபதப் படலத்தில் இறுதியில் வழு பற்றிக் கூறினார் என நோக்கினோம்.

1. திணை வழு - அது வந்தான்
2. பால் வழு - அவன் வந்தாள்
3. இடவழு - நீ வந்தான்
4. பொழுது - நானை வந்தான்
5. இறை - திருக்காவலூர்க்கு வழி எது என்பார்க்கு மருக்கா அலர்ந்தது காண என்பது
6. வினா - கறக்கிற ஏருமை பாலோ சினையே
7. மரபு - யானை மேய்ப்பானை இடையென்

திணை, பால் ஆகியவற்றில் ஜயம் ஏற்படின் அவை பொது மொழியால் முடியும் எனவும் குறிப்பிடுவேர்.

உ+ம்: குற்றியோ மகனோ அவ்வரு (திணை)

ஆண் மகனோ பெண் மகனோ அங்கனம் தோன்றுகின்றவர் (பால்)

அணியின் இடத்து திணையும் சினை முதல்களும் மயங்கி வரினும் ஏற்றுக்கொள்வர்.

உ+ம்: அரசனுக்குத் தம்பியர் இருவரும் இரண்டு தோள்கள் கயல் போலுங்கன்.

இவ்வாறு மூன்று நாற்பாக்களில் வழு பற்றி சுருக்கமாகத் தருகின்றார். தொன்னால் விளக்க ஆசிரியர் வழு பற்றி சொல்லதிகாரத்தில் வினைச்சொல் இறுதியில் கூறியிருக்கிறார்.

இடைச்சொல்

வீரமா முனிவர் சொல்லதிகாரத்தில் இறுதியில் இடைச்சொல் பற்றிக் கூறுகின்றார். “தனியே நிற்றல் இன்றி முன்னும் பின்னும் வினையோ பெயரோ சேர்ந்து வருவது இடைச்சொல் எனவும் இது எட்டு வகைப்படும் எனவும் வேற்றுமை உருபு, சாரியை, வினை விகுதிகள், உவமை உருபு, தம் பொருள் விளக்கும் ஏ ஒ முதலிய சொற்கள் மியா போன்று அசை நிறைப்பனவும் ஏ ஒ போன்று இசை நிறைப்பனவும் ஒல்லென போன்ற குறிப்பும்”²⁸ என இடைச்சொற்களின் வகை பற்றிக் கூறுகின்றார்.

ஏ கார இடைச்சொல் ஈற்றசை, தேற்றும் எண் வினா, பிரிநிலை இசை நிறை என ஆறு பொருளில் வரும் என தொன்னுால் விளக்கம் கூறும்.

இ கார இடைச்சொல் எட்டுப் பொருளில் வரும் என தொன்னுால் குறிப்பிடும் பிரிநிலை, அசைநிலை, ஓழியிசை, எதிர்மறை, வினா தெளிவு, கழிவு, சிறப்பு என்ற பொருளில் வரும்.

என, என்று எனும் இடைச்சொற்கள் ஏழிடத்து வரும்.

உவமை	- புலி எனப் பாய்ந்தான், கார் என்று பொழிந்தான்
எண்	- கடலெனக் காலென கல் என்று முள் என்று
குணம்	- வெள்ளென வெளிர்த்தது, வெள்ளென்று வெளித்தது.
வினா	- கொள் ளெனக் கொண்டான், கொள் ளென் று
கொண்டான்.	
பெயர்	- ஊரெனப்படுவது ஊரென்று சொல்லப்படுவது.
இசை	- ஒல்லென, ஒல்லென்று
குறிப்பு	- விண்ணென விண்ணென்று
	உம் எனும் இடைச்சொல்லும் எட்டுப் பொருளில் வருகின்றது.
எதிர்மறை	- வருதலும் தீது
எச்சம்	- சாத்தலும் வந்தான்
முற்று	- மூவேந்தரும் வந்தான்
அளவு (எண்)	- ஒன்று இரண்டும் சிறப்பு - குறவரும் மருஞங் குன்றும்.
ஜயம்	- பத்தும் எட்டும்
ஆக்கம்	- புலியினுங் கொடியன்
தெளிவு	- ஆணுமன்று பெண்ணு மன்று

எண்ணிற்குரிய இடைச்சொல் பற்றிக் கூறும் போது உருபின்றி வரும் செவ்வென் ஏ, என்றா, எனா என்னும் நான்கும் ஈற்றில் எண்ணின் தொகை பெற்றுவரும். சாத்தான் கொற்றன் இருவரும் வந்தார்.

ஜம்பால் முவிடத்திற்குரிய பொது அசை முப்பதும், முன்னிலை அசை பத்தும் வீரமா முனிவர் குறிப்பிடுகிறார். அத்து, அந்தில், அன்று, அம்ம, ஆங்கு, அரோ, ஆம், ஆல், இட்டு, இடும், குரை, கா இருந்து, இன்று ஒடும், சின், தம், தான், நின்று, தில், பிற, பறக்கு, மன், மா, மன்னோ, மாது, யா, மாதோ, போலும், போம் எனப் பொது அசை முப்பது பற்றிக் கூறுவார். இத்தை, அத்தை யாழ் இகமதிமான், ஆர் மோ, மியா, வாழிய, முன்னிலை, அசை, பத்தையும் குறிப்பிடுகிறார்.

மரபு இலக்கணங்களான தொல்காப்பியம் நன்னால் ஆகியவற்றின் கருத்தையே தொன்னால் விளக்க ஆசிரியரும் இடையியலில் கூறுவார்.

உரிச்சொல்

பல குணங்களுக்கு உரிய சொல் உரிச்சொல் எனவும் இவை பெயரையும் விளையையும் சார்ந்து வரும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“உரிச்சொல் என்ப உரிய பற் குண சொல் ஆகிய பெயர் வினை அணைந்து வருமோ”²²

மேலும் அறிவு, அருள், ஆசை, அச்சம், மானம், நிறை, பொறை, ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி மையல், நினைவு, வெறுப்பு, உவப்பு, இரக்கம், நாண், வெகுளி, துணிவு, அழுக்காறு, அங்பு, எளிமை, எய்ததல், துன்பம், இன்பம், இளமை, மூப்பு, இகல், வெள்ளி, பொதுக்காப்பு ஊக்கம், மறம், மதம், மறவி, இளமை என்பன உடல் கொள் உயிர்க்குணம் ஆவன நுய்த்தல். நுஞ்சல் தொழுதல் அணிதல் உய்த்தல் உயிர்த்தொழில் குணம். உடலைக் கொண்டுள்ள உயிரின் குணமாக முப்பத்திரண்டும் தொழிலாக ஜந்தும் பிறவும் வரும். என வீரமாழுவினர் கூறுவார்.

உயிரல்லாத பொருட்களின் குணமும் இங்கு கூறப்படுகின்றது. சதுரம், வட்டம் போன்ற வடிவு, மணம், நாற்றம், வெண்மை, செம்மை, பொன்மை, கருமை, பக்கமை எனும் வன்னம், கைப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு, தித்திப்பு, கார்ப்பு என அறு கலவையும் வெம்மை தண்மை மென்மை, வன்மை, நொய்மை, சீரமை, இழமெனல், சருச்சரை எனும் எட்டு ஊறுகளும் உயிரில் பொருள் பண்புகளாகக் கூறப்படுகின்றன.

உயிருள்ளவற்றிற்கும் உயிரில் பொருட்கும் பொதுவான தொழிற் குணம் பற்றியும் உணர்த்துகின்றார். தோன்றல் முதலிய ஒன்பது குணங்களும் இப்பொதுவான குணங்களாகும்.

மனிதன் தோன்றினான், கதிர் தோன்றியது, அவன் பொருள் ஈத்தான், மரம் கனியீந்தது.

“தொல்காப்பியர் உரியியலில் ஒரு பொருள் குறித்த ஒருசொல் பலபொருள் குறித்த ஒரு சொல் என்பவற்றை முதல் ஏறக்குறைய எட்டு சூத்திரங்களில் கூறுவார். ஏனைய சூத்திரங்களில் ஒவ்வொரு

சொல்லுக்குமுரிய பொருள் கூறப்படுகின்றது. சொற் பொருள் விளக்கமாக உரியியல் அமைகின்றது³⁰ இவ்வாறு பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்கள் “நவீன் தமிழ் இலக்கணம் எழுதுவதில் உள்ள சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்” என்ற கட்டுரையில் கூறுவார். தொல்காப்பியருடைய உரிச்சொல் அடிச்சொல்லா அடைச்சொல்லா என அறிஞரிடத்தேயே கருத்து முரண் பாடு உள்ளது. தொல் காப்பியரது உரிச்சொற் களில் பெரும்பாலானவை அடிச்சொற்களாகவே அமைவதைக் காணலாம். சில உரிச்சொற்களே அடையாக அமைகின்றன. தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் நன்னாலாளின் உரிச்சொல் இலக்கணத்தையே பின்பற்றுவதைக் காணலாம்.

3.3 பொருளத்திகாரம்

சொல் லினால் பொருள் உணரப்படுகின்ற நிலையில் பொருளத்திகாரம் எனப்பெயர் பெற்றது. பொருளத்திகாரம் செய்யுளின் பாடுபொருள், செய்யுள் வடிவங்கள், செய்யுள் உத்திகள் எனபவற்றைப் பேசுகின்றது (தொல்காப்பியம்) மேலும் பொருள் என்பது செய்யுளில் காணப்படும் பாடுபொருள் என்று கொள்ளலாம். பொருள் என்பது உலகப் பொருள் (உலகத்துப் பொருள்) என்ற வகையிலும் அமையும். தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியரும் பொருள் அதிகாரத்தைப் பல பொருள் பட அமைத்துள்ளதைக் காணலாம். பாடுபொருள் அடிப்படையிலும் அகத்தினை, புறத்தினை எனப் பொருள் மரபைப் பேசுவதைக் காணலாம். செய்யுள் உத்தி (உவமை) பதிகம், காரணம், பா தொகைச் துணிவு (உவமை) பற்றியும் தொன்னுால் விளக்கம் கூறுகின்றது. செய்யுளின் பாடு பொருள் என்ற வகையிலும் பொருள் அதிகாரத்தை அமைத்துள்ளார். உலகப் பொருள் (உலகத்துப் பொருள்) என்ற வகையிலும் பொருள் அதிகாரத்தை அமைத்துள்ளார்.

“ஓழுக்கம் என்பது ஈண்டு உலகமுறையே”³¹

என்ற நூற்பாவில் தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் ஒழுக்க உரிமை என்பது உலக முறையைப் பின்பற்றுதல் என்று கூறுவதிலிருந்து புலணகின்றது.

“பொருள் நூல் என்பது புகல் பொருள் முதலிய உரிப்பயன் படுத்துமாறு உணர்த்தும் நூலே”³²

பொருள் நூல் என்பது என்ன என விளக்கப்படுகின்றது. பொருள் நூல் என்பது தான் விரித்து உரைப்பதற்கு எடுத்த பொருளை

பயன்படக்காறும் படியைக் காட்டும் நூல் என தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் கூறுவார்.

“வழக்கு, தேற்றம் தோற்றும் என இடம்
முவகைப்படுமாம் மொழியும் பொருளே”³³

பொருளின் கூறுபாடு உணர்த்துகின்றார். வழக்கு தேற்றம் தோற்றும் எனக் கூறப்படும் பொருள் முவகைப்படும் எனத் தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் கூறுவார்.

பொருளாதிகாரம்

சிறப்புப்பாயிரம் என்றால் என்ன என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடுகின்றார். தெய்வ வணக்கமும் நூல் சொல்லும் பொருளைத் தொகுத்து உரைத்தலும் எனக் கூறுகின்றார்.

பாயிரத்துப் பொருள் கேட்போர் இனக்கமும் ஆசையும் தோன்றும்படி கூறுவோனின் பொருள் தெளிவு புலப்படும் படியும் தெளிவும் கூறும் பொருளைச் சுருக்கமாகவும் சொல்ல வேண்டும். நூலுக்கேற்ற அளவினதாகப் பாயிரம் அமைதல் வேண்டும் எனவும் கூறுகின்றார்.

அகத்தினை புறத்தினை என இரண்டு வகைப்படுத்துவார்.

“அகத்தினை இயல்பே அறைபடும் வகையே
பொதுச் சிறப்பு உவமை புறநிலை எதிர்நிலை
கருவி காரியம் காரகம் முன்னவை
பின்னவை எனவாம் பிரிவு ஈராறே”³⁴

எனவரும் குத்திரத்தால் அகத்தினை பன்னிரு பிரிவுடையது என்கிறார். அறைபடும் வகை, பொதுச் சிறப்பு, உவமை, புறநிலை, எதிர்நிலை கருவி காரியம், காரகம், முன்னவை, பின்னவை, என அகத்தினையின் வகையினைப் பிரித்துக் கூறுகின்றார்.

அகத்தினை இயல்பு என்பது ஒரு பொருளை அதன் இயல்பு கூறி விளக்குவது,

தொகையாகக் கூறியதனை பின்பு வகையாக உரைத்தல் அறைபடும் வகை என்பதாகும். அகத்தினையை பொது அகத்தினை, சிறப்பகத்தினை என இரண்டாகப் பகுக்கின்றார். தனக்கு உறுப்பு எனப் பலவற்றை அடக்குவது பொது எனவும் பலவற்றுள் தனித்தனியாக வருவது சிறப்பு என்றும் கூறுவார்.

தானே உரைப்பதற்கு எடுத்த பொருளை விளக்கவும் மற்றவர் அவற்றை ஒப்பித்துக் கொள்ளவும் பிறிதொன்றை எடுத்து இரண்டிற்கு ஒப்புமை காட்டித் தன் பொருள் தோன்ற விளக்கி உரைப்பது உவமையாகும். அகத் தினையை விளக்குவதற்கு உவமை எனப்படுகின்றது. தொல்காப்பியரும் உள்ளுறை உவமையை அகத்தினையில் குறிப்பிடுகின்றார். தொன்னுால் விளக்கத்தில் உவமை பயன்படுகின்றது.

தான் குறித்தவற்றின் புறத்து மற்றொரு பொருளை எடுத்துக் காட்டிக் குறித்ததன் பொருளை விளக்குதல் புறநிலை அகத்தினை எனகிறார். இது ஒப்பு, இழிவு, ஆக்கம் என முன்றாகப் பகுக்கப்படுகின்றது. ஒன்றினை விளக்க அதனை மறுத்து எதிரே நிற்கும் பொருளைக் காட்டல் எதிர்நிலை அகத்தினை என்பார்.

காரண அகத்தினை, காரிய அகத்தினை உணர்த்துகின்றார். ஒன்றிற்குள்ள காரணத்தைக் கொண்டாயினும் அதனால் ஆகும் காரியத்தைக் கொண்டாயினும் அதனை விளக்கிக் கூறல் முறையே காரண அகத்தினையும் காரிய அகத்தினை என இரண்டாக வகுக்கின்றார். காரண அகத்தினை ஏழுவகைப்படும் என்பார். ஒன்றினை விளக்க இவற்றினை விரித்துக் காட்டினால் அது காரகம் எனப்படும். செய்பவன், செய்தொழில் இருவகைக் கருவி. அதனால் கருதிய பயன், இடம், காலம், செய்யுள் தன்மை என ஏழுவகை குறிப்பிடுவார். கூறும் பொருள் தோன்ற அதற்கு முன்னும் பின்னும் நிகழ்ந்தனவற்றை எடுத்துக்கூறல் முறையே முன்னவை பின்னவை அகத்தினையாம் என்கிறார். பகை முதலியனவற்றைக் காட்டுவதால் பின்னவை அகத்தினை என்றார்.

புறத்தினை ஒழுக்கம், நூல், புறக்கரி என முன்று வகைப்படும் எனவும் குறிப்பிடுவார். ஒவ்வொரு நாட்டின் அரசன் ஒழுகும் முறையே ஒழுக்கம் எனப்படும் எனவும் அதனோடுதன் பொருள் ஒத்ததாகக் காட்டல் ஒழுக்கப் புறத்தினை என்பார். வேதநூல் நீதிநூலில் கூறப்பட்டனவும் விலகினவும் எடுத்துக் காட்டித் தன் பொருள் தோன்ற விரித்தல் நூல் புறத்தினை எனவும் எடுத்துக் காட்டுதல் புறக்கரி எனவும் கூறுவார்.

ஒவ்வொரு பொருளையும் அதற்குரிய முறையில் உரைப்பது உரிமை எனவும் அது காலம், இடம், பண்பு, ஒழுங்கு, இறை என ஜந்து வகைப்படுமெனப் பேசுகின்றார்.

கால உரிமை என்பது பருவம், பொழிது என இருவகைப்படும் எனவும் கார், கதீர், முன்பனி, வசந்தம், முதிர்வேனில் என ஆறு பருவங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.

கார் காலத்தில் நடைபெறும் செயல்களைக் கார்காலத்துரிமை எனக் கூறுகின்றார். வாடைக்காற்று வீசுதல், இந்திரகோபம், மயில் கேகயப்புக்கள் இவை தோன்றி மகிழ்தல், வெண்காந்தள், செங்காந்தள், கொன்றை, குதாளம், வேங்கை மரம், காக்கண்ணஶெடி, மூல்லை, கடம்பு, காயா, குருந்து இவை மலர்தல், கிளி, குயில், நீங்கல், தாமரை முதல் நீர்மலர் ஒளித்தல் போன்றன நிகழும். இவையே கார்காலத்திற்கு உரியன்.

கதீர் காலத்திற்கு உரியவற்றை தொகுத்துத் தருகின்றார். கதீர்காற்று வீசுதலும், குருகு முதலிய பறவையும் நண்டு முதலிய உயிரினமும் உவத்தலும், நீர் தெளிதலும், மீன் பிறத்தலும், கார் குல் கொள் எலும் பாரிசாதம் முதலிய மலர் மலர் தலும் இக் காலத்திற்குரியனவாகும்.

முன்பனிப் பருவத்திற்கு உரியன நிகழ்ச்சிகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார். கொண்டற்காற்று வீசுதல், தூக்கணாங்குருவி முதலியன மகிழ்தலும், மா, சாமந்தம் போன்றன மலர்தலும் நெல், கரும்பு அகியன முற்றுதலும் அகும்.

பின்பனிப் பருவத்திற்கு உரிய நிகழ்ச்சி பற்றியும் கூறுகின்றார். உலவைக் காற்று வீசுதலும், புறவு முதலியவை மகிழ்தலும், கோங்கும் இலவும் பூத்தலும், பருத்திவெடித்தல் போன்றன பின் பனிக்கு உரிய நிகழ்ச்சிகளாகும்.

வசந்தம் (இளவேனில்) பருவத்திற்குரிய நிகழ்வுகளாகத் தெண்டல் வீசுதல், வண்டு முதலியன மகிழ்ந்து ஆர்த்தல், மாங்கனி உதிர்தல், கயமலர் தாழை போன்றன அவிழல். கார் காலத்து மகிழ்ந்த மயில் முதலியன மெலிதல் என்பவற்றைக் கூறுவார்.

முதிர்வேனிற் பருவத்து நிகழ்ச்சிகளாக கோடைக்காற்று வீசுதல், பேய்ததேர் தோன்றலும், காடை முதலியன மகிழலும், பாடலம் பூத்தலும், பாலைக்கனி முதலியன காய்த்தலும் நீர் குறைதலும், பிற உயிர்கள் சேர்தல் எனக் கூறுவார். சிறு பொழுதுகளாக மாலை, யாமம், வைகறை,

எல், தோற்றும், நன்பகல் ஏற்பாடு என ஆறு சிறு பொழுதுகள் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

மாலைக் காலத்தில் உற்பலம் மலர்தல், தாமரை கூம்பல், பறவை சோலையைச் சேர்தல், பசு கரைதல், கண்ணடம், காம்போதி ராகங்கள் பாடல் என்ற நிகழ்வுகள் உரியன்.

யாமத்தில் ஆகரி ராகம் பாடல், ஊமன், சகோரப்புள் ஓலித்தல், கடல் ஓலித்தல், காமம், களவு நடத்தல் ஆகியன உரியன்.

வைகறைப் பொழுதில் கோழி கூவல், களவு வரல், மீன் ஒளி குண்றல், வாமமீன் உதித்தல், மாதவர் வாழ்த்தல், கலிதுந்தோள் இராகங்கள் பாடல் என்பனவாகும்.

விடியற் காலத்தில் விலங்கு முதலியன மகிழ்தல், கமலம் முதலியன விரிதல், பனி துளித்தல் பூபாளம் தேசாட்சி இராகங்கள் பாடல் என்பன நிகழ்கின்றனவாம்.

நன்பகலுக்கு உரியனவாக வெண்தேர், ஓடல், ஏருமை, நீராடல், சாரங்க இசொபடல் இவற்றைக் கூறுவார்.

ஏற்பாடு மலை நீளல், வானம் சிவத்தல், மறியினம் மகிழல், காபி, கலியாணி இராகம் பாடல் என்பன ஏற்பாட்டிற்குரிய நிகழ்ச்சிகளாகக் கூறுவார்.

தொல்காப்பியம் வீரசோழியம் போன்ற இலக்கண நூல்கள் காலங்களுக்குரிய நிகழ்ச்சிகளைத் தரவில்லை. தொன்னால் விளக்கமே காலங்களின் நிகழ்ச்சிகளை விரிவாகத் தருகின்றது. வீரமாழுனிவர் ஜந்து நிலம் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்.
“குறிஞ்சி பாலை மூல்லை மருதம் நெய்தல் ஜந்தினைக்கு எய்திய பெயர் என வரையே சுரமே புறவே பழனம் திரையே அவை அவை சேர் இடம் தானும் நிரையே ஜந்தினை நிலம்”³³

எனவரும் நூற்பாவில் குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, மருதம், நெய்தல் எனும் ஜந்தினைக்கு உரிய நிலம் முறையே வரை, சுரம், புறவு, பழனம், திரை என்பனவும் அவற்றைச் சேர்ந்த இடமும் என

வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடுகின்றார். வரை, சுரம், புறம், பழனம், திரை என இடத்தின் பரப்பினைக் கூறுகிறார்.

ஜந்தினை என்பது ஜந்து நிலத்தையா ஒழுக்கத்தையா குறிக்கின்றது என்பதிலே கருத்து வேறுபாடுள்ளது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களிடையேயும் இந்த மாறுபாடு இருந்தது. ஜந்தினை என்பது ஜந்து, ஒழுக்கம், ஜந்து ஒழுக்கம் நிலத்திற்கு உருவாகி வந்தள்ளதைக் காணலாம். மேலே தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் ஜந்தினையாக ஜந்து நிலத்தைக் கூற பிற இடங்களாக வளர சுரம், புறம், பழனம், திரை என்பவற்றைக் கொண்டார் எனலாம்.

குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருட்களாகக் கிளி, மயில், புலி, வேங்கை, குறிஞ்சிக் காந்தள், தேக்கு அகில், ஜவனம், தோரை என்பவற்றைக் குறிப்பிடுவார். குறிஞ்சிக்குரிய தெய்வம் குமரன் தலைமக்களாக பொருப்பன, வெற்பன், சிலம்பன், குறுத்தி, கொடிச்சி, குறவர், கானவர், குறுத்தியரைக் குறிப்பிடுவார்.

குறிஞ்சிக்குரிய பறை, தொண்டகம், குறிஞ்சி, யாழ், குறிஞ்சிப்பன் தொழிலாக ஜவனம் வித்தல், தினைகாத்தல் என்பவற்றை மரபுப்படியே வீரமாழுனிவர் கூறுவார். குறிஞ்சிக்குரிய நீர் அருவி, சுறையும், ஊராக - சிறு குடியும் கூறப்படுகின்றது.

பாலைக்குரிய கருப்பொருளாக புறா, பருந்து, ஏருமை, செந்நாய், மலர்.குராவு, மராஅ, மரம் உழிஞை, பாலை என்பவற்றைக் கூறுவார். பாலைக்குரிய தெய்வமாகப் பகவதி கூறப்படுகின்றது. தொல்காப்பியர் நான்கு நிலத்திற்கே தெய்வம் கூறியுள்ளார். பாலைக்குக் கூறவில்லை. வீரமாழுனிவரே பாலைக்குப் பகவதியைக் கூறுகின்றார்.

குடிமக்களாக எயின் எயிற்றியர், மறவர், பறையாக துழியும், யாழ் ஆகபாலையும், பண்ணாக பஞ்சரும் வெஞ்சமரும், தொழிலாக குறையாடலும் கூறப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களும் இவற்றையே கூறுகின்றன.

மூல்லைக் கருப்பொருள்களாக முராரி (தெய்வம்), குறும்பொறை நாடன், மனைவி, கிழத்தி (தலைமக்கள்), இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர் (மக்கள்), கானவாரணம் (புள்), மான், முயல், குறுஞ்சனை, கான்யாறு,

குல்லை, மூல்லை (மலர்), கொன்றை, குருந்து, வரகு, சாமை, ஏற்புப்பறை, மூல்லையாழ், சாதாரி (பண்), சாமை, வரகு விற்றல், கடா விடல், குழல் ஊதல் என்பவற்றைக் கூறுகிறார்.

மருதக் கருப்பொருள்களாக வாசன (தெய்வம்), ஊரன் கிழவன், கிழுத்தி, மணவி, உழவர், உழுத்தியர், மகன்றில் (புள்), நாரை, எருமை, நீராய், பேரூர், முதூர், ஆறு மனைக்கியணது, இலங்சீ, தாமரை, கழுநீர், காஞ்சி, வஞ்சி, செந்நெல், வெண்ணெல், அரிகிணை (பறை) மணமுழவு, மருதயாழ், தொழில் - விழாக்கொளல், களைகட்டல், கடாவிடல் என்பனவாகும்.

நெய்தல் கருப்பொருள் பற்றிக் கூறுகின்றார். வருணன், சேர்ப்பன், புலம்பன், நுளையர், நுளைச்சியர், காக்கை, விலங்கு, உவர்நீர்க்கேணி நெய்தல், கைதை(மலர்), புன்னை, குழல் மீன் உப்பு, மீட்கோட்டறை, விளரி (யாழ்), செவ்வழி (பண்) மீன் விற்றல், உப்பு எடுத்தல், கடல் ஆடல்.

மேற்கூறிய இடமும் பிறிது இடமாக மலை, ஆறு, நாடு என்பவற்றையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பண்புரிமை என அமைத்து பிறந்த சாதியையும் நெஞ்சிற் பற்றிய பற்றுதலும் நால் வகை அளவு ஜவகை வண்ணம், ஆறு வகைச் சுவையும் எழவகை இசையும் எண்வகை ஊறும் என அதில் பண்பு பற்றிப் பேசுகின்றார்.

வன்னியர் மன்னர் வணிகர், குத்திரர் எனும் நாற்சாதி பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒதுதல் வன்னியர் மன்னர் வணிகர்க்கு உரியது எனவும் கல்வி அனைவர்க்கும் உரியது என்கிறார். படைக்கலப் பயிற்சி யானை முதலியவற்றை செலுத்தும் பயிற்சி மன்னர் வணிகர் குத்திரர் ஆகியோர்க்கு உரியதாகும். நாட்டுக்காவல் அரசனுக்கு மட்டும் உரியது. அறப்புறக்காவல் நால்வர்க்கும் உரியது. வேற்றரசர் இடத்து தாது போகும் தொழில் அந்தனர், அரசர் ஆகிய இருவருக்கும் உரியதாகும். அரசனால் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற வணிகர், குத்திரர்களுக்கும் நாடுகாவலர் தாது போதல் உரியதாகும்.

பற்றுதல் உரிமை எனப் மனிதனைப் பற்றுகின்ற குணங்களான வெறுப்பு, உவப்பு, இரக்கும், வெகுளி, நாணம், துணிவு, அச்சம் போன்றவைகள் மனிதனின் பற்றின் காரணமாகத் தோன்றுகின்றன. பற்றில்லார்க்கு மேற்கூறிய பண்புகள் தோன்றாது. கற்றவர்களும் இப்பண்புகள் வழியும் வழவாது காப்பது கடன் என்கின்றார்.

ஒரு பொருளின் வடிவம், தன்மை இவைகள் பற்றிச் சிறப்பித்துக் காட்டல் தேவை எனக் கூறுகின்றார். இது தன்மையலங்காரம் எனப்படுமாதலால் அணியதிகாரத்துடன் காண்க என்றார்.

ஓழுக்க உரிமை என்பது உலகமுறைமை எனக் கூறுகின்றார். ஓழுக்க உரிமை என்பது உலகமுறையைப் பின்பற்றுதலாகும். ஏற்ற முறை கொண்டு உலக இயந்கை பிழையாது உரைத்தல் வேண்டும். உரையாசிரியர் உரை கூறும் போது ஒரு நில வேந்தனை எழு கடலைத் தூர்த்தன் எனவும் ஆகாயத்தில் யானை ஓட்டினான் எனவும் கூறுவது வழு எனகின்றார். இதனால் வீரமாழிவர் மரபு பற்றிப் பேசுகின்றார். தொல்காப்பியர் இதனை மரபியல் என ஒரு இயல் அமைத்துப் பேசுவதைக் காணலாம்.

சொல்லுரிமை எனச் சொற்களின் வகைகள் பேசுவதற்குரியோர் யார் என்பதையும் விளக்குகின்றார். சனுக் கிரகம் சங்கதம், அவப்பிரஞ்சனம், பாகதம் எனச் சொல்வகை நான்கெனவும் முதலிரண்டும் தேவர்மொழி எனவும் அவப்பிரஞ்சனம் இழிசினர் மொழி எனவும், பாகதம் எல்லா நாட்டிலும் எல்லார் தம்மாலும் வழங்கு மொழி எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். பாகதத்தில் வடமொழி திரிபன தற்பவும், தமிழகத்தும் வடமொழிக்கும் பொதுவாயின. தந்சமம் ஒற்றந்தே சிறப்பாக உரியன் தேசிகம் எனவும் கூறுகிறார். நன்னூலாளர் இதனை எழுத்ததிகாரத்தில் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

பதினெண் நாடுகளில் வழங்கும் மொழிகளையும், செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் வழங்கும் நிலப்பகுதிகளையும் கூறுகின்றார். இதனை நன்னூல் சொல்லதிகாரத்திலே குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். செந்தமிழ் வழக்கு என இலக்கணமுடையது இலக்கணப் போலி மருஉ என்ற முன்று இயல்பு வழக்கையும் இடக்கரடக்கல் மங்கலம் குழுஉக்குறி என்ற தகுதி வழக்கையும் இங்கே பேசுகின்றார். ஏனைய இலக்கண ஆசிரியர்கள் சொல்லதிகாரத்தில் பேசப்படும் செய்தியாக அமைந்துள்ளது.

சொற்கள் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் பொருளை உரைத்தும். குறிப்புமொழி ஒன்பது பற்றிக் கூறுவார். ஒன்றினைக் குறியாப் பொது மொழியும், விகாரமொழி ஒன்பதும் தகுதிவழக்கு முன்றும், வினைக் குறிப்பும் ஆகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும் முதல் தொகையும் பொருள் தொகையும் கூறுவோர் குறிப்பும் எனக் குறிப்பு மொழி ஒன்பதென்பார். இவை ஒழிந்தன வெளிப்படைமொழியாகும். இது சொல்லிலக்கணத்தில் கூறப்படும் செய்தியாகும்.

“பலவினைக்கு உரிய பலபொருட்சொல் ஒரு நிலைவரின் உரிமை நீத்த சொல் உரித்தே”³⁶

பலவினைக்குரிய பல பொருள்சொல் பொதுவினையோடு அமைதல் வேண்டும். இதுவும் சொல்லதிகாரத்தில் இருக்கவேண்டிய நாற்பா

“திணை நிலம் சாதி குடியே உட்டைமை
குணம் தொழில் கல்வி சிறப்பாம் பெயரோடு
இயற்பெயர் ஏற்றிடில் பின்வரல் உரித்தே”³⁷

சிறப்புப் பெயரும் இயற்பெரும் வரும்போது சிறப்புப் பெயர் முன்பும் இயற்பெயர் பின்பும் வருதல் வேண்டும். இதுவும் சொல்லதிகாரத்தில் பேசப்படுகின்றது. திணை, நிலம், சாதி, குடி, உட்டைமை இவற்றால் வரும் சிறப்புப் பெயர் ஆகையால் தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் இங்கே பொருளதிகாரத்தில் கூறுகிறார் எனலாம்.

அகப்பொருள் புறப்பொருளாம் இரண்டு அவற்றுள்
பெருகிய கைக்கிளை பெருந்திணைக் குறிஞ்சி
ஆதி ஜந்திணை என அகத்திணை ஏழே
கைகோள் இரண்டாம் களவுக்கர்பே
வதுவை வாழ்க்கை வரைவு அகப்பொருளே
வெட்சி கரந்தை வஞ்சி காஞ்சி
நொச்சி உழிணை தும்பை ஏழப்புத்திணை
பகைநிரை ஓட்டல் தன் நிரை மீட்டல்
பகைமேல் செல்லல் பகைக்கு எதிருஞ்றல்
தன் எயில் காத்தல் பகை எயில் கொள்ளல்
போர் வெல்லல் என முறை புறப்பொருள்³⁸ திணையே.

அகப்பொருள் புறப்பொருள் செய்திகளை இங்கு தொகுத்துத் தருகின்றார்.

கைக்கிளை பெருந்திணை எனவும் குறிஞ்சி முதலிய ஜந்திணை எனவும் அகத் திணை ஏழு எனவும் குறிப் பிடிகின் றார். தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி தொன்னுால் விளக்கம் திணையழு என்கின்றது. கைகோள் களவு கற்பு, வதுவை, வாழ்க்கை, வரைவு என்பவற்றை அகப்பொருள்களாக தொன்னுால் விளக்கம் கூறுகின்றது.

வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிணை, தும்பை என ஏழு திணை பற்றிக் கூறுகின்றார். பகைநிரை ஓட்டல் தன்நிரை மீட்டல் பகைமேல் செல்லல் பகைக்கு எதிருஞ்றல் தன் எயில், காத்தல், பகை, எயில் கொள்ளல், போர் செல்லல் என புறப்பொருள் திணை பற்றிக் கூறுகின்றார்.

பொருளதிகார இறுதியில் அகப்பொருள் கைக்கிளை, ஜந்திணை, பெருந்திணை என ஏழு எனவும் புறத்திணை ஏழு எனவும் கூறி நம்பிக்கயப்

பொருள் புறப்பொருள் மாலை. இவற்றின் நூற்பாக்களையும் மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றார். மரபின் வழியே தொன்னுால் விளக்கம் செல்கின்றது என்பதைக் காட்டவே அகப்பொருள் கைக்கிளை ஜுந்தினை, பெருந்தினை என தினைஏழு எனவும் கூறி நம்பியகப் பொருள் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை இவற்றின் நூற்பாக்களை மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றார். தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் பொருளத்தொகுத்தை புதுநோக்கில் கூறுகின்றார். மரபில் இருந்து விடுபெவில்லை என்பதைக் காட்ட அகத்தினை, புறத்தினை பற்றிப் பேசுகின்றார். அகத்தினை, புறத்தினை இலக்கணம் புதிதாக அமைகின்றது நோக்கத்தக்கது.

3.2 யாப்பதீகாரம்

வீரமா முனிவர் யாப்பதீகாரத்தை மூன்றாக வகுத்துப் பேசுகின்றார்.

“சிரை முதல் யாப்பு உறச் சேர் உயிர்க்கு உடல்போல

உரை முதல் யாப்பு உற உணர்பொருட்டு உடலாச்

சிறப்பில் செய்வன செய்யுளாம் அவை

உறுப்பு இயல் மரபு மூன்று உரைப்ப விளங்கும்”³⁹

செய்யுஞ்சுப்பு, செய்யுளியல், செய்யுள் மரபு என மூன்றாக வகுத்துச் செல்கின்றார். ஏனைய நூல்களில் தொல்காப்பியம் வீரசோழியம், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை போன்றன செய்யுள் உறுப்பு, பாவகை பற்றியே பேசுகின்றன. செய்யுள் மரபான பரணி, உலா, மடல், ஆழ்ந்துப்படை மாலை, பிள்ளைக்கவி பொருள் தொடர்நிலை (புராணம் காப்பியம்), கோவை என்பவற்றையும் யாப்பியலில் கூறுகின்றார். ஏனைய நூல்கள் இவற்றை யாப்பியலில் கூறவில்லை. தொன்னுால் விளக்க ஆசிரியர் மரபு இலக்கணம் முறையையும் தனது கால பின்னணியையும் மனதிற் கொண்டு இலக்கணம் வகுத்திருக்கின்றார். மாலை ஆழ்ந்துப்படை பிள்ளைக்கவி போன்றன பற்றி பன்னிரு பாட்டியல் விளக்குகின்றது. அந்தக்காலச் செய்யுள் மரபு எவ்வாறு இருந்தது என்பதைப் புலப்படுத்த யாப்பியலில் செய்யுள் மரபைச் சேர்க்கின்றார் எனக் கொள்ளலாம்.

செய்யுள் உறுப்புக்களாக எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என ஆறு உறுப்புகளைக் கூறுகின்றார். அசையிலக்கணம் உணர்த்தும்போது அசைச்சீர் நேர், நிரை என இரண்டு வகைப்படும் என தொன்னுால் விளக்கம் கூறும். அசை நேர், நிரை என இரண்டு என்ற பொதுக் கருத்தினைத் தொன்னுால் விளக்கம் கூறுகின்றது. நெடிலும்

தனிக்குறிலும் மெய்தொடர்ந்த குறிலும் நேர் எனவும் இரு குறில் இணையும் குறில் நெடில் இணையும் நிரை என தொன்னால் விளக்கம் கூறும். தொன்னால் விளக்கத்தில் நேர் நிரையசை கூறும்போது வேறுபாடு (குறை) உள்ளது. நெடில் எழுத்து தனிக்குறில் எழுத்து மெய் தொடர்ந்த குறில் ஆகிய மூன்றே நேர் எனக் கூறுகிறார். நெடில் ஒற்றுடன் வந்ததாகக் கூறவில்லை. நிரையசைக்கும் இணைக்குறில் குறில் நெடிலடி எனவே கூறுகிறது. இவை முறையே ஒற்றுவருதலைக் கூறவில்லை உரையாசிரியர்கள் கூறியுள்ளனர்.

இயற்சீர் எனும் ஈரசைச்சீர் நேர்நேர், நிரை நேர், நிரை நிரை, நேர்நிரை என நான்கும் இந்நான்கின் பின் முறையே நேரும் நிரையும் வரின் எட்டு உரிச்சீர் வரும். அவற்றில் நேர் என முடிந்தன வெண்சீர், நிரை என முடிவன வஞ்சிச்சீர், பொதுச்சீர் எனப்படும் நாலசைச்சீர் பதினாறாகும்.

சீருக்கு இலக்கணம் உணர்த்தும்போது தலை கொள்ளும்போது பொதுச்சீர்கள் உரிச்சீர் போல நிற்கும். அதுபோல ஓரசைச்சீர், இயற்சீர் போல நிற்கும். பொதுச்சீர்கள் வெண்பாவில் வராது.

ஆசிரியத்திலும் கலியிலும் குற்றியலுகரம் வந்தால்தான் வரும் வஞ்சிப்பாவில் எல்லாப் பொதுச்சீரும் வரினும் ஒரு அடியில் இணையாக இரண்டு வராது என வீரமாழனிவர் குறிப்பிடுவார்.

பொதுச்சீர் வரும் இடங்களை தொன்னால் விளக்கம் புதிதாகக் கூறுகின்றது. தலை இலக்கணம் கூறும்போது சீர்கள் தம்முள் பினிக்கப்படல் தலை எனவும் அவை எழு வகைப்படும் எனவும் வீரமாழனிவர் குறிப்பிடுவார். தலை ஏழு என்ற பொதுவான கருத்தினையே தொன்னால் விளக்க ஆசிரியரும் கூறுகின்றார். இயற்சீர் ஒன்றி வருவது ஆசிரியத்தலை எனவும் வெண்டளை இருவகைப்படும் எனவும் கூறுவார். வெண்சீர் ஒன்றல், இயற்சீர் விகந்பம் என அவை அமையும். வெண்சீர் வந்து வரும் சீர் முதலசையுடன் ஒன்றாது நிற்பது கலித்தலையாகும்.

வஞ்சித்தலை, வஞ்சிச்சீர் நின்று வரும் சீரும் ஒன்றினும் ஒன்றா விடினும் இயலும். தொன்னால் விளக்கம் அசைச்சீர், இயற்சீர், உரிச்சீர், பொதுச்சீர் எனச் சீர்வகைகளை பாகுபடுத்தி உரிச்சீரில் நேரீரு வருவனவற்றை வஞ்சிச்சீர் எனவும் நிரையீறு வருவனவற்றை வஞ்சிச்சீர் எனவும் மரபுப்படி கூறுகின்றது. புதிதாக வீரமாழனிவர் புதிதான நால் அசைச்சீரும் தலைபெறுதலைக் கூறுகின்றார்.

அடியிலக்கணம் உணர்த்தும்போது தளையால் பிணிக்கப்பட்ட சீராடு வருவன் அடி என்கின்றார். குறளாடி முதல் கழிநெடிலடி வரை ஜந்து வகைப்படும். ஓரடியின்கண் இரண்டு சீர்முதல் எட்டுச் சீர்வரை வரலாம். அடிப்பறி இலக்கணம் கூறும்போதும் மரபு இலக்கணத்தைப் பின்பற்றுகின்றார். பலவகை அடிகள் தம்முள் இரண்டாய் இணைந்து தொடுப்பது தொடை எனப்படும். முதல் எழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது மோனைத் தொடை எனவும் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றால் எதுகை எனவும் மொழியானும் பொருளானும் மறுதலைப்படத் தொடுப்பது முரண் எனவும் உயிரளவும் ஒந்றளவும் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது அளபெடைத் தொடை என தொகை ஜூவகைப்படும் என வீர்சோழியர் கூறுவார்.

தொன்னுால் விளக்கம் உறுப்புக்களை விளக்கிவிட்டு அதன் வகைகளைக் கூறும் தன்மை கொண்டது. மோனைத் தொடைக்கு வீரமா முனிவர் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துகின்றார். ஒரெழுத்துக்கு அவ்வொழுத்தே மோனையாவதற்கு இனவெழுத்தும் மோனையாகும். ஒன்றிற்கொன்று மோனையாகும் எழுத்துக்களை இவ்வாறு தருகின்றார்.

“மோனைக்கு இனமே அ ஆ ஜி ஒள வும்

இ ஸ எ ஏ வும் உ ஹா ஒ ஒ வும் ச த வும்

ஞ ற வும் ம வ வும் எனவே.”⁴⁰

என அ ஆ, ஜி ஒள, இ ஸ, எ ஒ உ ஹா, ஒ ஒ ச த, ஞ ற ம வ என ஒன்றிற்கொன்று மோனையாகும் இன எழுத்துக்கள் என வீரமாமுனிவர் குறிப்பிடும் மோனைக்குரிய இன எழுத்துக்களை வீர்சோழியர் கூறுவது போன்று தொன்னுால் விளக்கமும் கூறுகின்றது.

எதுகைத் தொடை பற்றிக் கூறும்போது முதல் எழுத்து அளவொத்து இரண்டாம் எழுத்து மொழிகளில் ஒன்றி வருதல் எதுகை. இவை ஒழிய மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றால், ஆசெதுகை, இன எதுகை தலையாகு, இடையாகு, கடையாகு எதுகை என ஆறு பிற வகைகளும் உள்ளன என வீரமாமுனிவர் கூறுவார். முதற்சீர் முழுவதும் ஒன்றால் தலையாகு எதுகை இரண்டாம் எழுத்து மட்டும் ஒன்றால் இடையாகு எதுகை எனக் கூறுவார். யாப்பருட்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை உரைகளைப் பின்பற்றி தொன்னுால் விளக்கம் எதுகை ஆறுவகை எனக் கூறுகின்றது. தலையாகு, இடையாகு, கடையாகு எதுகைகள் தொன்னுால் விளக்கத்திலேயே கூறப்படுகின்றது.

அடி தோறும் முதற்கண் மோனை ஒன்றின் அடி மோனை எனவும் ஒரு அடியின் கண் முதல் இருசீர்கள் மோனை முதலாயின வரல் இணை எனவும் இடைவிட்டு ஒன்றாம் மூன்றாம் சீரில் வருவது பொழிப்பு எனவும் ஒன்றிலும் நான்கிலும் பொருந்துவது ஒரு எனவும்

ஸ்த்ருச்சீராழியப் பிறமுன்றில் பயிற்சி மேற்கதுவாய் முன்றாம் சீர் ஒழியப் பிறமுன்றில் வரல் கீழ்க்கதுவாய் அனைத்திலும் வரல் முற்றாம் என வீரமாழனிவர் கூறுவார்.

அந்தாதி இரட்டை, செந்தொடைகளை வீரமாழனிவர் குறிப்பிடுவார். அடிதோறும் இறுதிக்கண் நின்ற எழுத்தானும் அசையானும் சீரானும் அடுத்த அடியைத் தொடங்குவது அந்தாதி எனப்படும். அளவடிக்கண் ஓரடி முழுவதும் ஒரு சொல்லே வரத் தொடுப்பது இரட்டை எனவும் வீரமாழனிவர் கூறுவார். தொல்காப்பியர் மோனை, தொடை எதுகை, தொடை முரண், தொடை, இயைபுத் தொடை, அளபெடைத்தொடை, பொழிப்புத்தொடை ஒருஉத்தொடை, செந்தொடை என்பவற்றைத் தொல்காப்பியம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளது. வீரமாழனிவர் அந்தாதி, இரட்டை என்பவற்றை புதிதாகக் கூறுகின்றார். தொடை நாற்பாத்தி மூன்று என்று தொன்னால் விளக்கம் கூறுகின்றது.

தொல்காப்பியம் முப்பத்துநான்கு உறுப்புக்களைக் கூறுகின்றது. இந்த மரபு பிற்காலத்தில் மாற்றமுறுகின்றது. யாப்பருட்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை என்பன அந்த ஆறு உறுப்புடன் எழுத்து அசை, சீர் தளை அடி தொடை என்பவற்றுடன் ஒசை யாப்பும் என எட்டாக வகைப்படுத்துகின்றன. ஆனால் தொன்னால் விளக்க ஆசிரியர் ஆறு உறுப்புக்களையே கூறுகின்றார்.

எழுத்துப்பற்றி தொன்னால் விளக்கம் குறிப்பிடவில்லை. யாப்பருட்கலம் யாப்பருங்கலக்காரிகை என்பன எழுத்து வகை பற்றியும் குறிப் பிட்டுள்ளன. தொன் னால் விளக்கம் அதனைக் குறிப்பிடத்தவறியுள்ளது.

“வெண்பா அகவல் விரி கலி வஞ்சி

மருட்பா என ஜவகைப்பா அன்றியும்

துறை தாழிசை விருத்தம் தூக்கினம் மூன்றே”⁴¹

வீரமாழனிவர் மருட்பாவையும் சேர்த்து பா ஜவகை என்கிறார். தொல்காப்பியர் மருட்பா பற்றிக் கூறுவார். பிற இலக்கணங்களில் பாவோடு பாவினங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. வீரமாழனிவர் பாவோடு பாவினத்தையும் சேர்த்திருக்கின்றார். பாக்களாக வெண்பா, அகவல், கலி, வஞ்சி, மருட்பா என்பனவும் துறை, தாழிசை, விருத்தம் என்பவற்றை பாவினங்களாகப் பயன்படுத்துகின்றார். புத்த மித்திரனார் துறை, தாழிசை, விருத்தம் பற்றிக் கூறியிருந்தார் எனப் பார்த்தோம். ஆனால் வீரமாழனிவர் குறிப்பிட்டமாதிரி பாவோடு சேர்த்து பாவினத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. வீரமாழனிவர் காலத்தில் தாழிசை,

துறை விருத்தம் என்ற பாவினங்கள் ஏராளமாகக் கையாளப்பட்டமேயே காரணமாகும்.

வெண்பாவின் இயல்பு பற்றிக் கூறும்போது வீரமாழுனிவர் இயற்சீரும் வெண்சீரும் விரவி அளவடியாய், ஈற்றுடி சிந்தடியாய் ஈற்றுச்சீர் அசைச்சீராக வரும் எனவும் அசைச்சீர் உக்குறழிற்கும் வரும் எனவும் கூறுவார். வீரமாழுனிவர் வெண்பாக்கள் அறுவகை என்பார். குறள், சிந்து, இன்னிசை, நேரிசை, ப. ஜெடை சவலை என ஆறு வகைப்படுத்துகின்றார். வீரசோழியர் சவலை எனக் குறிப்பிட்டார். அதனையும் சேர்த்து வீரமாழுனிவர் ஆறுவகை எனக்கொள்கிறார். யாப்பருங்கலக் காரிகை நேரிசை இன்னிசை என இருவகையாகக் குறிப்பிடுகின்றது. வீரமாழுனிவர் அவற்றை இரு வகையாகக் கொள்ளாது சிந்தியல் என ஒரே வகையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

வீரமாழுனிவர் பிறதளை விரவாது வெண்தளையே வந்தால் செப்பலோசை எனவும் வெண்சீர் மட்டும் வருவது ஏந்திசை எனவும் இயல்புசீர் பெற்று வருவது தூங்கிசை எனவும் கூறுவார். வெண்பா ஏந்திசை, தூங்கிசை ஒழுகிசையில் வரும் என்பரதை முதல் குறிப்பிட்ட இலக்கணநூல் தொன்னுால் விளக்கம் தான் யாப்பருங்கலம் யாப்பருங்கலிக் காரிகை என்பன இவற்றைக் கூறுவில்லை. எனினும் உரையாசிரியர்கள் ஆய்காங்கே குறிப்பிட்டுள்ளனர் என்பதும் குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

அடுத்து ஆசிரியப்பாவின் இலக்கணம் உணர்த்துகின்றார். இயற்சீரும் ஆசிரியத்தளையும் பிறவும் வந்த அளவடியாய் வரும். ஆசிரியத்தின் ஒசை அகவல் எனவும் கூறும். ஆசிரியப்பா நான்கு வகையுடையது எனவும் கூறுவார். நேரிசை ஆசிரியப்பா, இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா, நிலமண்டில ஆசிரியம், அடிமறிமண்டிலம் என நான்கு வகைப்படுத்துவார். பிற ஆசிரியர்களும் நான்காகவே வகுக்கின்றனர். பிற ஆசிரியர்கள் நிலை மண்டிலம் எனக்கூற இவர் நிலமண்டிலம் எனக் கூறுவார். நேரிசை ஆசிரியப்பா மூவடி சிறுமையாகப் பல அடியால் வரும் எனவும் பிற அடிகள் அளவடியாக, ஈற்றயல் சிந்தடியாகி வரும் எனவும் வீரமாழுனிவர் கூறுவார்.

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா முதலடியும் ஈற்றடியும் அளவடியாய் இடையடிகள் குறஞும் சிந்தும் விரவி வரும் என்பார். நிலமண்டில ஆசிரியம் முழுமையும் அளவடியால் வரும். அடிமறி மண்டிலமும் அவ்வாறே ஆகி அடிகள் தம்முள் முறைமாறி உச்சரிப்பிலும் ஒசையும் பொருஞும் வழுவாது வரும்.

கலிப்பாவின் இயல்பும் வகைகளும் உணர்த்துகின்றார். துள்ளல் ஒசை கலிக்கு உரியது கலித்தளையும் பிற தளைகளும் வெண்சீரும் பிறசீர்களும் விரவிய அளவடிகள் இதனிடத்து வரும். தொல்காப்பியம் கலிக்கு நால்வகை கூறுகின்றது. கலிப்பாவின் வகைகள் பத்து எனக்கூறி பின்னர். கட்டளைக் கலிப்பாவைத் தனியாக விளக்குகின்றார். கலிப்பாவிற்குரிய தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல் சுரிதகம், அராகம், அம்போதரங்கம் ஆகிய ஆறு உறுப்புக்களையும் பொது இலக்கணம் கூறும்போது கூறுகின்றார்.

“கலிமுதல் உறுப்பாம் தரவு தாழிகையே
துணை உறுப்பு எனக்கள் சுரிதகம் வண்ணம்
அம்போதரங்கம் ஆம் இவை நான்கே”⁴² என தொன்னுால் விளக்கம் கூறும்.

தரவும் தாழிசையும் கலித்தளையும் வெண்தளையும் விரவி இரண்டடியாலும் பல அடியாலும் வரும். வண்ணகம், முடுகு, அராகம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள் அளவடி முதல் பல அடியால் வந்து நான்கு முதல் எட்டு அடிவரை வண்ணகம் நடக்கும். அம்போதரங்கமும் அதன் உறுப்புகள் பற்றியும் கூறுகின்றார். அம்போதரங்கம் நாற் சீரடியும் முச்சீரடியும் இருசீரடியுமாகப் பேரென், அளவெண், இடையெண், சிற்றெண் என நாலு உறுப்போடு வரும் சிந்தடி எட்டால் வரும் இடைபெண்ணும் குறளடி பதினாறால் வரும் சிற்றெண்ணும் முறையே நான்கும் எட்டும் அடியாய்ச் சுருங்கிவரும்.

கூன் எனும் உறுப்பைத் தொடர்ந்து பொருள் குவிந்து முடியும் உறுப்பு சுரிதகம் இது அகவலாகவோ வெண்பாவாகவோ இருக்கும்.

தரவு, தாழிசை முதலியவற்றை உறுப்பு எனவும் கூன், சுரிதகம் வண்ணம் அம்போதரங்கம் என்பவற்றை துணை உறுப்பு எனக் கூறுவதை தொன்னுால் விளக்கத்தில் காணலாம்.

ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவின் வகைகள் பற்றிக் கூறுகின்றார். நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலி, அம்போதரங்க ஒத்தாழிசை, வண்ணக ஒத்தாழிசை என மூன்று வகைப்படும். நேரிசை ஒத்தாழிசை கலி என்பது ஒரு தரவும் மூன்று தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் என நான்கு உறுப்பால் முடியும். அம்போதரங்க ஒத்தாழிசை என்பது தாழிசைக்குப்பின் அம்போதரங்கம் வருவதாகும். வண்ணக ஒத்தாழிசை என்பது ஜந்து உறுப்புடன் அம்போதரங்கம், அராகம், சாரல் என்பனவற்றுடன் முடியும்

கொச்சகக் கலிப்பாவின் வகைகள் பற்றிக் கூறும்போது தரவு, தரவினை, சி.நாழிசை, ப.நாழிசை, மயங்கிசை எனக் கூறுகின்றார்.

யாப்பருங்கலம் கலிவெண்பா எனவும் யாப்பருங்கலம் காரிகை வெண்கலி எனவும் ஒரே வகையை விளக்க தொன்னுல் விளக்கம் அவற்றை வேறுபடுத்தி இரண்டாக வகுத்து வேறுபாடு காட்டுகின்றது. வெண்கலிப்பா அளவடியாய் ஈற்றடி அசையாலிறும் முச்சீரடியாய் பலதளையும் தொடையும் விரவி வரும், எனவும் கலிவெண்பா வெண்டளையே பெற்றுவரும் எனவும் வேறுபாடு காட்டுகின்றார். வீரமாழுனிவர்.

கட்டளைக்கலிப்பா பற்றிக் கூறும்போது இரட்டை அடியாய் ஒவ்வொரு பாதி, சீர் வகையால் தேமாவாயினும் புளிமாவாயினும் வந்து மூன்று கூவிளாம் கூட்டி, நாற்சீராகவும், எழுத்து வகையான ஒவ்வொரு பாதி, நேரசை முதலாயின பதினொன்றுஞு எழுத்தும் நிரையசை முதலாயின் பன்னிரெழுத்தும் வரும் எனக் கூறுவார். தொன்னுல் விளக்கம் கட்டளைக்கலிப்பா பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியம், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை போன்ற நூல்களில் கட்டளைக்கலித்துறைக்கு இலக்கணம் கூறப்படவில்லை.

அடுத்து வஞ்சிப்பாவின் இலக்கணம் உணர்த்துகின்றார். தூங்கல் ஓசை வஞ்சிக்குரியது என்பார். வஞ்சிச்சீரும், வஞ்சித்தளையும் அவற்றோடு பிறசீர் தளைகளும் பெற்று குறளடி சிந்தடிகளால் ஆகிவருவது வஞ்சிப்பா மூன்று அடிகுறைவாகப் பல அடியால் வரும் இப்பா தனிச் சொல்லும் அகவல் கரிதகமும் பெற்று முடியும் என தொன்னுல் விளக்கம் கூறும். யாப்பருங்கலமும் வஞ்சிப்பா தனிச் சொல்லோடு அகவல் கரிதகம் பெற்று முடியும் எனவே கூறும். இதனை தொன்னுல் விளக்கமும் கூறுகின்றது.

“சீர் விளங்கிய செல்வியாப்பார் விளங்கிய பாவையே, தென்காவிரி தீரண்டொலிப்ப, மன்காவிரி மலர் கமழுப் பூற்தாதகி புடை நிழற்ற, தீந்தாத கிற் றினைக்குளிர்ப்ப வருட்காவலூர்ந் தமைந்தளிப்பத் திருக்காவலூர் சேர்ந்தனளே சேர்ந்தபின் னானே பூண் பழிநைய வெண்மதி தானே பூண் பதந்தான் தாராளோ திருவடி யொளியுளந் தெளிவுறக் கண்டாற் கருவடி யிருளறக் கண்டு மருவடி மலரடி வான்கதியந்தமே”⁴³

வீரமா முனிவர் மருட்பா பற்றிக்கூறும்போது வெண்பாவினால் தொடங்கி அகவலில் முடியும் வண்ணம் இருபாவும் மருஞும் இயல்புடையது எனகின்றார். மருட்பா பற்றிய குறிப்பு தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டாலும் அதனைத் தொல்காப்பியம் தனிப்பாவாக கருதவில்லை.

தொன்னால் விளக்கமும் மருட்பா பற்றிக் கூறும்போது வெண்பா வந்து சுற்றில் ஆசிரியம் மருஞும் இயல்புடையது என மட்டும் கூறிச்செல்கின்றார்.

பாவினம்

மதவிலே துறைபற்றி நோக்கலாம் குறள் வெண்பாவின் இனம் வென் செந்துறையாகும். ஏசீரானும் எத்தனையாயினும் எவ் அடியானும் வந்து இரு அடி தம்முள் அளவொத்து வரும். வெண்செந்துறை, சீர்தனை அடி விரவி, மூன்றி முதல் ஏழடிவரை வந்து ஈற்றடி சில அளவு குறைந்து வரும். ஆசிரியத்துறை சீர் வரையறை இல்லாது நான்கு அடியாய் வந்து ஈற்றடியலடி குறைந்து வரலும் ஈற்றயல் குறைந்து இடை மடக்கலும், முதலும் ஈற்றயலும் இடையிடை குறைந்து வருவனவும் இடையிடை குறைந்து இடைமடக்காய் வருவனவும் என நால் வகையாகும். ஆசிரியத்துறை பற்றிய கருத்துக்கள் யாப்பருங்கலம் முதலான பிற்கால இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது போன்றே தொன்னால் விளக்கமும் கூறுகின்றது. நால்வகை என்பதை தொன்னால் விளக்கமே கூறுகின்றது. கலித்துறை, கட்டளைக் கலித்துறை பற்றி குறிப்பிடும் போது நெடிலடி நான்கு ஒத்து வருவது கலித்துறை எனவும் கட்டளைக்கலித்துறையின் முதல் நான்கு சீரும் இயற்சீரும், இடையே நேர்வரும் வெண்சீருமாக வர ஐந்தாம் சீர்நிரையசை இடையில் வரும் வெண்சீராக வந்து, முதற்சீரும் ஐந்தாம் சீரும் மோனைத் தொடர்பு பெற்று வரும் என தொன்னால் விளக்கம் கூறும். நான்கு குறளாடி அளவொத்து வருவது வஞ்சித்துறை என தொன்னால் விளக்கம் கூறும். தாழிசை பற்றி இனிப் பார்க்கலாம்

குறிட்டாழிசை மூன்று வகைப்படும். சந்த ஓசை குறைந்து வரும். குறள் வெண்பா, ஈற்றடி குறைதல், செந்துறையின் சிதைவு என வகைப்படுத்துவார். சிந்தியல் வெண்பாப் போல் வந்து பிற தனை விரவி வருவது வெண்டாழிசை எனப்படும். அகவல் தாழிசை மூன்றடி அளவொத்துத் தனித்தும் மூன்று அடுக்கிவரும் என தொன்னால் விளக்கம் கூறும்.

கலித்தாழிசை ஈரடி முதலாயப் பல அடியானும் வந்து, ஈற்றடி மிக்கு, பிற அளவு ஒத்தும் ஒவ்வாதும் வருவது இவையும் தனித்தும் ஒரு பொருள்மேல் மூன்று அடுக்கியும் வரும் என தொன்னால் விளக்கம் கூறும். வஞ்சித்தாழிசை என்பது குறளடிகள் நான்கு ஒரு பொருள் மேல் மூன்றாக அடுக்கி வருவது ஆகும் என வீரமாழுவிவர் கூறுவார். தாழிசைகள் தனித்து வருவதுடன் ஒருபொருள்மேல் மூன்றடுக்கியும்

வரும் என்பதனை தொன்னால் விளக்கம் கூறுகின்றது. யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை போன்ற உரைகளில் இது கூறப்பட்டுள்ளது.

விருத்தம் எல்லாச் சீராலும் அடியாலும் நடக்கும் ஆயின் அளவொத்த சீருடனும் நான்கு அடிகளுடனேயே வரும். சீர் ஒப்புமையாவது மாற்று சீரின்டும் விளவீற்ற சீரின்டும் காயீற்ற சீர்நான்கும் தம்முள் ஒத்த சீர் எனப்படும். வஞ்சிச்சீரும் பொதுச்சீரும் தத்தம் இடை நின்ற மாவும் விளமும் பற்றி ஒப்புமை கொள்ளப்படும் என தொன்னால் விளக்கம் கூறும். விருத்தம் என்பதற்கு பொது இலக்கணம் முதலில் கூறுவது தொன்னால் விளக்கமேயாகும். வஞ்சி விருத்தம் என்பது சிந்தடி நான்கு அளவொத்து வருவதாகும். அடிதோறும் தனிச்சொல் ஒன்றை ஈற்றில் பெறுவது வெள்ளை விருத்தம் எனப்படும். கழிநெடிலடியால் வருவது ஆசிரிய விருத்தம் என தொன்னால் விளக்கம் கூறும்.

“வண்ணகம் என்ப வலி மெலி இடை ஒழுகு
என் உருட்டென முடுகு ஏந்தல் தூங்கல்
அகைப்பற பறப்பாட்டு அகப்பாட்டு அளவு
பாவு நலிவு தரவு ஒரு உக்க
குறில் நெடில் சித்திரம் கூறுபாடு இருபதே”⁴⁴

என்று வண்ணம் பற்றி தொன்னால் விளக்கம் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியமும் இருபது வண்ணமே கூறுகின்றது. தொல்காப்பியம் வண்ணத்தினைச் செய்யுள் உறுப்பாகவே கொண்டது. தொன்னால் விளக்கம் செய்யுள் உறுப்பாகக் கொள்ளாது பாவினங்களைப் பற்றிப் பேசியின் கூறுகின்றது.

எழுத்து வகையாலும் அசை வகையாலும் இயையும் பிறிதொரு வகை சந்தவிருத்தம் எனப்படும்.

இறுதியில் பா, பாவினங்களுக்குப் பொது விதி கூறுகின்றார். பா ஐந்தும் பாவினம் முந்நான்குமாகப் பதினேழு வகைச் செய்யுளும் பொதுப்பெயராக வடமொழியால் பத்தியம் என்று வழங்கும் எனவும் இலக்கணம் சிதையினும் இலக்கணப் பாவின் நடையோடு ஒப்ப வருவன எல்லாம் கத்தியம் எனப்படும் என தொன்னால் விளக்கம் குறிப்பிடும், பக்தியம், கத்தியம் பற்றி வீரசோழியர் முதலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரைப் பின்பற்றி வீரமாழனிவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

3.4. செய்யுள் மரபியல்

செய்யுள் வகைகளையும் அதன் தன்மையையும் தொன்னால் விளக்கம் குறிப்பிடுகின்றது. வீரமாழுனிவர் முத்தகம், குளகம், தொகைநிலை, தொடர்நிலை, எனச் செய்யுள்ளை வகைப்படுத்துகின்றார். தண்டியலங்காரமும் செய்யுள்களை முத்தகம், குளகம், தொகைநிலை எனப் பிரிக்கின்றது. தண்டியலங்காரத்தைப் பின்பற்றி வீரமாழுனிவரும் இவ்வாறு பிரிக்கின்றார். அனி இலக்கணம் கூறும் கருத்தை தொன்னால் விளக்கம் யாப்பியலில் கூறுகின்றது. தொகைநிலை, தொடர்நிலை பற்றிய கருத்துக்கள் பாட்டியல் நூல்களில் இடம் பெறுகின்றன. தொன்னால் விளக்கம் ஆசிரியர் அவற்றை உள்வாங்கி யாப்பியலில் கூறுகின்றார்.

முத்தகம் தனியே நின்று ஒரு பொருளைப் பயின்று முடியும் ஒவ்வொரு பாட்டும் தனியே வினை கொள்ளாமல் பலவே கூடி ஒரு வினை கொண்டு முடிவன் குளகச் செய்யுள் என வீரமாழுனிவர் கூறுவார். தொகை நிலைச் செய்யுள் பல் வகைப்படும் ஒருவன் உரைத்தது (திருவள்ளுவப் பயன்) பல்லோர் உரைத்தது (நெடுஞ்செழை) பொருளால் தொகுக்கப்பட்டது (பழநாநாறு) என தொகைநிலைச் செய்யுள் அமையும்.

பலபாட்டு ஆகிப் பொருளாலும் சொல்லாலும் தொடர்ந்து ஒருப்பட வருவன் தொடர் நிலைச் செய்யுள்ளாகும். இவற்றுள் ஒரு பொருளை விளக்கத் தமிழன் தொடர்ந்து வரும் பல பாட்டே பொருள் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்பதாகும். (இராமாயாணம்) செய்யுள் அந்தாதியோடு தொகுத்து வருவன் சொந்தோடர் செய்யுள் என்பதாகும். (கலம்பகம்) பொருள் தொடர் நிலைச் செய்யுளை காப்பியம் பெருங்காப்பியம், என இருவகைப்படுத்திப் பேசுகின்றார்.

“ பொருள் தொடர்நிலையே புகலிற் காப்பியம்.
பெருங்காப்பியம் எனப்பிரிவு இரண்டு அவற்றுள்.

காப்பியம் அறம் முதல் நான்கில் குறையவும்.

பூராணம் பற்கதை புனைநவும் எனப்”⁴⁵

காப்பியம் என்பது அறம் முதலிய நான்கில் குறைந்து வருவனவும் பல கதை கூறும் பூராணமும் என இருவகைப்படும் என தொன்னால் விளக்கம் கூறும். காப்பியம், பொருட்காப்பியம் என தண்டியலங்காரமும் பிரிக்கின்றது. அதனைப் பின்பற்றி தொன்னால் விளக்கமும் காப்பியம் பெருங்காப்பியம் எனப் பகுக்கின்றது. இப்பாகுபாடு பொருத்தமில்லை அறம்கி பொருள்கி இன்பம்இல்லை. எனபவற்றுள் ஒன்று குறைந்ததால் அது காப்பியம் குறையாவிட்டால் பெருங்காப்பியம்

எனக்கற முடியாது. இராமாயணம் எந்தப்பகுப்பினுள் அடங்கும். அதில் வீடு பேறு காட்டப்படவில்லை. அதனை காப்பியம் (சிறிது) எனக் கொள்ளலாமா? அது பேரிலக்கியமே. காப்பியத்தை பெருங்காப்பியம் காப்பியம் எனப்பகுக்கத் தேவையில்லை.ஆங்கிலத்தில் கூறியபடி நிஜூல் என்பதைத் தமிழில் காப்பியம் எனவே கூறலாம். தொன்னால் விளக்க ஆசிரியர் பல கதை கூறுவது புராணம் என்பார். தன்னுடைய கால வழக்கினை இலக்கணமாக இங்கே குறிப்பிடுகின்றார். திருவிளையாட்டற் புராணம், பெரிய புராணம் என்பவற்றை முன்னோடியாகக் கொண்டு வீரமாழுவிவர் புராணத்திற்கு இலக்கணம் கூறுகின்றார்.ஆனாலும் தொன்னால் விளக்கத்திற்கு முன்பு வெண்பாப்பட்டியலில் புராணத்திற்கு

"குலவரவு காரிகை யாப்பிற் புராணமேயாம்"⁴⁶

என இலக்கணம் தருகின்றது.

"பெருங்காப்பிய நிலைபேசுங்காலை வாழ்த்து வணக்கம் வருபாருள் இவற்றின் ஒன்று."⁴⁷

என்று பெருங் காப் பிய இலக்கணம் கூறுகின்றது தண்டியலங்காரத்தை அப்படியே பின்பற்றி பெருங்காப்பிய இலக்கணத்தை தொன்னால் விளக்கம் கூறுகின்றது.

முப்பது பிரபந்த வகைகளை தொன்னால் விளக்கம் குறிப்பிடுகின்றது. பிள்ளைக் கவிபற்றிக் கூறும் போது பிள்ளை பிறந்த முன்றாம் மாதம் முதல் இருபத்தொன்று எல்லையாக ஒன்றுப் படையான பத்து மாதங்களிலும் ஐந்து ஏழு ஆண்டுகளிற் பாடுவர். காப்பு முதலிய பத்து உறுப்பு ஆடவர்க்கும் இறுதி மூன்றில் கழங்கு, அம்மானை, ஊசல் பெண்பாலுக்கும் உரியது என வீரமாழுவிவர் கூறுவார். உறுப்பு ஒன்று பத்து விருத்தத்தால் வரும் பண்ணிரு பாட்டியல் பிள்ளைப் பாட்டு என இதனைக் கூறும்.

"பிள்ளைப் பாட்டே தெள்ளிதின் கிளப்பின்

முன்று முதலா மூவேழ் அளவும்

ஆண்ற திங்களின் அறைகுவர் நிலையே"⁴⁸

பண்ணிரு பாட்டியல் கூறும் கருத்தினையே தொன்னால் விளக்கமும் கூறுவது ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

கலம்பக இலக்கணம் கூறும்போது தொன்னால் விளக்கம் புயம் முதல் மடக்கு ஈராக உள்ள பதினெண் உறுப்பும் கலந்து கலம்பகம் நடக்கும் என்பார். (புயம், கைக்கிளை, தவம், காலம், வண்டு அம்மானை, காற்றுப் பாணன், குளம், சித்து, இரங்கல், குளிர், தழை, சம்பிதம், மறும், தாது, ஊசல், மதங்கம், மடக்கு.) என 18 உறுப்புக்களை தொன்னால் விளக்கம் கூறுகின்றது.பன்னிரு பாட்டியல் "புயம், அம்மானை, ஊசல், யமகம் (மடக்கு) களி, மறும், சித்து காலம், மதங்கி வண்டு, மேகம், கைக்கிளை, சம்பிரதம், தவம்,"⁴⁹ என 14 உறுப்புக்களைக் கூறும்.தொன்னால் விளக்கம் கூறிய கலம்பக உறுப்புக்கள் சிலவற்றில் மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. பிற நால்கள் கூறும் களி என்ற உறுப்பை தொன்னால் விளக்கம் சேர்க்கவில்லை. மேலும் பிறநூல்கள் கூறாத காற்று என்ற உறுப்பை தொன்னால் விளக்கம் சேர்த்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

பரணிக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றது தொன்னால் விளக்கம் பரணித் தலைவன் ஆயிரம் யானை கொன்ற வீரன் எனவும், கடவுள் வாழ்த்து, கடை திறப்பு, பாலை வருணனை, காளி கோயில், பேயொடு காளியும், காளியொடு பேய்களும், உரைப்பதால் தலைவன் புகழ் விளங்கல் போர் என்பன பல தாழிசையால் வரும் என வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடுவார். பரணி யாப்பானது பொதுவாக ஈரிக் கொச்சகம் - அளவொத்து நாற் சீரடிக்கு மேல் பல சீர் பெற்றுத் தாழிசையாக வரும் எனலாம். தொன்னால் பல தாழிசையால் வருவதால் ப:நாழிசை என விதந்தோதுகின்றது.

" மயக்கறு கொச்சகக் தீரடி இயன்று
நயப்புறு தாழிசை உறுப்பிற் பொதிந்து
வஞ்சி மலைந்த உழிஞை முற்றித" ⁵⁰

வஞ்சி மலைந்த உழிஞை முற்றித்தும் பையிற் சென்ற தொடுகழல் மன்னனை வெம்புசின மாற்றான் வெங்களத்திற் குருதிப் பேராறு பெருகும் செங்களத்து ஒருதனிரத்தும் என பன்னிரு பாட்டியல் கூறுகின்றது. போரை அடிப்படையாக வைத்தே பரணிக்கு இலக்கணம் வகுக்கின்றது பன்னிரு பாட்டியல். பன்னிரு பாட்டியலை அடிப்படையாக வைத்தே தொன்னால் விளக்கமும் பரணிக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றது. கலிங்கத்துப் பரணியை அடிப்படையாக வைத்தே பன்னிரு பாட்டியல் இலக்கணம் கூறுகின்றது. தக்கயாகப் பரணியை இவ்விரு நூலாசிரியர்களும் கருத்தில் கொள்ளவில்லை.

"உலா என மலை, நதி, உயர்நாடு, ஊர்மாலை குலாவிய பரி கரி கொடி முரசு உயர் கோல் இயைந்த தசாங்கமும் ஏழ்பருவத்தார் வியந்து தொழுதலும் வேண்டு உறுப்பாய் அக கலி வெண்பாவால் குலமகள் புகழ்தலே" ॥

வீரமாழுனிவர் உலா இலக்கணம் பற்றிக் கூறுகின்றார். "பேதை முதலாக எழவகை மகளிர் கண் டோங்கிய வகைநிலைக்குரியான் ஒருவனைக் காதல் செய்தலின் வரும் கலிவெண்பாட்டே" ॥ உலா பற்றிப் பன்னிருபாட்டியல் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றது. தலைவனுக்குரிய மலை நதி முதலிய தசாங்கங்களைக் பாடி ஏழ பருவ மங்கையர் அவனை விழுந்து தொழிதலைக் கூறி கலி வெண்பாவில் அமைவது உலா என்கின்றது. தொன்னுால் விளக்கம் தலைவனின் தசாங்கங்களை ஒரு கூறாக தொன்னுால் விளக்கம் மட்டுமே கூறுகின்றது. ஏழ்பருவத்து மகளிரும் தலைவனை வியந்து தொழுதனர். என உயர் நினலயில் வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மடல் என்பது உலா உறுப்பு அன்றிப் பாட்டுடைத் தலைவனைக் கண்ட மாதர்க்கு எழுந்த இனிய காதலும் மற்றோர் உறுப்பாகக் கூட்டி அவன் பெயர் எதுகையாகக் கொண்டு ஓர் எதுகையோடு பாவந்து உலாப்போல் கலிவெண்பாவால் வரல் மடலாம். அறம், பொருள், வீடு, திறம் பெரி தழித்துச் சிறந்த வேட்கை செவ்விதற் பரா அப்ப் பாட்டுடைத் தலைவன் இவர் பெயர்க் கெதுரை நாட்டிய வெண்கலிப் பாவதாகித் "தனிச்சொல் லொஇத் தனியிடத் தொருத்தியைக் கண்ட பின் அந்த ஒண்டோடி ஏத்தல் மற்றவள் வழவை உற்ற கிழி எழுதிக் காமம் கவற்றக் கரும்பனை மடல்மா ஏறுவர் ஆடவர் என்றனர் புலவர்." ॥

உடலிலுள்ள உறுப்பு எல்லாம் அடி முதல் முடிவரை ஆயினும் முடிமுதல் அடிவரை ஆயினும் ஒவ்வொன்றாக வரித்துப் புகழ்ந்து பாடுவது அங் கமாலை எனவும் அது கலி வெண் பாவால் ஆயினும் வெளிவிருத்தத்தால் ஆயினும் வரும் என தொன்னுால் விளக்கம் கூறும் நவநீதப்பாட்டியல் வெண்பாவிரத்ததால் வரும் என்கின்றது.

மலை முதல் தசாங்கத்துப் பத்துப் பொருளையும் நேரிசை வெண்பாவால் நூறு முதலிய தரப்பட்ட எண்ணிக்கையுடைய பாடல்களில் பாடுவது சின்னப் பூ என வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடுகின்றார். ஒருபா ஒருபது

என்பது எப்பொருள் மேலும் பத்து வெண்பா ஆயினும் பத்து ஆசிரியம் ஆயினும் பத்துக் கலித்துறை ஆயினும் பாடிய செய்யுள் எனப்படும். வெண்பாவும், அகவலும் முறையே கலந்து இருபது பாடலால் முடிந்த செய்யுள் இருபா இருபது எனப்படும் என வீரமாழனிவர் குறிப்பிடுவார்.

"ஆற்றுப்படை என்ப ஆற்று எதிர்படுத்திய
புலவர் பாணர் பொருநற் கூத்தர்
பலபுகழ் அகவல் பாவோடு பாடலே"⁵⁴

எதிர்பட்டு வழிப்படுத்திய புலவர் பாணர், பொருநற், கூத்தர் போன்றோர் பாடுவது ஆற்றுப்படை என தொன்னால் விளக்கம் குறிப்பிடும். ஆற்றுப்படைக்கு சிறிது வேறுபட்ட விளக்கமாக இது அமைகின்றது. வழியில் எதிர்ப்பட்டவரிடம் தலைவனைப் புகழ்து பாடுவது என்ற கருத்தோடு அமைகின்றது. ஆற்றுப்படுத்தல் என்ற கருத்து அமையவில்லை.

தொல்காப்பியர் ஆற்றுப்படுத்துவதாகவே கூறுவார் இதனைப் பன்னிரு பாட்டியலும் பின்பற்றுகிறது. "பூரவலன் பரிசில் கொண்டு மீண்ட இருவலன் வெயில் தெறும் இருங்கானத்திடை வறுமையுடன் வருஉம் புலவர் பாணர் பொருந் விறவியர் கூத்தர் கண்டகப் பூரவலன் நாடுர் பெயர் கொண்ட பராஅய்." அங்கு நீ செல்கென விடுப்பதாற்றுப்படை⁵⁵ என ஆற்றுப்படைக்கு இலக்கணம் பன்னிருபாட்டியல் கூறுகின்றது. வருக்கமாலை பற்றி தொன்னால் விளக்கம் க ச த ந ப ம வ, எனும் மெய்யும் உயிரெழுத்தும் ஆகிய எட்டு எழுத்து வகைகளும் அடிமுதற் கண் வந்து வழங்க எட்டு ஆசிரியப்பாவை எப்பொருள் மேலும் பாடுவதாகும் என்கின்றது. இதனை "மொழிமுதல் ஆகிய எழுத்துக்கெல்லாம் வருக்கம் உரைப்பது வருக்கமாலை"⁵⁶ என பன்னிரு பாட்டியல் கூறும் மாலையினை முன்று பிரிவாக தொன்னால் விளக்கம் பகுக்கின்றது. ஆசிரியப்பாவினால் நால்வகைப் வீரப்படையை புகழ்வது தானை மாலை எனவும் பகைவரைத் தாக்கச் செல்லும் வீரத்தைப் புகழ்வது வஞ்சிமாலை எனவும் பகைவரைச் செதுக்குக் கொண்ட வெற்றியைப் புகழ்வது வானக மாலை எனவும் வீரமாழனிவர் குறிப்பிடுவார். போரைப் புகழ்வது வஞ்சிமாலை எனத் தெளிவாக இந்நாலே முதலில் கூறுகின்றது. பறுப்பொருளில் போர்தொடர்பான வெட்சி முதலில் பல மாலைகள் இருக்க தொன்னால் விளக்கம் முன்னென்றே கூறுகின்றது. குறிப்பிடத்தக்கது. மாலைபற்றி பன்னிருபாட்டியல் குறிப்படவில்லை.

நாமமாலை, புகழ்ச்சிமாலை, என இரண்டாக வகுக்கின்றது தொன்னால் விளக்கம். வஞ்சிப்பாவால் விளங்கித் தோன்ற மாதரைப்புகழ்வது புகழ்ச்சி மாலை எனவும் ஆடவரைப் புகழ்வது நாமமாலை எனவும் வீரமாழனிவர் குறிப்பெவர்.”மைந்தர்க் காயின் வஞ்சிப் பல்வகை நேர்ந்த அடியக்கம் நாமமாலை”⁵⁷ என பன்னிரு பாட்டியல் கூறும் நாமமாலையையும் புகழ்ச்சி மாலையையும் ஒன்றாகவே பன்னிரு பாட்டியல் கூறும்.

போர்க்களத்து ஆயின யாவும் தோன்றப் பற்பல வஞ்சிப் பாவோடு தொடுத்த செய்யனே செருக்கள வஞ்சி என்படும் என தொன்னாலார் கருத்து செருக்கள வஞ்சியைப் பத்து வகை விருத்தத்தால் பாடவேண்டும் என பன்னிரு பாட்டியல் கூறும். அறும், பொருள், இன்பம், வீடு, என நான்கும் உணர்த்தி வஞ்சிப் பாவால் முடிந்த செய்யுள் வரலாற்று வஞ்சி எனகின்றது தொன்னால் வினக்கம் புதுப்பொருள் கூறுகின்றார் தொன்னாலார்.

ஆசிரியவிருத்தம்நாற்பது அந்தாதித் தொடையுடன் ஒவ்வொரு பாடலும் ஒவ்வொரு மணி போன்று அமைவது நான்மணி மலையாகும் என தொன்னால் விளக்கம் கூறும். “வெண்பாக் கலித்துறை அகவல் விருத்தம் நண்பாய் வருவது நான்மணி மாலை”⁵⁸ என பன்னிரு பாட்டியல் கூறும் பன்னிருபாட்டியல் கூறும் இலக்கணத்திலிருந்து தொன்னால் விளக்கம் வேறுபடுகின்றது. விருத்த இலக்கணம் கூறும்போது பாட்டுடைத் தலைவனுடைய குடை, ஊர் நாடு, செங்கோல் குதிரை, யானை வில், வடிவாள் வேல் ஆகிய ஒன்பது உறுப்பும் விளங்கித் தோன்றப் புகழ்ந்து ஒவ்வொரு வகுப்பிற்குப் பத்து ஆசிரிய விருத்தமாகப் பாடல் அமைவதாகும் எனகின்றது. ஒவ்வொரு உறுப்பைப் பாடும் நாலும் அவ்வுப் பெயர் பெறும். குடை விருத்தம், வேல் விருத்தம் என்பன அட்டமங்கலம், நவமணி மாலை ஆகிய இரு இலக்கியங்களைத் தருகின்றார். பாட்டுடைத் தலைவனைத் தெய்வம் காக்க என்று கவி தோறும் பாடும் எட்டு ஆசிரிய விருத்தம் அட்டமங்கலமாகும் என தொன்னால் கூறும். இதனையே பன்னிரு பாட்டியலும் கூறும். நவமணி மாலையும் இதே போல் ஒன்பது பாடலால் வருவதாகும்.

பல சந்த மாலை என்பது அந்தாதியாக நூறு ஆசிரிய விருத்தம் பாடி பத்துப் பாடல் ஒரு சந்தமாக வேறுபட்ட பத்துச் சந்தங்களில் தொடுத்த செய்யுள் என்படும். இதனையே பன்னிரு பாட்டியலும் கூறும். “சொன்ன கலம்பக உறுவகை நீக்கி மன்னிய பத்து முதல்நாலூள வா வந்த மரபின் வருங்கு செய்யுள் முதலா வந்தது பல் சந்த

மாலையாகும்.⁵⁹ ஊசன் என்பது ஊசலைப் பாடி பாட்டுடைத் தலைவனது சுற்றுத்தார் அளவாக ஆசிரிய விருத்தம் ஆயினும், கலித்தாழிசை ஆயினும் பாடுவது என்பதாகும்.

பொருளத்திகாரத்தில் காட்டிய தன்மையில் களவு, கற்பு, எனிரு பகுதியையுடைய அகப்பொருள் திணைகள் ஏழும் விளக்கிக் கலித்துறை நாநாறு பாடலால் அமைவது கோவை என்படும் எனதொன் விளக்கம் கூறும். "கோவை என்பது கூறுங்காலை மேவிய களவு கற்பெறும் சிளவி ஜந்தினை திரியா அகப்பொருள் தழிஇ முந்திய கலத்துறை நானுரென்ப"⁶⁰ பன்னிரு பாட்டியலைப் பின்பற்றி கோவைக்கு தொன்னுால் விளக்கம் இலக்கணம் கூறுகின்றது. பல்பொருள் மேலும் முறையே கலந்த பத்து வெண்பாவும் பத்துக் கலித்துறையும் வருவது இரட்டை மாலை என்பதாகும். வெண்பா இருபதும் கலித்துறை நாற்பதும் கலந்து வருவது மனிமாலை என்படும்.

கலம்பகத்தின் முதலில் வரும் ஒரு போகும். அம்மானை ஊசல் எனும் உறுப்புக்கஞ்சும் ஓழித்து பிற உறுப்புக்கள் வந்து அகவல் வெண்பா, கலித்துறை என்பனவாகி நாறு பாடல் அந்தாதித்து வருவது பன்மனிமாலை என்பதாகும் என தொன்னுால் கூறும். பன்னிரு பாட்டியல் இதனை பல சந்த மாலை எனக்கூறும். இலக்கணம் ஆனது ஒரே மாதிரி இரு நூல்களிலும் அமைகின்றன. பெயர் கூறும் முறையில் வேறுபடுகின்றன. (தொன்.வி.பன்.பா) அந்தாதி பெற்ற முப்பது பாடல் அகவல் வெண்பா கலித்துறை என்ற முறையில் வருவது மும்மணிக் கோவை எனவும் அம்முறை மாறி வெண்பா-கலித்துறை அகவல் என அமைவது மும்மணி மாலை எனவும் தொன்னுால் விளக்கம் கூறும்.

வெண்பா, கலித்துறை, ஆசிரியம், ஆசிரியவிருத்தம், ஆகியன நான்கும் இணைந்து நூறுபாடலால் வருவது இணை மனிமாலை எனதொன்னுால் கூறும். அந்நான்கு பாவும் வகைக்கு ஜந்தாக்க கலந்து வருவது அலங்கார பஞ்சாகம் எனவும் தொன்னுால் கூறும். பாட்டியல் இலக்கண நூல்கள் வெண்பாவும் கலித்துறையும் இணைந்து வருவது இணைமனிமாலை எனக்கூற தொன்னுால் விளக்கம், வெண்பா, கலித்துறை, ஆசிரியம், ஆசிரிய விருத்தம் தொடர்ந்து நாறு பாடலால் வருவது எனக் கூறுவது ஏனைய நூல்களிலிருந்து தொன்னுால் வேறுபடுபதைக் காட்டுகின்றது.

பிற இலக்கண நூல்கள் ஜந்து பாடலால் அலங்கார பஞ்சகம் வருவதனைக் கூற தொன்னுால் விளக்கம், வெண்பா, கலித்துறை,

அகவல், அகவல் விருத்தம், என்பன ஒவ்வொன்றும் ஜந்து பாடலால் வருவது அலங்கார பஞ்சகம் என கூறுகின்றது.

”மங்கலம் பொருத்தமே கங்கை மலைநிலம்
கார், புயல் பொன்னளி கடல் சொல்கரிபரி
சீர் புகழ் எழுத்து அலர் திங்கள் தினகரன்
தேர் வயல் அழுதம் திரு உலகு ஆரணம்
நீர் பிற வரும் முதல் நிலைச் சொல் இயல்பே”⁶¹

பாடலில் முதலில் மங்கலச் சொல்லாக மேற்கூறிய சொற்கள் இருபத்து நான்கும் வருவது இயல்பு என்றும் பிற என்றழையால் இவை தவிர்ந்த பிறவும் வரலாம் என்கின்றது. மங்கல சொல் பற்றிய விபரம் வேறு நூல்களில் இருந்து தொன்னால் வேறுபட்டுள்ளது. கரிஅலர், தினகரன், வயல், என்பனவற்றை தொன்னால் விளக்கம் புதிதாகத் தருகின்றது.

அடுத்து சொல் பொருத்தம் பற்றித் தொன்னால் விளக்கம் கூறுகின்றது

கற்றோராலும் எளிதில் புலப்படச் சொல்லும் பல பொருள் குறித்துப் பொருள் மயக்கம் உருவாக்கும் திரி சொல்லும் முதல் சீர் குற்றெழுத்தே சந்தி வகையால் திரிந்த சொல்லும் பாடலின் முதல் வந்தால் தீதாகும் என தொன்னால் விளக்கம் கூறும். முதற் சீராக அமையும் சீரின் இடத்து உயிரும் ஏற்றும் உயிர் மெய்யும் எண்ணினால் முன்று, ஜந்து ஏழு ஒன்பது ஆகிய ஏற்றைப்படை எண்கள் வந்தால் நன்று எனவும் இரட்டையாக வரின் தீது எனவும் தொன்னால் ஆசிரியர் குறிப்பிடுவார்.

குற்றெழுத்து ஜந்தையும் அவற்றின் ஒத்த நெடிலையும் கூட்டிவரும் தானத்தில் ஜையையும் உவருமிடத்து ஒளைவையும் சேர்த்தால் ஜந்தானம் ஆகும். பாட்டுடைத் தலைவன் இயற்பெயர் முதலெழுத்தின் தானம் முதற் கொண்டு எண்ணி முறையே ஜந்து தானங்களுக்குப் பாலன், குமரன், இராசன், மூப்பு, மரணம், என்னும் ஜம்பெயர் இட்டு மங்கலச் சொல் முதல் எழுத்து மூப்பு மரண தானங்களில் வராது காத்தல் வேண்டும். என தொன்னால் விளக்கம் கூறுகின்றது.

குற்றெழுத்து எல்லாம் ஆண்பால் எனவும். நெடில் எழுத்து எல்லாம் பெண்பால் எனவும் கூறுவார். உயிரெழுத்து எல்லாம் ஆண் எனவும்.

உயிர் மெய் பெண் எனவும் கூறுவோரும் உள்ளர், என வீரமாழுனிவர் கூறுவார். ஒந்று, ஆய்தம் என்பன அவியாம் எனவும் ஆடவரைப் புகழ் ஆண்பால் எழுத்தும் பெண்களைப் புகழ் பெண்பால் எழுத்தும் முதல் வந்தால் பால் ஒன்றிச் சிறப்பாக அமையும் என்றும் அவை மயங்கி வந்தாலும் இழுக்காகாது எனவும் தொன்னாலுல் விளக்க உரையாசிரியர் கூறுவார்.

அ. இ. உ. எ. என்ற நாலு உயிரும் க. ச. த.ந.ப.ம.வ. என்ற ஏழு ஒற்றும் அமுது என வீரமாழுனிவர் குறிப்பிழுவார். இவை முதல் சீருக்கும், மலை முதல் தசாங்கத்திற்கும் ஆகும். யரல் என்னும் முன்று ஒற்றும் (யா,யோ,ரோ,லா,லோ) என ஆறு உயிர் மெய்யும் அனவும் மகரக் குறுக்கமும் ஆய்தமும் நஞ்சு எழுத்தென்பார் வீரமாழுனிவர்.

ஒவ்வொரு வருணத்திற்கும் உரிய எழுத்து இவை இவை எனப் பிரித்து தொன்னால் விளக்கம் குறப்பிடுகின்றது. கம் முதல் ஆறும் கைசியர்க்கு என கூறுகின்றது. அந்தணரை வீரமாழுனிவர் கைசியர் என அழைக்கின்றார். தம் முதல் ஆறும் மன்னர்க்கு உரியது எனவும் வல வற என்பன வணிகர்க்கும் மூளை, எனபன குத்திரர்க்கு உரியது எனவும் கூறுவார்.

ஒவ்வொரு எழுத்திற்கும் உரிய நட்சத்திரங்களை தொன்னால் விளக்கம் கூறுகின்றது.

”நாளின் பொருத்தம் நாவிலும் காலை
நான்கும் ஜந்தும் மூன்றும் ஆய்ப்பிரியூயிர்
கார்த்திகை, பூராடம் உத்திராடம்மே
கல்வரி நான்கு இரண்டு இருமுறை மூன்று இவை
ஒணம் ஆதிரை முறை இருபூசமே
சவ்வரி நான்கும் ஜந்தும் தகும் கடை மூன்று என
அவ்அவை இரேவதி அகவதி பரணியே
ஞவ்வரி ஞானே ஞோவ்வாம் அவிட்டமே
தவ்வரி இரண்டு ஏழு தன்கடை மூன்று
சோதி விசாகம் தாயோன் இச்சதையமே
நவ்வரி ஆறும் நண்ணும் இரு மூன்றும்

பொன்பனை கேட்டை பூர்ட்டாதியே
 பவ்வரி நான்கும் பின்பகர் இரண்டு ஆறு
 என உத்திரம் அத்தம்மொன் சித்திரையே
 மவ்வரி ஆறும் மற்று இரு மூன்றும்
 மகம் ஆயிலியம் மகம் தொடர் பூர்மே
 யயா உத்திரப்பாதி பூயோ மூலமே
 வவ்வரி நந்நான்கு உரோகினி இந்திரன்⁷²

என ஓவ்வொரு எழுத்திற்கும் உரிய நட்சத்திரங்களை
 வகைப்படுத்தி வீரமாழுனிவர் குறிப்பிடுகின்றார். பிள்ளைகளுக்கு
 நட்சத்திரத்திற்கு ஏற்ற முதல் எழுத்தை தெரிந்துகொண்டு பெயர்களை
 வைப்பதற்கு இது முன்னுதாரணமாக அமைகின்றது.

பாவுக்கு ஶாதி நிலம் நிறம் இராசி முதலியவற்றை விரிக்கின்றார்.
 அவை தேவையில்லை என்பதை உணர்ந்தும் வீரமாழுனிவர் கூறுகின்றார்.
 ஏனெனில் மரபு பற்றித் தெரிவதற்காகத் தருகின்றார்.

ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என நான்கு கவிகளை
 தொன்னுால் விளக்கம் கூறுகின்றது. பொருளும் அடியும் பாவும் அணியும்
 முதலியவற்றை மற்றொருவன் குறித்துப் பாடுக என்றவுடன் பாடுவது
 ஆசு எனப்படும் என்கின்றது தொன்னுால் விளக்கம்.

பொருள் பொலிவு முதலியன் அமையும்படி பாடப்பட்டு அமுது
 ஊட்டினாற்போலக் கேட்போ உவப்ப இன்பம் மிகுந்து வரும் கவி
 மதுர கவியாகும். ஓரிலை முதலாக நுணுக்கத்து அனைத்தும்
 ஒழுங்கொடு தோன்ற எழுதிய சித்திரப் படத்தைக் காட்டின தன்மையில்
 பாடிய கவியைச் சித்திரமென்பர். “கோழுத்திரி முதலிய இருபது
 மிறைக்கவியைச் சித்திரக்கவி என்பாரும் உளர்”⁷³ என தொன்னுால்
 விளக்க உரையாசிரியர் கூறுவார். பல பாட்டாக வந்து தொடர்நிலைகளும்
 தொகைநிலைகளும் செய்யுளும் அல்லாமல் ஒரு பாட்டாக வந்தாலும்
 பல தொகையாகத் தொகுத்து நடக்கும் செய்யுளும் எல்லாம்
 வித்தாரக்கவி எனப்படும் என தொன்னுால் விளக்கம் கூறும்.

அணியதிகாரம்

அணியினை சொல்லணி என்றும் பொருளனி எனவும் தொன்னுால் விளக்கம் பாகுபடுத்துகின்றது. வந்த சொல்லே மாறின தன்மையால் அவ்வணி கெடும் எனில் சொல்லணி எனப்படும். மூல்லை நகைத்தன என்பதற்கு மூல்லை பூத்தன என்றால் அணி நில்லாது சொல்லணி நால்வகைப்படும். மறிநிலைஅணி, சொன்மிக்கணி, சொல்லெஞ்சணி, சொல்லொப்பணி என்பனவாகும்..

மறிநிலைஅணி குணம் முதல் காரணம், குறிப்பு, ஒழுக்கம் என ஜெந்து வகைப்படும். எட்டுப் பொருள் கோள்களை மறிநிலைஅணி என அடக்குகின்றார்.

பொருள் கோஞும் மறிநிலை போல்வனவாம் அவை
யாற்றுநீர் மொழிமாற்று நிரனிறை விற்புண
தாப்பிசை அளைமறிபாப்பு கொண்டு கூட்டு
அடிமறிமாற்று என ஆகும் எட்டு என்ப”⁶⁴

பொருள் கோள்களை எட்டு வகைப்படுத்தியுள்ளார். யாற்றுநீர் பொருள்கோள், மொழிமாற்றுப் பொருள் கோள், நிரனிறை, பூட்டுவில், தாப்பிசை, அளைமறிபாப்புப் பொருள்கோள், கொண்டு கூட்டல், அடிமறிமாற்று என தொன்னுால் விளக்கம் பொருள் கோள்களை மறிநிலைஅணி எனக் கூறுகின்றார். தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரம் எச்சவியலில் பொருள்கோள்களை நால்வகை எனகின்றார்.

“நிரனிறை கண்ணம் அடிமறி மொழிமாற்று
அவைநான் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே”⁶⁵

செய்யுளிடத்துச் சொற்கள் தம்முள் சேர்ந்து நிற்கும் முறைமை நிரல் நிறை, கண்ணம், அறிமறி, மொழிமாற்று என நான்காக வகுக்கின்றார். மேலும் தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரம் செய்யுளியலில்

“நிரனிறுத்தமைத்தலும் இரட்டை யாப்பும்
மொழிந்தவற்றியலான் முற்றும் என்ப”⁶⁶

என வரிசையாக சொற்களை நிறுத்தி அமைத்துக் கொள்ளுதல், கூறப்படுகின்றது.

நிரனிறைத் தொடையாவது பொருளைச்சேர நிறுத்திப் பயனையுஞ் சேர்நிறுத்தல் எனப்படுகின்றது. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் உவமையியலில்

“அடுக்கிய தோற்றும் விடுத்தல் பண்பே
நிரனிறுத் தமைத்தல் நிரனிறை கண்ணம்
வான்முறை வந்தமுன்றலங்கடையே”⁶⁷

என்று கூறுகின்றார். உவமை பல அடுக்கி வரல் நிரனிறை எனப்படும் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. நன்னூலார் பொதுவியலில் எட்டு பொருள் கோள்கள் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

“யாற்றுநீர் மொழிமாற்று நிரனிறை விற்புண்
தாப்பிசை யளைமறி பாப்புக்கொண்டு கூட
தறிமறி மாற்றெனப் பொருள் கோள்ளட்டே”⁶⁸

என யாற்றுநீர், மொழிமாற்று, நிரனிறை, விற்புண், தாப்பிசை, அளைமறிமாற்று என எட்டுப் பொருள்கோள் பற்றி நன்னூல் கூறுகின்றது. பொருள்கோள் சொல்லிலக்கணமாகவும் யாப்பிலக்கணமாகவும் அணியிலக்கணமாகவும் அமைவதை இலக்கண நூல்கள் காட்டுகின்றன. தொன்னூல் விளக்கம் இப்பொருள்கோளினை மறநிலை அணியின் வகையாக அணியலங்காலத் தில் கூறுகின்றது. நன்னூலார் பொதுவியலில் கூறிய எட்டுவைக்கயையே தொன்னூலாரும் குறிப்பிடுகின்றார். தண்டியலங்காரம் நிரனிறைஅணியைப் பொருளின் கீழ் குறிப்பிடுகின்றார். அது பொருத்தமாக அமையவில்லை. ஏனெனில் சொல்தொடர் நிலையே இப்பொருள்கோளுக்கு அடிப்படையாகும். இதைச் சொல்லனார் என்று கூறுவதே பொருத்தமாக அமையும்.

அடிதோறும் பொருள் அற்று வருவது யாற்று நீப்பொருள்கோள் எனப்படும்.
உதாரணம்:

விலைப்பாலினீர் கலந்து விற்றலுங்குற்ற
மலைப்பாரைப் பேண மறுத்தலுங் குற்றம்
எனக் கூறுகின்றார்.

ஒரடி எல்லையுள்தத்தம் பொருளுக்கு ஏற்ற மொழிகள் தன்னிலை தப்பி ஒழுங்குமாறச் சொல்லுவது மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள் என தொன்னூல் விளக்கம் கூறும்.

உதாரணம்:

கரையாடக் கெண்டை கயத்தாட மஞ்ஞை
கரையாள வம்மியிதப்ப
எனப் பொருள்கோள் அமைகின்றது.

பல பெயர்ச்சொற்களையும் பல வினைச் சொல்லையும் வேறாய் அடுக்கிய பின்னர் அவற்றிற்குப் பொருளாய் வரும் சொற்களையே முறையேயாயினும் எதிரேயாயினும் அடுக்குவது நிரனிறை என்பதாகும் என தொன்னூல் விளக்கம் குறிப்பிடும்.

உதாரணம்:

“கொடிகுவளை கொட்டை நுகப் புண்கண்மேனி”

பொருளைக் கொள்ளும்படிபாலின் முதலினும் ஈற்றினும் நின்ற இருமொழி கூட்டவேண்டுமி அது யூட்டுவில் எனப்படும் என தொன்னூல் குறிப்பிடும்.

திறந்திடுமின்.....

கண்ணாரக் காணக்கதவ

பாவின் நடுவேநின்ற மொழிமுதலினும் ஈற்றினும் கூட்டிய பொருளைக் கொள்வது தாப்பிசைப் பொருள்கோள் எனப்படும்.

உதாரணம்: நோயிடு மெங்ரஞ் சிநுதலற்கத் தீயவையே நோயிலதாஞ் செய்யாத கால்

செய்யுள் ஈற்றின் நின்றமொழியே இடையினும் முதலினும் கூட்டிப் பொருளைக் கொள்வதே அளைமறிபாப்புப் பொருள்கோள்.

உதாரணம்: “தாழ்ந்த வணர்வினராய்த் தாஞ்சைடந்து தண்டுஞ்றித் தளர்வார் தாழஞ்

குழ்ந்த வினையாக்கை சுடவிளிந்து தீநரகிற் குழவார் தாழ மூழ்ந்த பிணிநலிய முன்செய்த வினையன்றே முனிவார் தாழும் வாழ்ந்த பொழுதின்னே வானெய்து நெறிமுன்னி முயலாதாரே”

பாவின் பல அடிக்குள்ளும் நின்ற மொழிகளைப் பொருள் ஏங்கும் இடத்துக் கொண்டு கூட்டல் எனப்படும்.

உதாரணம்: ஆவின் மேற் பாயுங்குவளை குளத்தலரும் வாலின் நெழிய குரங்கு

பொருள் கொள்ளும் படி ஓரடி எடுத்து ஏங்புழிக் கொண்டு கூட்ட வேண்டியதாகவும், செய்யுள் அடி எலாம் தன்னிலை மாறி முதலினும் இடையினும் ஈற்றினும் உச்சரிப்பினும் ஒசையும் பொருளும் வழவாது வருவது அடிமறிமாற்றுப் பொருள்கோளாகும்.

உதாரணம்: கற்ற கழி நாலுங் கைக்கடாமுற்றிற்கு முற்ற பொருளை மொழிந்தகலு நங்கருதி யோதலும் பொய்ப்பெற்ற வொளிநீத்திகழ் வாங்கு காதலுளத் திழுன்றக்கால் ஈற்றடி பிற அடியுடன் கூடிப் பொருள் விளக்கியது.

வந்தசொல் மீண்டும் மீண்டும் வருவது சொன்மிக்கணி எனப்படும். சொன்மிக்கணியில் மடக்கு இசையந்தாதி அடுக்கு ஆகிய மூன்று வகைகளை அடக்குகின்றது தொன்னுால் விளக்கம். தண்டியலங்காரம் சொல்லணியின் கீழ் மடக்கணி சித்திரகவி ஆகியனவற்றை மட்டுமே கூறுகின்றது.

ஒரு சொல் பெயர்ந்து மீண்டு வருவது மடக்கணி எனப்படும். இது முதல் மடக்கு, கடைமடக்கு இருவழிமடக்கு எனப்படும். உரைநடையில் ஒரு வசனத்து ஈறாக நின்றமொழி மற்றொரு வசனத்து

ஆதியாக வருவது இசையற்றாதி எனப்படும். உருபு ஒன்றாயினும் வேறாயினும் ஏற்படையதாகும்.

மாந்தர்க்கெல்லாங் கேள்வியாலறிவு மறிவினாற் கல்வியுங் கல்வியாற் புகழும் புகழினாற் பெருமையும் விளைந்து வளருமன்றே.

சிறப்புக்காட்டவும், அங்பு, துயர், களிப்பு இவற்றை மிக்கெனத் தோற்றவும் ஒரு பொருளைத் தரும்பல திரிசொல் அடுக்கி வைப்பது அடுக்கணி எனப்படும்.

சொல்லெலஞ்சனி

சொல் எஞ்சனி என்பது உணர்தற்கு எளிதாய விடத்துப் பெயர் வினை முதலிய சொல் ஒழித்து உரைப்பது எனப்படும். இது பத்து வகைப்படும். பெயர், வினை, உம்மைச்சொல், பிரிப்பு, ஒழியிசை, எதிர்மறை, இசைக் குறிப்பு என வகைப்படுத்தும் தொன்னுால் விளக்கம். சொல் ஒப்பணி

ஒப்புமைபற்றி வருவன ஆகையால் சொல்லெல்ப்பணி எனப்படும். இது நான்கு வகைப்படும். திரிபியைபு ஒழுகிசை, இயைபிசை, தப்பில் சமம் என வகைப்படுத்துவார் தொன்னுாலார். ஒப்பணியின் முதல் வகையான திரிபியைபு என்பது ஒரு பெயரும் ஒரு வினையும் பல்வேறு உருபு பெற்றும் பலவினை பலபெயர் ஒருருபு பெற்றும் வரக்தொடுப்பதாகும். பெயரும் சரேச்சமும் உரிச்சொல் முதலியனவும் பலபல ஒப்பவந்து ஒன்றுதல் ஒழுகிசையணியாகும். பற்பல வசனத்து இறுதி மொழிகள் தம்முள் உருபின் ஒப்புமையால் இயைந்து வருவது இயைபிசை எனப்படும். இருமொழி பலமொழி தம்முள் மாத்திரையாலும் ஓர் எழுத்தாலும் வேறுபாடுடையது ஆதலால்அன்றி தம்முள் ஒப்பவருவது சமஅனி எனப்படும் என தொன்னுால் விளக்கம் கூறும்.

பொருளனி

தண்டியலங்காரம் பொருளனியில் சொல்லனி என வகுக்க தொன்னுால் விளக்கம் சொல்லனிக்குப் பிறகு பொருளனியினைக் கூறுகின்றது. சொல்லனி முப்பது பேரால் பொருளனியினையும் முப்பது என்பார். தண்டியலங்காரம் முப்பத்தைந்து அலங்காரத்தைக் கூறுகின்றது. பொருளனி ஆற்றையும் புணர்ப்பு எனத் தன்மை

உரிய பல விகந்தப் பூவுமை உருவகம்

வேற்றுப்பொருள் வைப்பே வேற்றுமை தானே

ஒட்டணி அவநுதி ஊகாஞ்சிதமே நுட்பம் புகழ் மாற்றே

தன்மேம்பாட்டுரையே

“பின்வருநிலையே முன்ன விலக்கே
 சொல் இலக்கு இலேசம் கவையே உதாத்தம்
 ஒப்புமைக் கூட்டம் ஒப்புமை ஏற்றம்
 விபாவனை விசேடம் விரோதப் பிறிதுரை
 விடையில் வினாவே வினாவில் விடையே
 சித்திலரம் ஒழிபு அமைவு சிலேடை சங்கீரணம்
 இத்திற்கு அனையவும் இயம்பினர் கற்றோ”⁷⁹

உவமை, உருவகம், பின்வருநிலை, வேற்றுப்பொருள், வைப்பு, வேற்றுமை,
 ஓட்டணி, அவநுதி, நுட்பம், உகாஞ்சிதம், புகழ்மாற்றம், தண்மேம்பாட்டுரை,
 விபாவனை, இலேசம், சுவை, சிலேடை, விசேடம், ஒப்புமைக் கூட்டம்,
 விரோதம், சங்கீரணம், தற்குறிப்பேற்றம், உதாத்தம் என முப்பது அணி
 பற்றி தொன்னுால் விளக்கம் கூறுகின்றது.

ஒரு பொருளின் தன்மையை அப் பொருளுக்கு உரிய
 வன்மைகளை எடுத்துரைத்தல், தன்மை அணி என்றும் அது பொருள்,
 குணம், சாதி, தொழில்களால் வரும் எனத் தொன்னுால் விளக்கம்
 கூறும்.

உவமை என்பது இருபொருள் தம்முள் குணத்தாலும்,
 தொழிலாலும், பயனாலும், ஒத்தனவாகக் கூறுதல் எனத் தொன்னுால்
 விளக்கம் கூறும். இந்நால் உவமையைப் பதினொரு வகையாகப்
 பிரித்து பேசுகின்றது. தண்டியலங்காரம் உவமையை இருபத்து நான்கு
 வகையாகக் கூறுவதை நோக்கலாம். உவமை வழக்கள் ஜந்து பற்றி
 தண்டியலங்காரம் கூறுவது போன்று தொன்னுால் விளக்கமும்
 கூறுகின்றது. உவமைப் பொருளும் உவமைத் தொருளும் தம்முள்மாறிப்
 பொருளே ஒருகால் உவமையாகவும் உவமை ஒருகால்
 பொருளேயாகவும் வேறு வேறாய்த் தொடர்ந்து வருவது இதரேரம்
 எனக் கூறுவார் வீரமாழுனிவர்.

காட்ட எடுத்த பொருளை உவமைப் பொருட்கு ஓர் உவமையாக
 மாறுபாடாய் உரைப்பது விபரத்தும் பொருள் எனப்படும்.

அடுத்த பொருளுக்கு இன்னது உவமை யன்றி மற்றொன்றில்லை
 என்று காட்டி ஏகாரத்துடன் முடிவது நியமமாம் பிரிநிலைகாரம் எனப்படும்.

உவமையோ பொருளோ என்று உளத்து ஜூயம் தோன்றினதாகக்
 கூறுவது ஜூயங்கு எனப்படும்.

ஒன்றை உவமைத் தின்பு பொருளின் சிறப்பெல்லாம் உவமைக்கு
 இல்லை என்று கட்டுவது இன் சொல்லுவமை எனப்படும்.

உவமைப் பொருட்கள் கூடாதவை தான் எடுத்த பொருட்கள் கூடும் என்று காட்டல் இது.

படலை மாலை போல் ஒரு பொருட்குப் பலபல உவமை தொடர்ந்து கூறிக் கடையில் பொருளை உரைப்பது மாலை உவமை எனப்படும்.

உவமையை மறுத்துப் பொருளைக் கூறுவது உண்மை உவமை எனப்படும்.

அடுத்து உவமை வழு பற்றித் தொன்னால் விளக்கம் கூறுகின்றது. ஆண்பால் முதல்பால் ஜந்தும் தம்முள் மாறி வருதலும், பொருட்கள் உள்ளதின் குறைந்ததும் மிக்கதும் உவமைகண் வருதலும் உயர்ந்த உவமையோடு இழிந்த பொருள் உவமித்தலும் இழிந்த உவமையோடு உயர்ந்த பொருள் உவமித்தலும் என்று உவமை வழுகூறப்படுகின்றது.

அடுத்து உருவகம் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. உவமையும் பொருளும் வேறுபடாமல் குணம் தொழில் பயன் என முக்காரணம் தோன்றாமலும் உவமை உருபு இல்லாமலும் ஒன்றுபட வரும் உவமை உருவகம் எனப்படும் என தொன்னாலார் குறிப்பிடுவார்.

வெரும் அறிந்த ஒன்றைக் கூறிய பின்னர் எடுத்ததன் பொருள் அத்தன்மைத்தாகும் என்பது வேற்றுமைப் பொருள் வைப்பு என்கின்றது தொன்னால் விளக்கம்.

இருபொருளைத்த தம்முள் உவமித்து பின்னர் அவற்றுள் வேற்றுமை தோன்றக் கூறுதல் வேற்றுமை அலங்காரம் என தொன்னால் விளக்கம் கூறும்.

தான் கருதிய பொருளை வெளிப்படுத்துவதற்கு அதனைச் சொல்லாது அதற்குத் தக்க மற்றோர் உவமைப் பொருளைச் சொல்வதே ஒட்டு எனப்படுகின்றது. எடுத்த பொருள் மிகத்தோன்ற அதற்குள்ள சிறப்பியல் குணம் முதலாய் அவற்றின் உண்மை மறுத்து எதிர்மறையாக மற்றொன்றினை உரைப்பது அவநுதி எனப்படும்.

எடுத்த பொருட்கள் இயல்பானவற்றைக் கூறினும் அவற்றிற்கு உரிய காரணத்தை ஒழித்து மற்றொன்றன் சிறப்புத் தோன்றக் கவி தான் கருதிய மற்றொரு காரணத்தைக் கூறும் இவ்வணி தற்குறிப்பேற்றம் எனப்படும்.

எடுத்த பொருளை வெளிப்படக் கூறாது அதுவே தோன்ற உவமையாலாயினும் முன் பின் வருவதைக் கொண்டாயினும் அதனைக் காட்டும் குறிப்பினை உரைப்பது நுட்பவணி எனப்படும்.

ஒன்றனைப் புகழ்ந்தாற் போல அதனைப் பழித்தலும் பழித்தாற்போலா அதனைப் புகழ்தலும் என இருவகையும் புகழ்மாற்றணி எனப்படும். ஒருவன் தனக்கு மேம்பாடாகத் தோன்றத் தன்னைத் தானே புகழ்வது தன் மேம்பாட்டுரை எனப்படும்.

மேற் சொன்ன மடக்கணி பற்றிய ஒழுக்கு இல்லாமையும் முன்னர் வந்த சொல்லாயினும் பொருளாயினும் பின்னர் பல இடத்து அவைவரின் பின்வருநிலைஅணி எனப்படும்.

ஒன்றைச் சொல்லி மற்று அதைக் காட்டிய குறிப்பினுள் மறுத்து விலக்கல் முன்ன விலக்கணியாகும்.

புகழினும் இகழினும் தானே உரைத்த சொல் ஆராயாது உரைத்தல் மறுத்து மற்றதின் மிக்க பிறிதொன்றுரைப்பது சொல்விலக்கு அணியாகும்.

மனத்தில் கருதியவற்றை வெளிப்படுத்தும் புறத்தடையாளங்கள் பிறிதொன்றால் வந்தனவாகக் கூறித் தன் கருத்தினை மறைப்பது இலேசஅணி எனப்படும்.

அடுத்து சுவைஅணி பற்றிக் கூறுவார். உள்ளத்தைத் தொட்டவற்றைக் காட்டும் பூர்க்குறி விரித்துக் கூறல் சுவைஅணி எனப்படும். கேட்பேர் வியப்புறத் தன் பொருட்டன்மையின் மேலும் சொற்பயன் மிகக் கடந்துரைப்ப துதாத்தம் எனப்படும்.

எடுத்த பொருளை விளக்க அதனோடு நந்குணத்தானும் தீக்குணத்தானும் ஒத்த பலவற்றைக் கூட்டி ஒருபடக் கூறுவது இவ்வணி.

நந்குணத்தானும் தீக்குணத்தானும் ஒன்றுக்கொன்று மிக்கதாகப் பலவற்றைக் கூறி எல்லாவற்றிலும் மேல் தானெடுத்த பொருளே நிற்பதாகக் கூறுவது இவ்வணி எனப்படும்.

உலகின் ஒழுக்கத்து ஏற்ற காரணம் ஒழிய நீக்கி இயல்பினானும் குறிப்பினானும் பிறிதொரு காரணம் தோன்ற உரைப்பது விபாவனை எனப்படும்.

எடுத்த பொருட்குக் குணம், தொழில் போன்றவற்றால் குறைபாடு உள்ளதாகக் காட்டி அக்குறை காரணமாக அதற்கு மேன்மை உரைப்பது இது.

மாறுபட்ட சொல்லும் பொருளும் ஒன்றுபட்டு இயலும்படி வைத்து உரைப்பது விரோதம் எனப்படும். ஒருவரை முன்னிலையாகப் பேசும் இடத்து அவர்களை நீக்கி, அகன்றவராயினும் நல்லறிவில்லா விலங்கு பறவை, மலை, மரம் முதலியன ஆயினும் முன்னிலையாகப் போகவது பிறிதுரை அலங்காரம் எனப்படும்.

காதாலுணர்ந்தவை கண்ணாற் கண்டாற் போலப் பிறர் தெளிந்து உணர்வுற நூட்ப விபரத் தெடுத்த பொருளை விரித்துக் காட்டல் சித்திரஅணி எனப்படும். தண்டியலங்காரம் சித்திரக்கவி பற்றி சொல்லணியில் கூறுகின்றது. தொன்னுால் விளக்கம் சித்திர அணியை பொருளணியில் கூறுகின்றார்.

தம்பொருள் விளக்கற்குரிய பற்பலவற்றை உரைக்க மாட்டாது. ஒழிந்தாற்போல அவற்றைச் கருங்கக் காட்டல் ஒழிபணி எனப்படும். நன்மையல் லனவும் மெய்யல் லனவும் பிறர் க்கு உபகாரமாய் நல்லவராகவும் உள்ளவாகவும் ஒப்பித்தாற் போலமைந்து பிறிதொன்றினை மிக்கு உரைத்து ஒழுத்தல் அமைவணி எனப்படும்.

பலபொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாகிய திரிசொல் கொண்டு இரு பயனைக் கொள்ளும் பாட்டை முடிப்பது சிலேடை எனப்படும் என தொன்னுால் விளக்கம் குறிப்பிடும். சிலேடை பற்றி தெளிவாக விளக்கம் தருகின்றது.

மேற்கூறிய அலங்காரங்கள் பலவும் கலந்து கூடிவரத் தாம் உரைப்பது சங்கீரணமாம்.

கியல் III

அடக்குறியின்

1. தொல்காப்பியம், எழுத்தத்திகாரம்நூன் மரபு நூ.15
2. மேற்படி, எழுத்தத்திகாரம் நூன் மரபு நூ.16
3. தொன்னூல் விளக்கம் நூ.12
4. மேற்படி நூ.8
5. மேற்படி நூ.9
6. மேற்படி நூ.10
7. மேற்படி நூ.7
8. நன்னூல் நூ.275
9. மேற்படி நூ.142
10. தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரம் நூ.37
11. மேற்படி எழுத்தத்திகாரம் நூ.7
12. மேற்படி எழுத்தத்திகாரம் நூ.71
13. மேற்படி எழுத்தத்திகாரம் நூ.72
14. மேற்படி எழுத்தத்திகாரம் நூ.15
15. மேற்படி எழுத்தத்திகாரம் நூ.19
16. மேற்படி எழுத்தத்திகாரம் நூ.1
17. மேற்படி எழுத்தத்திகாரம் நூ.31
18. நன்னூல் நூ.290
19. மேற்படி நூ.244
20. தொல்காப்பியம் கிளவியாக்கம் நூ.1
21. நன்னூல் நூ.261
22. மேற்படி நூ.132
23. சண்முகதாஸ்.அ. தமிழ் இலக்கண இயல்புகள் ப.173
24. தொல்காப்பியம் சொல்லத்திகாரம் நூ.450
25. மேற்படி சொல்லத்திகாரம் நூ.451
26. வேவுப்பிள்ளை.ஆ. தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம் ப.139
27. நன்னூல் நூ.137
28. தொன்னூல் விளக்கம் நூ. 136
29. மேற்படி நூ.138
30. சண்முகதாஸ். அ. “நவீன இலக்கணம் எழுதுவதில் உள்ள சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்”
தொடர்பாடல் மொழி நவீனத்துவம் ப.35
31. தொன்னூல் விளக்கம் நூ.190
32. மேற்படி நூ.144

33. மேற்படி நூ.145
 34. மேற்படி நூ. 151
 35. மேற்படி நூ.174
 36. மேற்படி நூ.196
 37. மேற்படி நூ.197
 38. மேற்படி நூ.199
 39. மேற்படி நூ.202
 40. மேற்படி நூ.213
 41. மேற்படி நூ.219
 42. மேற்படி நூ.228
 43. மேற்படி ப.136
 44. மேற்படி நூ.250
 45. மேற்படி நூ.255
 46. வெண்பாப்பாட்டியல் நூ.42
 47. தொன்னுால் விளக்கம் நூ.256
 48. பன்னிருபாட்டியல் நூ.101
 49. மேற்படி நூ.129
 50. மேற்படி நூ.142
 51. தொன்னுால் விளக்கம் நூ.260
 52. பன்னிருபாட்டியல் நூ.132
 53. பன்னிருபாட்டியல் நூ.146
 54. தொன்னுால் விளக்கம் 266
 55. பன்னிருபாட்டியல் நூ 202
 56. மேற்படி நூ.175
 57. மேற்படி நூ.148
 58. மேற்படி நூ.153
 59. மேற்படி நூ.149
 60. மேற்படி நூ.221
 61. தொன்னுால் விளக்கம் நூ.285
 62. மேற்படி நூ.292
 63. மேற்படி நூ.154
 64. தொன்னுால் விளக்கம் நூ.305
 65. தொல்காப்பியல் எச்சவியல் நூ.8
 66. மேற்படி செய்யுளியல் நூ.87
 67. மேற்படி உவமையியல் நூ.38
 68. நன்னுால் பொதுவியல் நூ.411
 69. தொன்னுால் விளக்கம் நூ.326

நீறைவரை

ஜந்திலக்கணம் என்றால் என்ன என்பதும், ஜந்திலக்கண நூல்கள் எவ்வ என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது. வீரசோழியம் கூறும் ஜந்திலக்கணம் எழுத்து, சொல், பொருள் யாப்பு அனை என்பன. திந்நூல் பிற இலக்கண நூல்களுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. தொன் னூல் வீளக்கம்கூறும் ஜந்திலக்கணமும் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு அனை எனப் பிரத்து நோக்கப்பட்டுள்ளது.

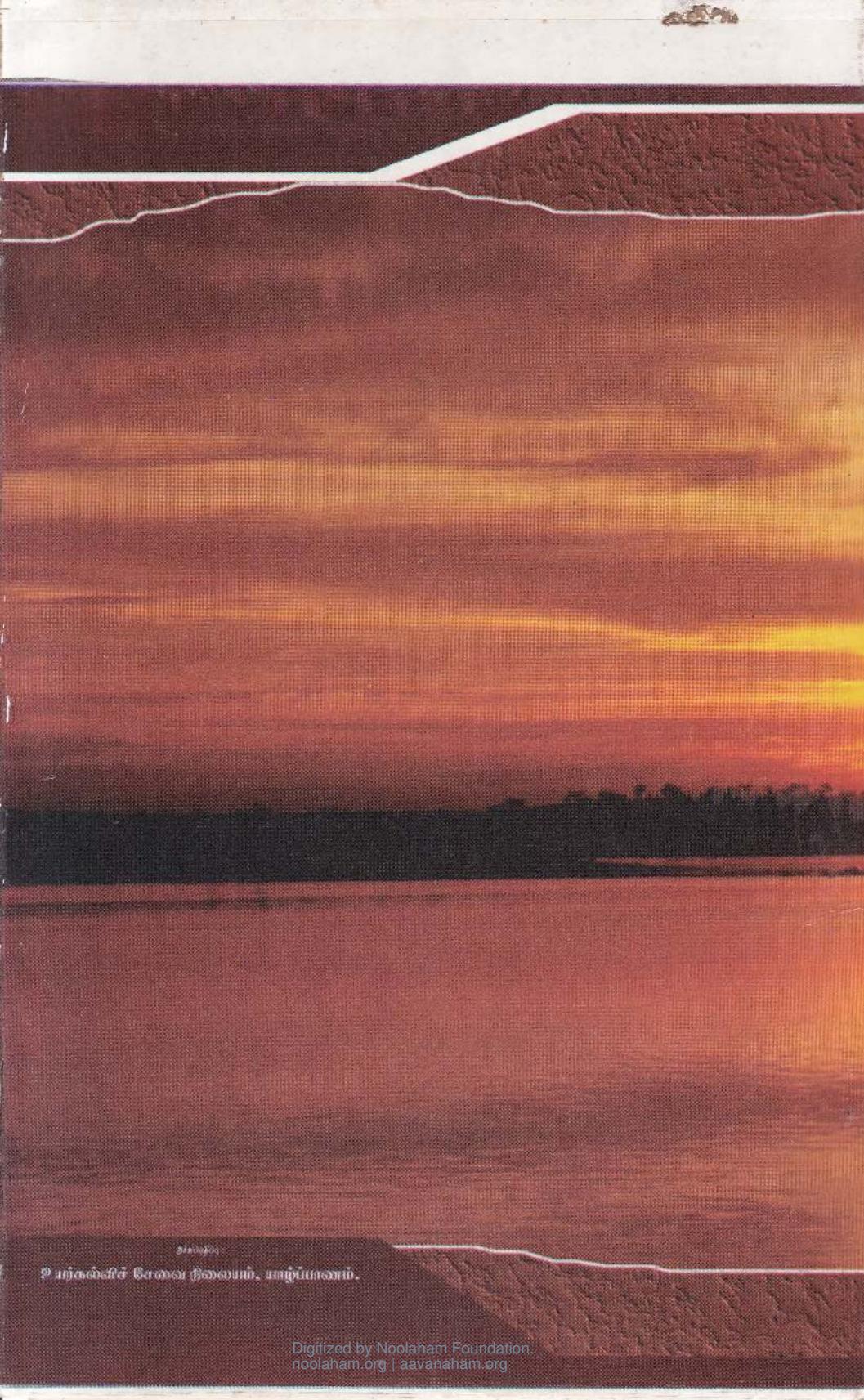
தொல் காப்பியம், யாப்பருங்காலம், புறப்பொருள் வெண்மாலை, தண்டியலஸ் காரம், பன்னிரு பட்டியல் கூறும் இலக்கணங்களும் வீரசோழியமும் தொன் னூல் வீளக்கமும் எவ்வகையில் ஒற்றுமைப் படிகளின்றன எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

அம்பலவாணப்பிள்ளை(பதி.ஆ)	தண்டியலஸ்காரம், வித்தியானுபாலன யந்திரசாலை, சுன்னாகம், 1926.
ஆறுமுகநாவலர்	இலக்கணச் சுருக்கம், ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம், 2003.
..... பதி.ஆ	நன்னூல், வித்தியானு, பாலனயந்திர சாலை, சென்னை, 1969.
இராக வையங்கார்.இரா (பதி.ஆ)	பன்னிருபாட்டியல், மதுஞரத்தமிழ்ச்சங்கம், மதுஞர, 1904.
இளங்குமரன்.இரா (பதி.ஆசி)	யாப்பருங்கலவிருத்தி, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை, 1973.
இளம்புரணர் (உ.ஆ)	தொல்காப்பியம், எழுத்துக்காரம் அம்பாசமுக்கும் அகத்தியர், அங்கம், 1928.
..... (உ.ஆ)	தொல்காப்பியம், பொருளத்திகாரம், திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை, 1961.
கந்தசாமி சோ.ந.	தமிழ் யாப்பியலன் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

- கோபாலைய்யர் தி.வே(பதி.ஆ.) தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம். தஞ்சாவூர். 1984.
 கிலக்கண விளக்கம், பொருளதிகாரம், சரஸ்வதி
 மகால் நூலகம் தஞ்சாவூர். 1974..... (பதி.க)
 கிலக்கணக் கொந்து, சுரஸ்வதி மகால் நூலகம்,
 தஞ்சாவூர். 1990..... (பதி.க)
 பிரயோக விவேகம், சரஸ்வதி மகால் நூலகம்,
 தஞ்சாவூர். 1973..... (பதி.ஆ)
 கிலக்கண விளக்கம், சரஸ்வதி மகால்
 நூலகம், தஞ்சாவூர். 1973.
 கோவிந்தரா சா முதலியார் கா.ஏ.(பதி.ஆ.)
 வீரசோழியம், திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
 சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
 சென்னை. 1974..... (பதி.ஆ)
 பன்னிருபாட்டியல், திருநெல்வேலி,
 தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்,
 சென்னை. 1941.
 சங்கரநமச்சிவாயர் (உ..ஆ) நன்னூல்,
 வைஜேயந்தி அச்சக்கடம், சென்னை. 1918.
 தமிழ் கிலக்கண கியல்புகள்,
 முத்தமிழ் வெளியீட்டுக்கழகம், யாழ்ப்பாணம்.
 1982.
 தமிழ்ன் பாவுடவங்கள்,
 உலகத்திற்குமிகு நிறுவனம், சென்னை. 1998.
 “புதிய தமிழ் இலக்கணம் அதன்
 தேவையும் சிக்கல்களும்”
 தொடர்பாடல் மொழி நவீனத்துவம் இந்துசமய
 கலாசார அலுவல்கள்தினைக்களம்,
 கொழும்பு. 1993.
 கவாய்நாதம், அண்ணாமலைப்
 பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர். 1976.
 தமிழ் கிலக்கண மரபுகள், கி.பி 800-1400
 இலக்கண நூல்களும் உரைகளும் பார்க்கர
 பதிப்பகம், சென்னை. 2000.
 முத்து வீரயம், திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
 சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை.
 1972.
 கிலக்கண விளக்கம், எழுத்ததிகாரம்,
 சொல்லதிகாரம், திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

- நாகபராசன் ப.வெ. (உ..ஆ) சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை. 1973.
- பெருந்தேவனார் (உ..ஆ) அறுவடக கிலக்கணம், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் தஞ்சாவூர். 1991. நு.மான் எம். ஏ வீரசோழியம், பவானந்தர் கழகம், சென்னை. 1942.
- பேராசிரியர் (உ..ஆ) தொல்காப்பியம் பொருளாதீகாரம், திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை. 1975.
- வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ..ஆ) தொன்னுால் விளக்கம், தமிழ்ப்பதிப்பகம். வீரமாழுனிவர் சென்னை. 2000.
- வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ..ஆ) யாப்பருங் கலக்காரரைக, திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்தி நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை. 1971.
- வேணுகோபாலப்பிள்ளை மே.வி(பதி.ஆ) யாப்பருங்கலம், அரசினர் சுவடி நூலகம், சென்னை. 1960.
- வேலுப்பிள்ளை.ஆ. தமிழ்வரலாற்றிலக்கணம், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு. 1979.
- Asher,R.E Tamil, Lingua descriptive students Netherlands, 1982.
- Meennakshisundaram T.P Foreign Model in Tamil Grammar,Dravidian Linguistics Association, Dept. of Zinguitistics
- Sachithanathan. K. University of Kerala 1974.
- Velupillai. A Manchu Hasiniyam fun Fundamentals of Tamil Ptodsondy, Navayoga Printers Jaffna 2002.
- “Co-ordination in Tamil” Journal of Tamil studies.1984.

2000

© மார்க்கெண்டரி இசுகூல் நிதானம், மாந்மாணம்.